

Линда Джоунс

Л

ЕГЕНДАРНИ

Л

ЮБОВНИЦИ

**Синьото
острие**

Линда Джоунс Синьото острие

ЛИНДА ДЖОУНС СИНЬОТО ОСТРИЕ

Превод: Ангел Христов

chitanka.info

Пенелопа Сътън е чувала много истории за легендарния разбойник Синьото острие, така че с готовност се съгласява да помогне при залавянето му. Но тя си и има и други грижи. Току-що омъжена за Максимилиан Бродерик, Пенелопа не може да го познае. Къде остана мъжът с вълшебните синьо-зелени очи и страстната прегръдка, който я беше запленил? Сега около нея се мотае само някакъв апатичен мухльо... Не след дълго Пенелопа е въввлечена в съдбовна и страшна игра с необикновен залог. Наградата за победителя е нейната собствена любов. Кой ще я спечели? Мъжът ѝ или...

ПРОЛОГ

1774

Затворникът щеше да бъде предаден в ръцете на Чадуик доста преди да се стъмни и само след няколко дена екзекуцията му щеше да послужи за пример на проклетите бунтовници, които правеха отчаяни опити да го освободят...

Капитан Брадфорд Търман имаше самочувствието на добър войник и дори смяташе себе си за по-добър от останалите, но предпочиташе да воюва с французите, вместо да се прави на бавачка на шепа неблагодарни колониалисти. Какво щеше да стане с тях, ако не беше британската армия? Щяха да попаднат в ръцете на диваците или да им се наложи да воюват с френските заселници, ето какво.

Брадфорд хвърли поглед назад към затворника и четиримата войници, които непрекъснато налагаха нещастника. След побоя, нанесен му сутринта, сега той не им създаваше много грижи. Разрошената му глава висеше отпусната, а кичури, сплъстена от засъхнала кръв коса, покриваха бледото му лице. Раменете на мъжа бяха увиснали — той добре знаеше, че сетният му час приближава.

Затворникът беше направил трети пореден опит да предизвика размирици. Не бяха го вразумили нито двадесетте камшика, получени за първото провинение, нито последвалите петдесет. Но сега вече чашата бе преляла и след изгрев слънце размирникът щеше да увисне на въжето.

Брадфорд гледаше на проклетите колониалисти като на деца — свадливи, разглезени деца, които не можеха да оценят хубавото, което имаха. Наскоро, в пристъп на безумство, група местни жители бяха похабили доста голямо количество превъзходен чай. Какво друго, ако не детински акт, бе това?

Може би, когато видеха един от техните да увисва на въжето, щяха да преосмислят нелепата си идея за независимост.

Острият януарски вятър проникваше през униформата на Брадфорд. Северна Каролина определено не бе така студена, както колониите на север, но влажният въздух правеше студа непоносим. Пътят, по който трябваше да минат, бе тесен, между огромни дървета с редки клони и обвити с вечнозелена пълзяща растителност стволове. Те закриваха небето над главите им и Брадфорд имаше чувството, че минават през дълъг, виещ се тунел. Пустош, това бе тази прокълната страна. Миля след миля само дървета, вода, и пак дървета. Как копнееше за Лондон.

Капитанът видя преобърнатия на завоя фургон и изруга през зъби, вдигайки ръка, за да усмири войниците зад себе си. Възрастен мъж с необикновено сива коса и дрехи, наподобяващи увити около тялото му снадени чували, бе коленичил до фургона с гръб към войниците и ругаеше високо.

— Направете път — нареди Брадфорд. Фургонът, множеството разпилени кошници и едно проснато на земята женско тяло напълно препречваха пътя.

Очевидно изненадан, мъжът с мъка извърна прегърбеното си тяло. Левият ръкав на грубата му одежда висеше празен. Той вдигна за поздрав единствената си ръка.

— Слава вам! Изглежда Господ най-сетне е чул молбите ми и ви изпраща на помощ.

— Не сме дошли да ти помагаме, старче — строго рече Брадфорд. — Незабавно разчисти пътя, защото бързаме.

Чудакът за момент придоби озадачен вид. Бърчейки нос, той се втренчи във войниците със светналите си малки очички, които блестяха изпод прекалено тъмните за бледото му лице вежди. Кожата на мъжа бе по-сивкава от тази на здрав човек, а на места бе покрита с петна. Мили Боже, този тип навярно бе заразен.

— Разбирам — хрипкаво промърмори старецът. — Тогава най-добре да се залавям за работа, Ребека — обърна се меко към лежащата на земята жена. — Моля те, отвори очи, бедният ти стар дядо има нужда от теб. — Той с мъка коленичи до нея и нежно погали лицето ѝ. — Събуди се, мила.

Старецът хвърли поглед през рамо към войниците.

— Не мисля, че е ранена зле — каза той, като че някой бе загрижен за болната жена. — Няма кръв, но има подутина на главата

си колкото яйце.

Жената, която старецът толкова нежно бе нарекъл Ребека, се размърда и един тънък кичур черна коса падна върху лицето ѝ. Изглеждаше доста грозновата — продълговато лице, дълъг нос, голяма уста. Но когато успя да седне, тя разкри удивително стройна фигура.

— Браво, Ребека, скъпа, трябва да преместим фургона, за да направим път на войниците.

Бе напълно ясно, че един сакат мъж и ранено момиче не биха могли да изправят фургона и да го преместят встрани, затова Бранфорд с нежелание нареди на двама от кавалеристите си да им помогнат. Другите двама се приближиха до затворника, да не би случайно да реши, че моментът е удобен за бягство.

Самият Бранфорд също слезе от коня, нетърпелив да продължи пътя си и да предаде затворника на Виктор Чадуик в Чарлстаун.

Старецът сърцато се опита да помогне на войниците да изправят преобърнатия фургон, докато момичето седеше слисано по средата на пътя, без да помръдне. То опипваше наранената си глава, от време на време тихо простенваше и си играеше с кичур коса, падащ върху налетите му гърди.

— Дръпни се — грубо нареди Бранфорд, отмествайки едноръкия настрана, за да заеме мястото му. Нямаше никакво желание да стои редом с някакъв болен селянин. Старецът измънка благодарност, отстъпи тремаво настрана и навъсено извика внучката си. Бранфорд вложи в тази неприятна и трудна задача всичката сила, която имаше, докато под грубата униформа по тялото му не премина болезнена, но сладка тръпка. Задачата им не бе лека, но той имаше помощта на своите войници. С едно последно върховно усилие фургонът бе изправен на колелата си.

— Благодаря ви, господине, много ви благодаря — рече старецът и Бранфорд се обърна, за да види мъжа и внучката му, която сега бе станала. Изглеждаше удивително висока, съвсем близо с насочено към него оръжие. Старият мъж държеше в ръката си кинжал с дървена дръжка и дълго, тънко, добре наточено острие, а младото момиче имаше по един 67-калибрен пистолет във всяка от необичайно големите си груби ръце. Бандитите бяха съвсем близо, здраво стиснали оръжията, и Бранфорд сметна за неблагоприятно да се опитва да извади собствения си пистолет.

— Хайде, хайде, негодници такива — процеди през зъби той. — Нали не мислите, че ще ви се удаде безнаказано да вземете за заложници войници от британската армия? Ако желаете, можете да ме заплашвате, но след това се сърдете на себе си. Хората ми ще се погрижат за вас.

— Тези ли? — възрастният мъж посочи с ножа войниците, които сега гледаха капитана си с разширени от ужас очи.

— Тези — високомерно отвърна Брадфорд.

Старецът бавно обърна глава без ни най-малка следа от тревога.

— Какви войници са това? Сигурно не говорите за тези двама злощастни хлапаци.

Брадфорд с неохота се обърна и погледна към мястото, където само допреди няколко мига търпеливо бяха чакали кавалеристите и затворникът. Сега — обезоръжени, здраво завързани и със запушени уста — войниците му лежах на земята, облежнати на ствола на едно дърво и гледаха с облежени от ужас очи. Затворникът бе изчезнал.

— Как смеете... — Преди да успее да продължи, Брадфорд видя иззад дърветата да изникват петима сивокоси мъже, облечени в същите размъкнати и изпокъсани дрехи и кожени сандали като тези на разбойника пред него. В ръцете си държаха въжета и всевъзможни парцали и само за броени минути Брадфорд се оказа обезоръжен и здраво завързан до хората си.

Едноръкият коленичи пред него, застрашително размахвайки кинжала пред гърдите му.

— Може би трябва да направя с вас същото, което възнамерявахте да сторите на младия мъж, когото водехте в Чарлстаун. Какво го чакаше — бесило, изгаряне?

Внезапно Брадфорд бе завладян от ужас. Това не бяха обикновени разбойници, случайно попаднали на пътя им. Това бяха фанатизирани бунтовници, луди глави, революционери.

— Имах заповед да отведа затворника при Виктор Чадуик, който е високопоставен член на Губернаторския съвет. Какво е възнамерявал да стори с него господин Чадуик, не зная. — Брадфорд горещо се молеше лъжата му да има успех.

Мъжът се усмихна, разкривайки почернелите си зъби.

— Истината ли говорите?

Брадфорд кимна.

— Искам да му предадете едно съобщение — прошепна мъжът и Брандфорд въздъхна облекчено. Нямаше да го убият — иначе не би могъл да предаде съобщението.

— Разбира се.

Старецът замахна и ножът изсвистя във въздуха. Острият му връх се заби в пръстта току до Брандфорд, чието тяло неудържимо се тресеше.

— Кажете на Виктор да внимава. — Безцветните очи властно блестяха на белезникавото, странно повехнало лице. — Кажете му да не заспива прекалено дълбоко нощем, да не притъпява бдителността си, когато е сред приятели, нито пък да си мисли, че неговият крал и войниците му ще го опазят.

Брандфорд кимна.

— Кажете му — сега старецът почти шепнеше, — че Синьото острие пристига.

1

— Защо точно аз трябваше да съм жената?

Навътре в гората, под прикритието на дърветата, Бек свали черната перука и прекара дългите си тънки пръсти през канелено кафявата си коса.

Макс се усмихна в отговор, освобождавайки лявата си ръка от превръзката, след което също свали грубата сива перука. С изискан жест той извади ленена кърпичка от дълбокия джоб на дрипавата си дреха и започна да трие саждите и оризовата пудра от лицето си. Ясно съзнаваше, че това ще му коства много време и усилия.

Под дрипите на просяк сърцето му не преставаше да бие лудо. Бе толкова превъзбуден от случилото се, че дори не усещаше студа.

— Защото ти си единственият сред нас, който все още може да се размине само с едно бръснене на седмица. Далтон и Гарик отказаха да се разделят с ужасните си старомодни бради, Луис и Джон биха изглеждали ужасно в ролята на жени.

— А аз не, така ли?

— ... а Флетчър не даваше и да се продума за нещо подобно — довърши мисълта си Макс. — Ти свърши чудесна работа. Дори мисля, че капитанът вече беше на път да хлътне по теб.

Сумтейки, Бек разкопча роклята, изпод която се подадоха „гърдите“ му — закачени на повесена през врата му връв торбички със зърно, големи колкото мъжка шепа.

Макс почти се срамуваше от вълнението си. Причината, случилото се да му въздейства толкова силно, не бе това, че бяха спасили човек от бесилото. Със сигурност не и така добре планираната и свършена работа — той и не бе очаквал друго.

Въпреки всичките обещания да скъса с изпълнения с рискове живот, той все още се чувстваше непреодолимо привлечен от внезапната среща с опасността. Всичко това, примесено със съзнанието, че раздава правосъдие — рядък и скъпоценен дар в този

свят, — му вдъхваше неповторимото чувство, че живее истински. Сега се чувстваше *по-жив*, отколкото през изминалите няколко месеца.

— Прелестно създание — познатият дрезгав глас на Джон изпревари шума на стъпките му. — Какво ще кажеш за една малка целувчица?

Бек подскочи.

— Не е смешно.

— Не, не е — каза Гарик и допълни ободрително: — Трябва да знаеш, че Джон си е губил времето с много по-грозни жени от теб.

— Само с онази... е, може би и с... — не довърши Джон.

Докато мъжете продължаваха да си разменят шеги, Бек бързо се отърва от роклята и я натъпка в един чувал заедно с „гърдите“ и перуката. Гарик и Джон също свалиха сивите перуки и парцаливи дрехи. Гарик изчетка пудрата от козята си брадичка и мустаци и пъргаво приглади с ръце жакета си, сякаш за да заличи напълно човека, в който се бе преобразил за кратко.

Тъкмо бяха успели да заличат следите от маскировката, когато започнаха да пристигат и останалите. Предвождаше ги Флетчър — мрачен, както обикновено, — зад когото тихо спореха Далтон и Луис.

— Как мина? — Макс хвърли навъсен поглед към Флетчър, който с рязко движение свали перуката си и приглади с ръка непокорните си черни къдрици.

— Биха го почти до смърт. — Когато, както в случая, беше разярен, ирландският му акцент ставаше особено ясен. — А той бе почти момче, казвам ти. Просто дете, а те за малко да го обесят.

Сега всички се бяха смълчали и слушаха. От вълнението на Макс не бе останала и следа и той хладнокръвно изучаваше заобикалящите го мъже. В живота им бе имало много опасности, но те бяха оцелели. Външно изглеждаха спокойни и уравновесени, но Макс ги познаваше достатъчно добре, за да знае, че зад привидното спокойствие сърцата им биеха като неговото — учестено и неравномерно, с болезнена непримиримост към неправдата.

— Ти видя ли го да се отдалечава? — обърна се към Флетчър Макс.

Отговори му Луис:

— Видяхме го да се качва на борда на шхуната. Ще се грижат добре за него и ще бъде в безопасност. Още щом пристигне в

Уилямсбърг, ще бъде предаден на милосърдното братство.

Макс одобрително кимна. Как бе започнало всичко това? Той едва се бе установил в новия си дом, за който така дълго бе копнял, когато мълвата достигна до него. Същата вечер няколко зализани лоялисти^[1] от Чарлстаун, събрани около богато наредена маса, обсъждаха със същия ентусиазъм, с който бяха коментирали качеството на сервираното им месо, новината, че някакъв мъж отивал на бесилото заради дързостта си да изрече на глас каквото мислел и да съветва останалите да сторят същото.

— Няма връщане назад — меко рече Гарик. Спокойният му глас звънна като камбана сред възцарилата се тишина. — Не можем просто да се откажем.

— Веднъж и Гарик да е прав — измърмори Джон.

— Това е само началото — рече Флетчър, излизайки напред. — Тази вечер сложихме главите си в торбата.

— Предлагаш да продължим? — Всъщност въпросът на Макс бе отправен към всички присъстващи. През тези седем години бяха горели заедно в ада, бяха оцелели в премеждията, доказвайки правилото, че накрая остават единствено най-силните. Това бе тяхната награда. Нова страна, нов дом и... най-сетне спокойствие.

И тук обаче не им бе писано да открият така жадувания покой. Макс вече се питаше дали някога щеше да се радва на мир и спокойствие. Най-вероятно не. И без това не познаваше подобни чувства.

— Бихме могли да сформираме опълчение — замислено каза Далтон. — Задава се война, всички ние отлично знаем това. Със своите умения сме в състояние да съберем армия, способна да натири обратно по домовете им онези лисици.

— Ние сме само седмина — с необикновено тържествен глас забеляза Луис. — Какво могат да направят седмина мъже?

Макс се усмихна. Неотдавна той вече бе направил своя избор. Но дори и не бе помислял да разчита на приятелите си. Ако те се съгласяха да се присъединят към него, можеха да предизвикат доста голяма суматоха сред самодоволните лоялисти и хората на краля в Чарлстаун.

— Не е ли все едно? — отвърна Макс. — Бях на вечеря, когато научих за момчето. Разговорът бе толкова невинен, че се питам дали

Чадуик изобщо си спомня за него. Притежаваме необходимите пари, за да проникнем в аристократичния кръг на местните лоялисти, а информацията, с която можем да се сдобием, ще бъде от неоценимо значение за делото ни.

— Имаме парите — каза Флетчър, — а Макс — своя произход.

— И обноски — добави Далтон.

Бек се намеси на висок глас:

— И образование. Никой не би могъл да каже, че не си един от тях.

Всички очакваха отговора му. Шест чифта очи напрегнато се взираха в Макс.

— Имате пари и свои планове. Няма да се опитвам да задържа онзи от вас, който не е вложил в делото цялото си сърце — рече Макс, давайки им възможност да се откажат, макар дяволски да се нуждаеше от тях!

Далтон се ухили:

— Вече толкова дълго чакам удобен момент да започна свой бизнес. Мога да почакам още малко.

Останалите се съгласиха с него — съдържано, но решително.

— Няма да е лесно — каза Макс, за да им даде още една възможност за отстъпление.

Пръв от името на всички заговори Флетчър:

— Кой от нас е имал лесен живот? — Той вдигна длан във въздуха. — Независимо къде ще ни отвеят ветровете, нашите сърца завинаги ще останат неразделно свързани с Лигата на Синьото острие. Аз за нищо на света не бих се отказал от борбата.

Пет загрубели мъжки длани се присъединиха към тази на Флетчър. Макс сложи своята най-отгоре.

— За Джейми — прошепна той и от устните на шестимата мъже се отрони познатата клетва, изречена като пламенна молитва:

— За Джейми.

— Чу ли новините?

Пенелопа не бе изненадана от нахълтването на братовчедка си, на която и през ум не й бе минало да почука. Мери бе весела и бърлива и притежаваше енергия в излишък, а държанието й трудно можеше да

бъде определено като изискано. Да почука, би означавало да спре, за да изчака отговор, а това за нея бе просто излишна загуба на време.

— Какви новини? — Седящата до прозореца Пенелопа вдигна глава от книгата, която четеше. В Чарлстаун бяха от три дена, а вече ѝ липсваше тихото усамотение на оризовата плантация на чичо ѝ. От друга страна, знаеше, че Мери има слабост към Чарлстаун. Плантацията бе прекалено скучна за нейния вкус.

— Само преди две седмици един кавалерийски капитан прекарвал опасен затворник — каза Мери, снишавайки глас, приседнала на крайчеца на леглото. Зелените ѝ очи искряха, жълтата рокля блестеше на слънцето, а светлата ѝ червена коса бе леко разрошена. Както неведнъж преди, Пенелопа си помисли, че братовчедка ѝ прилича повече на дете, отколкото на двайсетгодишна жена.

— Мъжът трябвало да бъде обесен тук, в Чарлстаун, но по пътя бил освободен от някакви бандити.

— За какво е трябвало да бъде обесен? — Пенелопа остави книгата настрана, за да обърне внимание на Мери, защото не понасяше някой да я слуша разсеяно.

— Подстрекателство — прошепна братовчедка ѝ. — Той е един от онези бунтовници, които са готови на всичко, за да създават безредици. На три пъти бил заловен съвсем открито да подтиква тълпата към бунт.

Пенелопа не ѝ възрази, че човек не може да бъде екзекутиран само защото изрича на глас своето мнение. Знаеше, че е безсмислено да се опитва да убеди в това братовчедка си, която попиваше всяка дума на лоялистки настроения си баща. Мери хранеше безрезервно доверие към него.

— Разбирам.

— Капитанът на драгуните казва, че най-малко двадесет мъже им устроили засада и отвели затворника. Кавалеристите се били храбро, но разбойниците имали огромно числено превъзходство. Двадесет срещу петима — развълнувано рече тя. — Главатарят на разбойниците бил изключително висок, еднорък мъж с червени очи и прошарена коса.

— С тази външност няма да е трудно да бъде открит — Пенелопа не можа да сдържи усмивката си, която сега озари цялото ѝ лице.

Колко страховито! Еднорък, бяла коса, а отгоре на всичко и червени очи. Кой знае каква малка част от това описание отговаряше на истината?

— Имало замесена и някаква жена — драматично рече братовчедка ѝ. — Казват, че била висока и изключително красива. Амазонка, която се биела като мъж, наравно с главатаря. Сигурно са любовници — каза тя, снишавайки глас.

— Наистина ли? — също тъй тихо попита Пенелопа.

— Капитанът подозира, че са в съюз с местните разбойници — продължи разказа си Мери, — защото минавали през гората толкова безшумно, че не прошумолявало нито едно листо.

— Това ми звучи изключително интересно.

Без да забележи саркастичната нотка в гласа на Пенелопа, Мери продължи:

— Утре вечер на бала на семейство Лаури трябва да се опитаме да научим повече за Синьото острие.

— Синьото острие?

— Така се нарича сам той — задъхано обясни Мери. — Не мога да повярвам, че Виктор не ти е споменавал. Размирникът лично го заплашил, предавайки ужасяващо съобщение по смелия капитан.

Споменаването на името на Виктор Чадуик изтри усмивката от лицето на Пенелопа.

— Не съм се срещала с него от пристигането ни в Чарлстаун. Имах ужасно главоболие и не бях в настроение за гости.

Главоболието щеше да ѝ осигури няколко дни отсрочка, но рано или късно щеше да ѝ се наложи да се срещне с този толкова настоятелен мъж, който я преследваше от известно време. Чичо Уилям нямаше да ѝ позволи да остане в стаята си, заета с четене и рисуване, щом бе удостоена с вниманието на идеалния кандидат за женитба.

Не можеше вечно да избягва Виктор. Ясно ѝ бе, че този път нямаше да успее да скалъпи подходящо извинение за отсъствието си от бала на семейство Лаури, а упоритият ѝ ухажор със сигурност щеше да бъде там и да я чака. Мисълта за неизбежната среща вече я тревожеше.

— А дори да бях, — продължи тя, без да покаже колко е разстроена, — той добре знае, че ненавиждам разговорите за политика.

— Не мога да повярвам, че още не си лапнала този прекрасен мъж. Досега вече трябваше да сте женени и да имате куп чудесни

бебета.

При мисълта за брак с Виктор Чадуик по гърба на Пенелопа полазиха тръпки. Той бе богат, красив и влиятелен, но младата жена не споделяше пламенните му чувства. Харесваше го като близък семеен приятел, но не го обичаше. Липсата на любов обаче не бе достатъчно силен аргумент за чичо Уилям, който смяташе, че жена в нейното положение не може да си позволи да избира съпруга си по любов, а по парите и властта му. Виктор Чадуик притежаваше и двете.

В последното си писмо Виктор ѝ бе направил ново предложение за женитба, а Пенелопа все още не бе готова да му откаже категорично. Преди година любезно бе отклонила предложението му, спечелвайки известна отсрочка. Сега обаче той пишеше, че вече бил прехвърлил трийсетте, а тя със своите двайсет и три години била в най-подходящата за омъжване възраст. Пенелопа започваше да си мисли, че отказът ѝ е бил прекалено любезен.

За чичо ѝ възможността за сродяване на двете фамилии бе изключително примамлива, но дали той бе способен да я принуди да се омъжи за Виктор? Уилям Сетън се бе грижил за Пенелопа през последните десет години и тя го обичаше така, както бе обичала родните си майка и баща. Преди години я бе приел в дома си заедно с петгодишния ѝ брат Тайлър и още от първия ден на пристигането им се отнасяше с тях като със собствени деца. Пенелопа уважаваше чичо си и му се подчиняваше, но сега бе готова да се опълчи срещу него.

Мисълта да се противопостави на чичо си я плашеше. Откакто живееше в дома му, тя всячески се бе старала да се съгласява с всичко, да се държи благопристойно, да помага в домакинството и по никакъв начин да не натрапва присъствието си, но Тайлър далече не бе толкова тактичен. Макар едва тринадесетгодишна, Пенелопа веднага си бе дала сметка, че чичо ѝ Уилям бе в правото си да отпрати братовите си деца, ако те станеха прекалено голямо бреме за него. Колкото по-зле се държеше Тайлър, толкова повече тя се стремеше да бъде идеалната племенница.

Чичо ѝ бе впечатлен от нейния талант да рисува и тя прекарваше голяма част от времето си в усъвършенстване на тази дарба, колкото и незначителна да я смяташе. Знаейки, че Уилям Сетън не обича да бъде безпокоен вечер, Пенелопа бе свикнала още от ранния следобед да се усамотява в стаята си. Откакто бе дошла в дома на чичо си, бе

заприличала на покорна, почти незабележима сянка. Сега обаче той искаше да я омъжи за Виктор Чадуик.

Защо Виктор харесваше нея, а не Мери? За Пенелопа не бе тайна, че братовчедка ѝ обожава този мъж и приема с благодарност всеки признак на внимание от негова страна. Известно време Мери ожесточено бе флиртувала с Виктор, дарявайки го с най-лъчезарните си усмивки и с цялото си внимание, гледайки го по начин, който би могъл да накара всеки друг мъж на негово място да пълзи в краката ѝ. Виктор обаче бе останал сляп за всичко това.

Преди няколко месеца, по време на последния им престой в Чарлстаун, чичо Уилям шумно бе наругал Мери за неподходящото ѝ поведение, завършвайки тирадата си с думи, които Пенелопа се боеше да чуе:

— Защо не можеш да бъдеш като Пенелопа?

Мери със сигурност страдаше от несправедливото сравнение. Не по-малко обаче страдаше Пенелопа. Вероятно Мери наистина не бе така изтънчена и уравновесена, а и не винаги се държеше като дама, каквато баща ѝ искаше да бъде, но тя бе весела и красива като пеперуда, която непрестанно пърха с крилцата си, прелитайки от цвят на цвят с безкрайно грациозни движения. Имаше моменти, когато на Пенелопа ѝ се приискваше да притежава поне малка част от чара на братовчедка си.

— Едва ще дочакам утрешната вечер — замечтано каза Мери. — Новите ни бални рокли са изключително красиви, а и отдавна не сме се смели и танцували. Не зная дори дали още помня как се прави.

— Съмнявам се, че си способна да забравиш привичките си.

Мери се усмихна ведро:

— Може би Виктор ще ти предложи да се омъжиш за него.

— Внимавай какво говориш! — тросна ѝ се Пенелопа. Дори напомнянето за онова, което ѝ предстоеше, накара сърцето ѝ уплашено да заблъска в гърдите ѝ.

Веселите очи на Мери помръкнаха, а усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Не бъди неблагодарна. Той те отрупва с внимание.

— Не съм неблагодарна — Пенелопа изпита смътно чувство за вина. — Просто не обичам Виктор.

Пенелопа се запита дали изобщо знае какво е любовта и дали ще я разпознае, когато я срещне. Ако изобщо някога я срещне.

— Ти си на двадесет и три — строго рече Мери. — Ако се помайваш, ще си останеш стара мома и никой няма да иска да те погледне. Какво ще правиш тогава? Ще се грижиш за къщата на баща ми до края на дните си? Ще бъдеш изпълнената с чувство на дълг дъщеря, каквато той винаги е мечтал да види в мое лице?

Пенелопа изчакваше гневът на братовчедка ѝ да премине. Мери се палеше бързо, но изблиците ѝ никога не траеха дълго. Също толкова бързо, колкото бе избухнала, тя прощаваше на събеседника си или отстъпваше с усмивка на разкаяние.

— Искам да се омъжа някой ден — каза Пенелопа с мек глас, наблюдавайки как гневът на Мери се изпаряваше. — Искам деца, свой дом... — Искаше да постигне всичко онова, което родителите ѝ имаха и ценяха преди преждевременната си смърт. Треската, повалила родителите ѝ, бе пощадила Пенелопа и братчето ѝ, но завинаги бе променила живота им, лишавайки ги от най-скъпите им същества. — Но държа да обичам мъжа, когото ще избира за свой съпруг.

Мери се прозина в знак на отчаяние.

— Можеш да обикнеш всеки, който е подходящ, стига да желаш.

Пенелопа бе убедена, че това не е истина, но не възрази на братовчедка си, тъй като знаеше колко е неразумно да спори с нея за каквото и да било.

Мери стана от леглото и започна да обикаля из стаята, при което жълтата ѝ рокля тихо шумолеше, увивайки се около краката ѝ.

— Изглежда, сега не е най-подходящият момент да ти разказвам за най-желания нов ерген в Чарлстаун.

Пенелопа знаеше, че ако братовчедка ѝ си наумеше да разказва нещо, никой и нищо не бе в състояние да я спре.

— Защо не, направи го — подкани я тя с широка усмивка. — Не бива да отивам на бала на семейство Лаури неподготвена, нали?

— С моя късмет той ще се влюби в теб още щом те зърне и няма да ми обърне никакво внимание.

Зад шеговития тон на последните думи се криеше известна горчивина. Макар единствената дъщеря на Уилям Сетън непрекъснато да бе обсаждана от влюбени младежи, които неприкрито я обожаваха и

непрекъснато я търсеха в плантацията и тук, в града, Мери се интересуваше само от мъжете, ухажващи по-улегналата ѝ и зряла братовчедка. Пенелопа не можеше да разбере тази нейна склонност.

— Сигурна съм, че с новата си зелена рокля ще бъдеш неотразима и този мъж дори няма да ме забележи.

Въпреки също шеговития си тон Пенелопа вярваше в това, което казваше. Мери със сигурност бе една от най-красивите жени в цяла Южна Каролина. Бог я бе дарил с прекрасна червена коса, светлозелени очи и изразително лице. С кафявите си очи и коса Пенелопа нерядко се чувстваше безлична до братовчедка си. Удивяваше я фактът, че мъжете понякога се плашеха от красотата на Мери и от буйния ѝ темперамент.

— Построил невероятно красива къща, в която се нанесъл само преди няколко седмици. — Докато говореше, Мери се забавляваше с изучаване на всяка вещ в будоара на Пенелопа, връщайки я след това отново на мястото ѝ. Чифт обеци, гребен, кадифена панделка и огледалце с дръжка в сребърна рамка. — Казват, че бил изключително красив, елегантен и със знатно потекло. Отгоре на всичко и баснословно богат. — При последните думи усмивката на лицето ѝ стана още по-широка. — Имал множество слуги и не пропускал нито един бал или обществено събитие.

— Звучи ми като идеалния кандидат за теб.

— Наистина ли? — умът на Мери очевидно работеше трескаво. Всъщност Пенелопа дори можеше да долови лукавото пламъче в зелените ѝ очи.

— Този съвършен мъж има ли си име? — Пенелопа посегна към книгата си. Посещенията на Мери бяха бурни, забавни или обезсърчителни, но почти винаги — съвсем кратки. Сега братовчедка ѝ бе спряла до вратата.

— Максимилиан Бродерик — каза Мери, отваряйки вратата към коридора. Изглежда начинът, по който бе изрекла името, ѝ хареса, защото го повтори, този път по-бавно: — Максимилиан Бродерик.

---

[1] Лоялисти — в случая: верни на короната жители на колониите — Б.пр. ↑

2

Мери обичаше повече от всичко на света баловете като този. Присъствието на най-знатните граждани на Чарлстаун, облечени в най-разкошните си дрехи, ярко горящите лампи и месингови свещници, чиито свещи биха стигнали за осветяване Сентън Хауз в продължение на цяла година, музиката, изпълваща балната зала, и най-вече неизбежното обожание, с което бе обградена единствената дъщеря на Уилям Сетън, довеждаха Мери до нещо като транс.

Пенелопа не бе настроена против приемите, ни най-малко, но тази вечер разговорите се въртяха главно около политиката и неизбежната война. Това бе въпрос, който разделяше разума и сърцето ѝ, но разбира се, нямаше никой, с когото би могла да сподели съмненията си. Дори най-малкият намек за съчувствие към бунтовниците би бил изтълкуван като предизвикателно неподчинение към чичо ѝ, а тя не желаше да го поставя в толкова деликатно положение. Затова не ѝ оставаше нищо друго, освен да бъде необичайно сдържана, докато минутите се точеха непоносимо бавно.

Тя, разбира се, бе взела участие в няколко повърхностни разговора с дами, които я бяха поздравили и се бяха възхитили от роклята ѝ, и не бе пропуснала нито един танц, търсейки поне временно спасение от разговорите за уж неизбежната война, но реалността осезаемо бе надвиснала над залата подобно на черен облак. Останалите присъстващи, изглежда, успяваха да загърбят непривлекателното лице на действителността, но Пенелопа интуитивно бе предусетила задаващото се страдание и това я правеше неспособна да се отдаде на всеобщото веселие.

На два пъти тя танцува с Виктор, който тази вечер не можеше да ѝ се посвети изцяло, тъй като непрекъснато бе в центъра на вниманието на присъстващите лоялисти. Този факт ѝ донесе огромно облекчение и тя с радост забеляза, че Виктор сякаш не бе на себе си, увлечен от нескончаемите разговори за въстание и за задаващата се война.

Пенелопа го наблюдаваше от един ъгъл на салона. Докато обсъждаше политически въпроси с плантаторите и търговците, Виктор Чадуик се оживяваше както никога. Той въодушевено ръкомахаше, за да придаде по-голяма убедителност на думите си, а лицето му бе придобило необичайно сериозно изражение.

Пенелопа изтри потните си длани в полата от розова коприна и с нервно движение разтвори дантеленото си ветрило. Чичо Уилям бе един от присъстващите, които най-жадно попиваха всяка дума, излизаща от устата на Виктор Чадуик.

Пенелопа отново дочу жизнерадостния смях на Мери и се обърна, за да обходи с поглед множеството. Облечени в дрехи от вносна коприна във всички цветове на дъгата, гостите на семейство Лаури представляваха цвета на колониалното градче, преуспяващата аристокрация на една процъфтяваща колония. Пенелопа винаги бе предпочитала тихата усамотеност на чичовата си плантация, но не можеше да си затвори очите за разкоша на града и неговите знатни жители.

Мястото на Мери бе точно тук, в приказната зала, заедно с всичките тези аристократи. Пенелопа винаги бе знаела, че нейното място е другаде.

Неочаквано част от присъстващите извърнаха погледи към главния вход и Пенелопа не можа да се сдържи да не направи същото.

В салона току-що бе влязъл непознат мъж, който обходи множеството с един кратък, но изпитателен поглед, сякаш бе разглезен принц, разглеждащ обожаващата го тълпа. Тялото му бе изопнато като струна, но позата му издаваше зле прикрита леност и скука. Може би това впечатление се създаваше от положението на красивата му ръка, наполовина скрита от подаващата се изпод ръкава бежова дантела. А може би причината бяха дългите нежни пръсти или високите стройни крака, стегнати здраво в копринени бричове със сребрист цвят и бели копринени чорапи. За Пенелопа обаче най-впечатляващото нещо във външността му бяха очите. Дори от мястото си в ъгъла на залата тя успя да забележи, че върху тях бе легнала сянка на апатия.

Златисторусата му коса, която изглежда не познаваше пудрата, бе завързана на плитка с черна панделка. Тайната на неговата привлекателност обаче се криеше в меланхоличния премрежен поглед и благородния, малко дълъг нос.

Господин Лаури се втурна да поздрави късния гостенин с детинско въодушевление, от което на Пенелопа ѝ се пригади. Хариет Лаури, вечният еталон за благоприличие и добър вкус, изпрати превзета целувка на красивия мъж, който ѝ се усмихна с видимо усилие и пое предложената от господин Лаури длан.

Ето кое караше хората непрестанно да обсъждат Максимилиан Бродерик. Въпреки целия порой от думи по негов адрес, Мери бе пропуснала да спомене, че той е фукльо, облечено в коприна конте, което се кичи с повече дантела от всяка жена в залата.

Преди Пенелопа отново да насочи вниманието си към чичо си, Виктор и смуцаващото подозрение, че те двамата крояха планове за женитбата ѝ с Чадуик, най-младият син на семейство Лаури, Хет, я покани на танц.

Онова, което се случваше, бе по-отвратително от мисия в Индия, по-досадно и от най-дългата обсада и със сигурност по-пагубно и от най-буреносната нощ в морето или дори от Черната дупка в Калкута.

Макс се усмихна на опитващата се да привлече вниманието му жена — малка червенокоса красавица, която не спираше да говори, дори само за да си поеме дъх. Бе от онези досадни жени, които той презираше повече от всичко и които не преставаха да бърбят, без изобщо да ги е грижа какво излиза от прекрасните им уста. Твърде бе вероятно в красивата ѝ глава да няма никаква друга мисъл, освен за къдриците на косата ѝ, роклята и музиката, звучаща в ушите ѝ. В момента светът ѝ, изглежда, не надхвърляше рамките на салона на семейство Лаури.

От Мери Сетън би излязла подходяща съпруга за мъжа, за когото Максимилиан опитваше да се представи.

Още не бе имал възможност да се добере до Виктор Чадуик. Потънал в разговори, той, изглежда, бе нещо като център на наобиколилата го глутница лоялисти, която в един момент, докато Макс танцуваше и флиртуваше, бе започнала да се разпръсва. Максимилиан никъде не бе видял губернатора.

Досега не бе научил нищо, което можеше да им бъде от полза. Разговорите бяха тривиални и отегчителни — нищо повече от разпалено разискване на всекидневните клюки. Нито думичка, която да

послужи на Синьото острие. Макс се опитваше да прикрие разочарованието си, но и това никак не бе лесно. Все пак ужасната вечер не бе напълно изгубена.

Мери Сетън продължаваше да бърбри, а той да се усмихва, водейки я по дансинга така, че да успее да долови по някоя думичка от носещите се наоколо разговори. През повечето време до ушите му достигаше безобидно дърдорене, клюки и незначителни реплики. Шушукането за политика изпълваше стаята, но множеството се състоеше предимно от лоялисти и навярно тази вечер никой нямаше да завърже истински спор.

През рамото на Мери Сетън Максимилиан забеляза, че Чадуик го наблюдава. До него имаше някаква жена, но Макс не ѝ обърна внимание. Той улови погледа на Чадуик и вяло вдигна ръка за поздрав.

Приказливата госпожица Сетън хвърли поглед през рамо, за да види кой бе привлякъл вниманието на кавалера ѝ. Усмивката ѝ помръкна за миг и почти веднага отново изгря на красивото ѝ лице.

Очите на Чадуик тази вечер изглеждаха по-искрящи от друг път. Изглежда този загадъчен мъж се бе уморил да поддържа обичайния си суров вид. Когато се приближиха към члена на Губернаторския съвет, ги лъхна силна миризма на ром.

— Пенелопа, скъпа — каза Мери, докосвайки с ръка рамото на танцуващата с Чадуик жена. — Къде се криеш цяла вечер? Господин Бродерик — продължи тя със странна интонация, без да дочака отговора на въпроса си, — това е моята братовчедка, госпожица Пенелопа Сетън.

Макс се усмихна сдържано, подразнен от факта, че е принуден да отклони вниманието си от Чадуик, когото съсредоточено бе наблюдавал през цялото време.

Когато премести поглед към жената до Чадуик, сърцето му за миг спря. През цялата вечер бе танцувал с красиви жени, но никоя не можеше да се сравни с това приказно видение. С тъмните си очи, деликатни черти и царствено държание, тя се открояваше от всички останали жени в залата. Лицето ѝ бе спокойно и ведро, а формите — съвършени. Усмивката застина на устните му и след малко от нея не бе останала и следа. За един кратък миг очите му срещнаха нейните и маската, зад която се бе крил, се пропука.

— За мен е удоволствие, госпожице Сетън.

Когато младият мъж пое ръката ѝ и притисна устни към нея, Пенелопа изпита раздразнение. Тя изрази досадата си с присвиване на чувствените си устни, а очите ѝ гневно стрелнаха непознатия. Макс ни най-малко не се смути от видимото неблагоприятно положение на младата жена и задържа студените ѝ, деликатни пръсти много по-дълго, отколкото позволяваше приличието.

— Господин Бродерик — хладно отвърна тя.

Мери Сетън отново започна да говори, но този път Макс напълно успя да игнорира дърдоренето ѝ. Пискливият ѝ глас потъна в съзнанието му и се превърна в едва доловимо жужене, преди напълно да изчезне. Чадуик се обърна към Мери Сетън със сдържана усмивка, давайки възможност на Макс още няколко мига открито да задържи поглед върху лицето на Пенелопа.

Тя дори не трепна. Не проговори и не извърна глава или очи, за да избегне пронизващия я поглед. Мили Боже, струваше му се, че би могъл да прекара остатъка от вечерта, изгубен в тези черни очи. Очи, в които сега бе изписано раздразнение, но зад досадата той откри още нещо. Макс видя нежност, интелигентност и изтънченост.

И най-вече — видя мир. Онзи мир, за който така дълго бе мечтал.

За щастие отнякъде изникна Хет Лаури, който покани Мери на танц. Появи се и някакъв дебел търговец, предложи на Чадуик чаша ром и след като угоднически му зададе някакъв въпрос, го отведе настрана. Сега Макс и Пенелопа бяха сами. Любезно, но решително, тя издърпа дланта си от пръстите му и след бегло кимване с глава го остави сам.

Той я последва.

Настигна я в преддверието и като я улови над лакътя, с едно ловко движение я дръпна в най-тесния и усамотен ъгъл на оскъдно осветената библиотека.

— Господин Бродерик! — Тонът ѝ бе официален и звучеше възмутено, но Макс можеше да усети, че въпреки протестите си, тя бе настръхнала. Зад студената външност гореше огън, а учестеното дишане издаваше пламналата в гърдите ѝ страст. Пенелопа Сетън не приличаше на жените, които Макс познаваше — нито по външност, нито по темперамент.

— Как смея? — прошепна той, закачливо довършвайки мисълта ѝ.

— Да — меко отвърна Пенелопа. — Как смеете?

Младата жена стоеше, опряла гръб на стената, и не смееше да помръдне, макар че непознатият не я бе докоснал и дори не бе пристъпил по-близо, отколкото позволяваше приличието.

— Смея, защото има неща, които един мъж не може да тръби сред тълпа от непознати.

— Господин Бродерик...

Той продължи да говори, давайки си вид, че не я е чул, тъй като бе сигурен, че ако сега я пусне да си отиде, никога повече няма да има подобна възможност. Не биваше да допуска шансът да го подмине. Нямахше да позволи това.

— Мога да ви кажа, че сте най-красивата жена на света, но не се съмнявам, че сте чувала това и преди.

Тя не се усмихна, нито се смръщи. Лицето ѝ запази онзи малко нетърпелив вид, който го караше да се чувства като непослушно дете. Макс не се остави да бъде разколебан.

— Затова ще се опитам за тези няколко откраднати мига, далеч от тълпата, да ви кажа, че ви обичам лудо.

Последните думи сякаш сами се изплъзнаха от устните му и което бе най-странно, бяха самата истина.

Изглежда, бе успял да я смути. Очите ѝ заблестяха слисано, а устните ѝ леко се разтвориха. Как ли щеше да реагира, ако Макс притиснеше устни към нейните? Щеше ли да изкрещи? Да припадне? Да отвърне на целувката му? А може би и трите.

— На какво си играете с мен, господин Бродерик?

— Това не е игра, госпожице Сетън — усмихнато отвърна Макс, — макар да си призная, минавам за човек, който предпочита да крие истината.

— Значи имате навика да се влюбвате светкавично? — предпазливо рече тя.

— Не съм в състояние да ви отговоря — чистосърдечно отвърна той, — никога преди не съм бил влюбен. Не зная колко дълго ще продължи. Зная само, че е доста необичайно и поразително усещане.

Поразително — това бе думата. Дори силно кроше в главата не би било в състояние да го замае толкова.

Тя закачливо го укори за неприличното държание, докосвайки ръкава му със скъпото си ветрило.

— Може би бъркате любовта с малко развалено месо във вечерята — развеселено рече младата жена, която все още гледаше на цялата тази история като на някаква игра.

— Не — със сериозен глас отвърна Макс. — Не ми вярвате, нали?

— Не.

Наистина не му вярваше. Чувстваше леко раздразнение. Може би дори малко се забавляваше, но това бе всичко. За разлика от нея Максимилиан гледаше на ситуацията необичайно сериозно. Сетивата му бяха изострени до краен предел и правеха всичко да изпъква с невероятна яснота.

— Ще погледнете ли по-сериозно на мен, ако се закълна, че никога преди не съм изричал тези думи? Никога не съм казвал на някоя жена, че я обичам, това е самата истина, госпожице Сетън, защото, преди да зърна лицето ви, не познавах това чувство.

Тя отново докосна ръката му с ветрилото си.

— Сигурна съм, че се забавлявате добре и че се имате за много умен, господин Бродерик, но ви уверявам, че бихте намерил много потзивчив партньор в лицето на братовчедка ми Мери, Елизабет Лаури или друга някоя от многото жени, които изглеждат заплениени от чара ви. — Тя насмешливо го измери с поглед от главата до петите, очевидно намеквайки за изобилието от дантела по маншетите му. — Мъже като вас...

Максимилиан разбра, че няма да е никак лесно. Пенелопа Сетън нямаше да му повярва лесно и да се хвърли в обятията му с признание в любов. Не можеше да спечели тази удивителна жена толкова бързо, колкото му се искаше. Една част от него бе тревожно напрегната, а другата — ликуваше. Най-ценните неща в живота искаха да се бориш и да ги спечелиш на всяка цена, а Пенелопа бе за него тъкмо такава съкровище.

— Може ли да ви потърся утре? — настояваше той. За жалост не можеха вечно да продължават да се крият в ъгъла на библиотеката. Зад открянатата врата балът бе в разгара си. Веселата глъч и музиката достигаха до ушите им, сливайки се с гласовете на гостите.

— Не мисля, че е редно...

— Дори да ми забраните — прекъсна я той, — ще ви намеря. Не можете да ме спрете, дори да потърсите закрила от британската армия.

Красивите ѝ, деликатно оформени вежди се събраха в издаваща озадачение гримаса.

— Изглежда, сте много опасен човек, Максимилиан Бродерик.

— Може би — Макс не можеше да определи точно непознатото чувство, родено от любовта към тази жена, която бе срещнал едва преди четвърт час. Навярно бе постъпил неразумно, обяснявайки ѝ се в любов толкова скоро след запознанството им. Не, не смяташе, че е сгрешил. Нерешителността само би навредила.

В този момент вниманието им бе привлечено от Бъртън Лаури, който влезе в библиотеката със запалена цигара в едната ръка и чаша коняк в другата, следван от някакъв непознат на Макс мъж. Дватама разговаряха тихо, но той успя да долови няколко думи от разговора им.

— Тъкмо възнамерявах да си тръгна — високо рече Макс с пиянска нотка в гласа. — Камериерът току-що ми показва едно петно на ревера ми. Можете да си представите колко неловко се почувствах.

Пенелопа само въпросително повдигна вежди. Дори и да бе изненадана от промяната в гласа му и неочакваната посока, която бе взел разговорът, не го показва с нищо. Единствено странният блясък в очите ѝ издаваше слисването ѝ, но за щастие тя не промълви нито дума.

— Бродерик — подскочи Лаури, изненадано обръщайки поглед към двойката в ъгъла. — Не ви видях.

— Двамата с госпожица Сетън водехме изключително интересен разговор за качествата на вносната коприна.

Лаури впери в Макс широко отворените си от почуда очи, а устните му се присвиха в гримаса на отвращение.

— Интересно — промърмори той.

— Трябва да тръгвам — рече Пенелопа и припряно се запъти към вратата, изшумолявайки с полите на роклята си. Преди да излезе обаче, спря, обърна се и дари Максимилиан с дяволита усмивка, която развихреното му въображение изтълкува като обещание за безброй споделени нощи. — Утре следобед — тихо рече тя.

Макс само кимна, неспособен да отвърне каквото и да било. Не можеше да откъсне поглед от приказното видение, застанало в рамката на вратата, като персонаж от някоя картина с митологичен сюжет. Усети да го връхлита гореща вълна, която заля цялото му тяло. В този

миг я позна. Страстта на притежанието. Съзнанието, че това бе *неговата* жена.

Гласът ѝ достигна до него едва различим от долитащата от салона глъч:

— В два часа.

3

На завоя каретата се олюля леко и Пенелопа политна към братовчедка си. Тя подскочи, видимо сепната от допира.

— Съжалявам — прошепна Пенелопа, за да не обезпокои чичо си, който дремеше, похърквайки тихо.

През целия път на връщане от бала на семейство Лаури Мери бе необичайно замислена и дори тревожна. Сега тя дори не се усмихна. Пенелопа протегна ръка и приглади един кичур от червената ѝ коса.

— Не се ли забавлява?

— Разбира се, че се забавлявах — също така шепнешком отвърна Мери. — Просто съм уморена, това е всичко.

Пенелопа постави ръка на раменете на братовчедка си.

— Къде изчезна след онзи танц с Хет Лаури? Търсих те навсякъде.

— Беше ми прекалено горещо и излязох да се поразходя в градината — отвърна Мери.

— Сама?

— Да — това бе по-скоро въздишка, отколкото шепот. — Сама.

— Вече е прекалено студено за разходки на открито — забеляза Пенелопа.

— Имаше прекалено много гости и в салона бе ужасно задушно — рязко отвърна Мери. — Имах нужда от малко свеж въздух, все едно — студен или не.

Последваха няколко минути, през които никоя от двете жени не наруши настъпилото мълчание. Чуваше се само скърцането на колелата и успокоително монотонният тропот на конски копита. Пенелопа потъна в дрямка.

— Какво толкова важно имаше да ти казва господин Бродерик? — тихо, но решително попита Мери.

— Моля?

— Видях ви да се вмъквате в библиотеката, докато танцувах с Хет — тонът на Мери бе обвинителен и издаваше неприкрито

раздразнение.

— Нищо особено — отвърна Пенелопа, колебаейки се каква част от истината да сподели с братовчедка си. — Той е... много странен мъж.

Това си бе самата истина. Силни ръце, скрити в дантела, очи, които ту гледат лениво, ту те пронизват като ножове, глас, който кара сърцето ти да спира.

— Той е най-богатият и красив мъж в цял Чарлстаун и хлътна по теб още в мига, в който те зърна — Мери се прозина примирено. — Защо не погледна така мен?

Обикновено за Пенелопа бе изключително трудно да разбере кога Мери очакваше да бъде успокоявана и кога искаше просто да бъде оставена намира. Съдейки по състоянието ѝ тази вечер, тя реши, че братовчедка ѝ има нужда от утеха.

— Тази вечер забелязах не един и двама мъже да въздишат по теб — меко каза Пенелопа, — а докато танцувах с Хет Лаури, той през цялото време ме обсипваше с въпроси за теб. Искаше да знае какво възнамеряваш да правиш по време на престоя си в града. Не бих се учудила, ако те потърси още преди края на седмицата.

— Хет е още дете.

— Той е четири години по-голям от теб — възрази Пенелопа.

— И въпреки това е дете. Не съм детегледачка. Имам нужда от съпруг и е за предпочитане той да бъде мъж, а не хлапак.

— Ами ако въпреки всичко се влюбиш в някой хлапак? — гласът на Пенелопа звучеше закачливо, но съзнанието ѝ бе при Максимилиан Бродерик и неговата опасна настойчивост. Мисълта, че е възможно да се влюбиш в някого от пръв поглед, ѝ се струваше просто абсурдна. Най-напред трябваше да опознаеш другия, да започнеш да го харесваш, да му се възхищаваш и да го уважаваш и тогава може би идва любовта.

— Невъзможно — решително рече Мери. — Никога не бих направила грешката да се влюбя в неподходящ човек.

За романтично настроената Пенелопа подобна хладна пресметливост бе по-чужда дори от невъздържаността на Максимилиан Бродерик.

Винаги бе смятала, че ако е родена под щастлива звезда, един ден любовта ще я открие, но за разлика от Максимилиан Бродерик не

мислеше, че това може да стане така бързо и лесно. Също толкова малко обаче приемаше пресметливата и хладнокръвна позиция на Мери.

— Не мисля, че ти избираш любовта — меко рече Пенелопа, неспособна да заличи спомена за устните на Максимилиан, които сякаш още горяха върху дланта ѝ. — Мисля, че тя сама те избира.

Мери поклати глава отрицателно, но не каза нищо.

Пенелопа се облегна назад, благодарна, че Мери е решила да не продължава този разговор. Когато отново затвори очи, видя към нея да се приближава Максимилиан Бродерик с искрящите си синьосиви очи. Устните му нашепваха любовни слова.

Бяха се затворили в кабинета му, скрити зад плътните завеси от дебнещите очи на нощта. В мрака гореше една-единствена свещ.

— Има едно градче, северозападно от Чарлстаун, нарича се Сайпръс Кросроудс. — Шестимата мъже пред него мълчаха в очакване. — Хората там са настроени антилоялистки — продължи Макс. — От известно време Чадуик ги държи под око.

Джон подсвирна.

— Там имат прекрасна кръчма — избоботи той с дебелия си глас. — Добра бира, чисти кани и страхотни девойки зад бара.

— Значи познаваш градчето — прекъсна го Макс, без да обръща внимание на твърде съблазнителното описание на кръчмите в Сайпръс Кросроудс. Джон притихна, а Луис поклати глава. — Вдругиден на разсъмване ще има внезапен обиск. Всичкото оръжие ще бъде конфискувано, а онези, които окажат съпротива — застреляни.

— Тези хора имат твърди глави, със сигурност няма да се дадат лесно — тържествено каза Луис.

— Не бива да се стига до сблъсък.

Флетчър пръв поклати глава в знак на съгласие с казаното от Макс:

— Ще имат нужда от подземно скривалище или тайна стая, а може би и от двете. Някакво място, което войниците няма да открият и където биха могли да се скрият, в случай че се наложи.

— Оставям това на теб. Най-добре ще е да тръгнете рано сутринта. Вземи Бек и Джон. Далтон също, ако мислиш, че ще имаш

нужда и от него.

— Ще ни трябват повече ръце. Но ти сигурно имаш други планове?

Колко от замисъла си можеше да разкрие на тези мъже? Те бяха неговите другари, семейството му, мъжете, на които досега бе разчитал безрезервно. Въпреки това Макс се поколеба, преди да отговори.

— Утре ще проникна в дома на Сетън — безизразно рече той. — Това е идеална възможност да се сближа с Чадуик, понеже той е близък приятел на Уилям Сетън и семейството му.

„Колко близък?“ — питаше се Макс. Когато видя Пенелопа за пръв път, тя танцуваше с Чадуик. В гърдите му отново се разгоря онова странно чувство за притежание, което бе изпитал предната вечер.

— И как смяташ да го направиш? — недоверчиво попита Гарик.

— Уилям Сетън има племенница, казва се Пенелопа. Ще я посетя утре следобед — Макс запази равния си, студен глас, който сега прозвуча почти ледено.

— Значи, докато аз копая някакво мазе, затънал в кал до раменете, ти ще се занасяш с някакво бедно, нищо не подозиращо девойче — рече Далтон с обичайния си спокоен и безизразен глас.

На лицето на Макс трепна дяволита усмивка.

— Точно така.

Той си спомни за бурните чувства, връхлетели го през онази вечер, когато бе надникнал в очите на Пенелопа Сетън, за неустоймото желание, разтърсило тялото му, докато държеше ръката ѝ. Това със сигурност бе някаква моментна лудост.

Все още виждаше красивото ѝ лице, чуваше мелодичния ѝ глас и колкото и да се опитваше, бе неспособен да изтрие от съзнанието си спомена за тях.

Сега обаче Макс съсредоточи мислите си върху мисията, довела го в този град. Джон се познаваше със собственика на кръчмата в Сайпръс Кросроуд, който бе уважаван и авторитетен човек и щеше да бъде тяхната свръзка с тамошните жители и когато войниците на Чадуик пристигнеха, нямаше да има за конфискуване нищо друго, освен няколко ръждиви мускета и тъпи ножове. Щяха да бъдат посрещнати от дружелюбни, усмихнати хорица. Никой не трябваше да умира. Не и този път.

Един по един мъжете заизлизаха от кабинета на Макс, докато той не остана сам с Флетчър. След дългото и шумно обсъждане, сега стаята му се стори непривично тиха. Единствено часовникът тиктакаше в полумрака. Пламъкът на свещта играеше. Макс замислено седеше зад бюрото си, когато Флетчър пристъпи към него.

— Има нещо, което не ни казваш — с укор каза той. — Нещо не е наред.

— Няма нищо, за което си заслужава да се тревожиш.

Макс се познаваше с Флетчър по-дълго от останалите и знаеше за необикновената му способност да вижда в душата на човека срещу него. Флетчър обясняваше тази способност с ирландската си кръв, но Макс добре знаеше, че тя се дължеше на внимателни наблюдения и на необикновено логичната му мисъл. Това бе начин на възприемане на света, не просто чудодейна дарба.

Флетчър толкова добре познаваше Макс, че сега не се остави да бъде заблуден.

— Всичко е наред — повтори Макс, — но възникна едно досадно усложнение.

Флетчър се прозина и седна на края на бюрото от орехово дърво:

— Жена — думите бяха произнесени толкова тихо, сякаш представляваха някакво тайнствено заклинание.

Макс примирено се отпусна в коженото кресло зад бюрото. За пръв път, откакто бе зърнал Пенелопа Сетън, отпусна напрегнатите си мускули, изпъна комично изглеждащите в копринения брич крака и по лицето му пробягна усмивка:

— Да, жена.

Флетчър изруга неясно, но Макс се престори, че не е чул нищо.

— Тя е просто изумителна — продължи той, опитвайки се, без дори сам да знае защо, да убеди Флетчър в качества на Пенелопа. — Красива, сладка, интелигентна...

— Но какво си направил? Нима цяла вечер си се помайвал след някакво девойче, вместо да преследваш Чадуик? — изсъска Флетчър — Няма да рискувам живота си, докато ти...

— Пет минути — прекъсна го с благ тон Макс. — Прекарах в компанията ѝ не повече от пет минути.

Флетчър простена:

— И това време ти бе достатъчно, за да се убедиш, че тази Пенелопа Сетън е някакъв образец на женско съвършенство?

— Не — прошепна Макс, — не ми трябваша дори и пет минути. Просто трябваше да я погледна. — Глождещите го съмнения избледняха, когато — изумително ясен и жив — в паметта му изплува споменът за този пръв поглед.

Този път Флетчър изруга на глас и от устата му рукна порой от неприлични думи. Макс остави приятеля си да довърши излиянието си, като през цялото време го наблюдаваше присмехулно.

— Прекалено отдавна не си бил с жена — мъдро заключи Флетчър.

— Така е — съгласи се Макс.

— Нека те заведе на едно място, което посещавам от време на време.

— Не. — Болката му не можеше да бъде излекувана от друга жена, нито притъпена в нечии безстрастни обятия. А и, Бог му бе свидетел, той не желаше да се лекува от тази болест!

— Не можеш да позволиш да бъдеш омаян от жена, която иска единствено да се възползва от теб, не и сега.

— Пенелопа не е пресметлива жена — отбранително рече Макс. — Не виждам причина увлечението ми да те тревожи. Никога не смесвам личния си живот с този на Синьото острие.

— Хлътнал си по племенницата на някакъв лоялист и ми казваш, че това по никакъв начин няма да попречи на начинанието ни? — Флетчър се изсмя подигравателно. — Опитваш се да ме излъжеш или просто си толкова заслепен от пламенното си увлечение, че не можеш да видиш в какво се забъркваш?

Макс винаги бе могъл да разчита на разумен съвет от страна на Флетчър. В разгара на някоя битка, наред буря или в най-опасния час, когато животът им бе висял на косъм, Флетчър винаги бе говорил с гласа на здравия разум.

— Не забравяй, че с нейна помощ ще мога да проникна в един лоялистки дом и може би дори да се сближа с Чадуик — разсъждаваше той. — Нищо не се променя, дори и да не се окажа прав за Пенелопа.

— Не съм убеден в това. Така може да изложиш на опасност всички ни.

Макс не бе готов да признае, че ирландецът е прав, но съвсем ясно си даваше сметка как сега всичко това нямаше ни най-малко значение за него. Възнамеряваше да ухажва Пенелопа Сетън, да се губи в бездънните ѝ очи, да докосва отново дланта ѝ и щеше да се справи с последиците, ако се появяха такива.

Вече бе следобед, когато Пенелопа слезе по стълбите. Бе изгубила доста време в избор на рокля и накрая се спря на зелената плисирана рокля от щампована коприна — красива и изискана, без да е предизвикателна, съблазнителна, но семпла. Не искаше да създава впечатление, че се вълнува от посещението на Максимилиан Бродерик, макар да бе отделила повече от час на тоалета и избора на роклята си. Максимилиан вероятно много скоро щеше да осъзнае, че беглият му флирт не е нищо повече от глупава прищявка. Навярно вечерта бе прекалил с шампанското и опиянен от музиката и танците, не бе забелязал, че тя е най-обикновена жена, която не заслужава вниманието му. Днес обаче пронизителните му очи веднага щяха да разкрият заблудата. Оставаше ѝ надеждата, че посещението му ще бъде забавно и ще разнообрази общо взето еднообразното ѝ ежедневие.

В отговор на почукването ѝ чичо ѝ отвори вратата на кабинета си толкова бързо, та младата жена реши, че я е очаквал.

— Скъпа Пенелопа — каза той, като взе дланите ѝ в своите и я целуна по едната буза. — Тази вечер изглеждаш особено красива.

Чичо ѝ Уилям не бе много по-висок от нея, а последните няколко години бяха позакръглили фигурата и доста бяха поразредили косите му. Вкъщи той не носеше напудрената си перука.

— Не мога да повярвам, че съм спала толкова дълго — с искрена усмивка каза Пенелопа. — Предполагам, че е виновна вчерашната вечер. Струпаха ми се много вълнения. — В съзнанието ѝ веднага изплува лицето на Максимилиан Бродерик.

Възрастният мъж потупа дланта ѝ:

— Съжалявам, че ти отнех Виктор толкова дълго. Навярно не сте успели да останете насаме, както ти се е искало.

— Прекарах чудесно — отвърна тя, без да се впуска в подробности.

— Ще се опитам да се реванширам — с дяволита усмивка каза чичо Уилям. — Поканих Виктор на вечеря днес и му обещах да ви оставя за малко насаме.

Обещал на кого? На Виктор, разбира се. Вероятно щеше да последва онова, от което Пенелопа се боеше — ново предложение за брак. Сега вече тя нямаше друг избор, освен да откаже категорично. Така не само щеше да нарани Виктор, но и да вбеси чичо си — момент, от който Пенелопа се страхуваше, но и не искаше да отлага.

— Е, това значи, че на вечеря ще бъде доста оживено — рече младата жена с широка усмивка. — Тъкмо се канех да ти кажа, че аз също съм поканила един гостенин. Ще ме посети следобед и си помислих, че би било чудесно, ако остане за вечеря.

Усмивката на чичо ѝ помръкна, на лицето му се появиха бръчки, а устните му се свиха в гримаса на недоволство, каквото той рядко проявяваше по неин адрес. Обикновено Тайлър и Мери бяха виновниците за гнева му.

— Нямах представа — Уилям Сетън все пак бе великодушен домакин и не можеше да отхвърли молбата на племенницата си. — Кого си поканила?

— Максимилиан Бродерик — отговори тя, надявайки се загадъчният господин Бродерик да не откаже предложението за вечеря. — Той е в Чарлстаун съвсем отскоро и си помислих, че би било много мило от твоя страна да го въведеш в обществото. Освен това не подобава да оставим бедния човек без вечеря, права ли съм?

— Беден? Той навярно е по-богат и от най-преуспяващия търговец в Чарлстаун! — Лицето на чичо Уилям поруменя, а очите му се присвиха, но за щастие той не забрани на Пенелопа да покани Максимилиан на вечеря.

— Исках само да кажа, че той навярно има нужда от приятели, защото е в Чарлстаун отскоро, а и няма семейство.

Чичо ѝ нямаше друг избор, освен да приеме доводите ѝ, макар по всичко да личеше, че това никак не е по вкуса му.

Мисълта, която внезапно осени Пенелопа, не бе твърде почтена и определено не ѝ бе присъща. В случай че бе повярвала дори само на една думичка от обяснението в любов на Максимилиан, планът ѝ щеше да се окаже непочтен, но за щастие тя не му вярваше. Този човек

несъмнено я използваше, така че не би имал нищо против и тя да се възползва от него, за да се отърве от Виктор.

Пенелопа, разбира се, нямаше намерение да му разкрива безобидния си план.

Когато точно в два часа следобед Максимилиан почука на входната врата, тя бе на седмото небе от радост, тъй като цял предиобяд със затаен дъх бе очаквала пристигането му.

Мери бе притихнала и мълчаливо ги наблюдаваше. Те не я забелязваха. Вероятно нямаше да я забележат дори ако се надвесеше от прозореца на втория етаж и бурно размахаше ръце.

Пенелопа и Максимилиан Бродерик бяха прекарали по-голямата част от следобеда в градината в разговори и тайнствен смях. Те се разхождаха рамо до рамо, огрени от слънцето, седяха един до друг в сянката на дърветата. Времето бе хладно, затова и двамата носеха широкополи кадифени шапки, чиито периферии често се докосваха. Дори този несъзнателен контакт разкриваше желанието им да бъдат близо един до друг.

Сега те седяха под пъстрата сянка, заобиколени от ранни рози. Докосваха се често, така леко и бегло, че тези докосвания изглеждаха почти случайно. Максимилиан леко се наведе към Пенелопа и това вече не бе случайност, не и за Мери.

Максимилиан Бродерик откъсна една роза от най-близкия храст, внимателно отстрани бодлите ѝ, а след това я закачи зад ухото на Пенелопа. Дългите му пръсти вероятно бяха докоснали ухото ѝ.

Не беше честно! Защо Пенелопа винаги трябваше да получава всичко? Тя бе просто едно сираче, което Мери великодушно търпеше и толерираше. А всички предпочитаха нея — бащата на Мери, слугите от плантацията, Виктор, а сега и Максимилиан Бродерик.

Когато до ушите ѝ отново долетя смехът на Пенелопа, Мери силно стисна чашата в дланите си и затвори очи.

Тя се опитваше да прави всичко, което очакваха от нея, но баща ѝ винаги я сравняваше с братовчедка ѝ и вечно бе недоволен. Мери не бе толкова умна, колкото Пенелопа и не се държеше като истинска дама — роля, която братовчедка ѝ владееше до съвършенство. Откакто братовчедите ѝ бяха заживели у тях, вниманието на баща ѝ се бе раздвоило. Той искаше от Мери да подражава на Пенелопа, защото за

него братовчедка ѝ бе образец за женско съвършенство и добродетелност.

Въпреки тази несправедливост, Мери правеше всичко възможно да се държи добре. Опитваше се да приема и обича Пенелопа и имаше моменти, в които това ѝ се удаваше. Миналата нощ обаче всичко се бе променило.

Вечерта, в разгара на бала, Виктор най-сетне я бе целунал. За няколко безкрайни мига Мери бе повярвала, че той е променил мнението си за нея, че е започнал да я обича. Затова и не се възпротиви, когато той интимно докосна тялото ѝ, след което пъхна езика си в устата ѝ, дръпвайки я още по-навътре в тъмната градина на семейство Лаури.

В носа я бе блъснала тежката миризма на ром и на пури — една миризма, която младата жена помнеше толкова живо и осезаемо, сякаш бе просмукала дрехите ѝ и се бе превърнала в част от нея. А може би това бе самата истина, защото само от мисълта за нея ѝ се гадеше.

Когато Виктор повдигна полите ѝ, усети да я обзема сковаващ страх, но не каза нищо.

Студеният вятър и ледените му пръсти се бяха впили в тялото ѝ, но тя не го спря. Не се съмняваше, че всичко, което Виктор правеше с нея, бе само доказателство за любовта му, затова и разтвори крака още по-широко и разкопча панталона му, отвърщайки на целувките му с цялата жар, на която бе способна.

Когато той проникна в нея, Мери с мъка успя да сдържи вика си — толкова силна бе разкъсващата болка, но тя я прие, без да се възпротиви. Отначало я болеше, но скоро вече ѝ бе само неприятно. За щастие всичко това не продължи дълго. Мери гледеше със снизхождение на тази случка — доказателството, че Виктор обича *нея*.

Тази илюзия я бе направила щастлива, но свърши твърде бързо. Все още потен и задъхан, Виктор ѝ обясни, че би искал да продължат връзката си и след като се оженел за Пенелопа. Намирал Мери много привлекателна и щял да я научи да доставя и да получава удоволствие.

Как бе реагирала тогава? Тихо бе заридала в мрака, умолявайки го да я обича, а в гърлото ѝ бяха заседнали думи на болка и гняв. Чувстваше се замаяна, а сърцето ѝ бе дълбоко наранено. Не можеше да повярва, че тези немислими и оскърбителни думи са излезли от

неговите уста. Как можеше да ѝ говори за женитба с Пенелопа, след случилото се току-що?

Закопчавайки панталона си, Виктор дори не пропусна да ѝ напомни, че ако някой научи за случилото се, щяла да пострада не неговата, а нейната репутация. Никой нямало да повярва на думите на леконравна жена като нея, така че хората щели да си помислят, че го е съблазнила, за да го подтикне да се ожени за нея.

В този момент Мери вече знаеше истината. Виктор не я обичаше и никой никога нямаше да я обикне.

По пътя към дома се бе старала да потисне усещането от допира на разкъсаното бельо под изящната ѝ рокля и да не забелязва болящите я лепкави слабини и лудите удари на сърцето, което се блъскаше в гърдите ѝ като ранена птица. Искаше ѝ се да вика и да плаче, но не смееше да го стори.

Пенелопа бе седяла в каретата, ведра и спокойна, и наивно ѝ бе говорила за любов, докато Мери се опитваше да потисне напиралците в нея викове и сълзи на гняв и отчаяние. В този миг бе осъзнала колко много мразеше братовчедка си.

Долу в градината Максимилиан Бродерик се приближи до Пенелопа и прошепна нещо на ухото ѝ. Тя се засмя и когато обърна главата си, Мери успя да види сияйната усмивка на лицето ѝ. Не беше честно.

4

Пенелопа отдавна не помнеше такъв чудесен следобед.

Максимилиан бе пристигнал, облечен в кралскосиня коприна и сребърна жилетка, бе ѝ поднесъл цветя и я бе отрупал с комплименти, а ослепителната усмивка — предназначена само и единствено за нея — не слизаше от лицето му. Беше я наблюдавал, докато рисуваше един натюрморт, който след това обяви за шедьовър. Пенелопа се изчерви в отговор и го поведе към салона, където изпиха по чаша горещ шоколад, за да се сгреят в студения пролетен следобед. Последва игра на табла. Улисани в разговори и смях, двамата дотолкова бяха обсебени от близостта си, че не забелязаха кога бе станало вечер.

Дори сега, докато вечеряше с чичо си, Виктор Чадуик и нацупената Мери, Пенелопа бе необикновено щастлива.

Максимилиан седеше до нея и когато чичо ѝ заговори за политика, двамата тихо, почти заговорнически, подеха беседа за музика, изкуство и цветя.

Имаше нещо хипнотично в този мъж. Той не бе споменал нито дума за снощното си признание, но ѝ бе посветил цялото си внимание и на моменти Пенелопа имаше чувството, че могат да общуват и без думи. Той се взираше в очите ѝ и отгатваше всяка нейна мисъл. Това не ѝ се струваше никак странно, напротив, действаше ѝ успокоително.

— Господин Бродерик — гласът на чичо ѝ, изгърмял от отсрещния край на масата, внезапно ги върна на земята. — Имате ли да добавите нещо към нашия разговор?

Лицето на Максимилиан внезапно се промени. Веселите му очи помръкнаха и придобиха унилия вид, който имаха, когато го бе видяла за пръв път.

— За Бога, господин Сетън, вие обсъждате политически въпроси, а ние с Пенелопа се споразумяхме да не разговаряме на тази толкова скучна тема.

Максимилиан изпрати ленива усмивка към другия край на масата.

— Но възможно ли е да не се интересувате от нещо толкова важно като опасността от революция? — нетърпеливо се намеси Виктор. — Нямате ли поне малко лоялност към краля?

Максимилиан бръкна в украсения с дантела джоб на жилетката си, извади напарфюмирана носна кърпичка и се прозина, като изискано закри устата си с нея.

— Извинете ме — каза той, оправяйки дрехата си. — Виждате ли, само при споменаването на думата политика, започвам да се прозявам.

Пенелопа се засмя на този хаплив коментар, а Максимилиан я погледна безизразно с леко повдигнати вежди и упорито вирната брадичка:

— На мен ли се смеете, скъпа? — Ъгълчетата на устните му трепнаха толкова недоловимо, че Пенелопа навярно бе единствената, която забеляза това — една усмивка, предназначена единствено за нея.

— Вие сте толкова забавен, Максимилиан. Как бих могла да не се засмея?

Той посегна към дланта ѝ и я поднесе към устните си.

— Подигравайте ми се колкото желаете — изрече с тих глас и без изкуствената нотка, която бе доловила в гласа му преди миг. — Мога да ви простя всичко.

Когато горещите му устни се плъзнаха по пръстите ѝ, Пенелопа разбра какво бе взела за любов — някаква странна смесица от чувство на близост и копнеж, усещането, че познаваше този мъж много, много отдавна. Усещане, което тя не бе изпитвала към никого друго на този свят. Всичко това се смесваше с непреодолимото желание да узнае повече за него. Бе вълнуващо и едновременно успокоително.

„Подобна опияняваща смесица от емоции лесно може да бъде сбъркана с любовта“ — помисли си Пенелопа.

Когато вечерята свърши и всички станаха от масата, чичо Уилям посвети цялото си внимание на своята племенница. С разтуптяно сърце Пенелопа осъзна, че малката ѝ хитрост не бе успяла и само бе отложила неизбежното.

— Пенелопа, Виктор би искал да поговори с теб насаме, ако е възможно да се откъснеш за малко от своя гостенин. — Обикновено доста нетактичен, чичо ѝ и този път не изневери на себе си. — Господин Бродерик, за мен бе удоволствие — каза той, без дори да

направи усилие думите му да прозвучат искрено. — Сега, ако ни извините, имаме да обсъждаме някои семейни въпроси.

Срещнала изпитателния поглед на Максимилиан, Пенелопа се почувства необикновено неловко, а усмивката изчезна от лицето ѝ. Денят бе минал чудесно, но чичо Уилям и Виктор щяха да развалят всичко. Как би могла да благодари на този мъж, когото познаваше толкова отскоро, за подарения приказен ден, за това, че бе докоснал сърцето ѝ и за изпълнения с разбиране поглед, който не се откъсваше от лицето ѝ.

— Глупости — рече Максимилиан, дарявайки я с кратка усмивка, преди да се изправи лице в лице с Виктор. — Денят бе прекалено уморителен за Пенелопа и на нея със сигурност не ѝ е до сериозни разговори. Може би утре сутринта — предложи той, махвайки с ръка.

— Сутринта имам ангажимент, който няма да ми позволи да посетя госпожица Сетън — рязко отвърна Виктор.

— Аз наистина съм ужасно уморена — потвърди Пенелопа.

— Тогава може би утре следобед — предложи Виктор.

— Съжалявам, но е невъзможно — каза Максимилиан след още едно грациозно махване с ръка. — За утрешния следобед двамата с Пенелопа планираме пикник. — Той отново ѝ се усмихна, но този път усмивката му бе престорена и крива. — Нали така, скъпа?

По някакъв начин бе разбрал какво се разиграваше между нея и Виктор и правеше всичко възможно, за да я спаси. В този момент тя го обичаше.

— Вече обещах на Максимилиан да прекараме заедно следобеда — излъга Пенелопа.

— Е, изглежда, семейните дела ще трябва да почакат някой друг ден — каза Максимилиан, хващайки за ръката младата жена, за да я изведе от трапезарията. Спряха едва пред стълбището, водещо към втория етаж.

— Добре ли сте? — искрено загрижен попита той.

— Да, благодаря ви — прошепна тя. — Как се досетихте?

Той постави пръста си под брадичката ѝ и го задържа там — настойчив, но нежен.

— Вие ми казвате всичко с очите си. Когато видя в тях страх, се опитвам да направя всичко, което е по силите ми, за да го залича

оттам.

За момент тя си помисли, че Максимилиан ще я целуне. Ясно бе, че той го желаше, а противно на здравия разум, същото желаше и Пенелопа. Може би от благодарност или от чувство на любопитство, въпреки че никога преди това не се бе запитвала какво ли е усещането от една целувка. Преди да проумее защо искаше да бъде целуната от този почти непознат мъж, тя чу стъпките на чичо си и на Виктор, които, изглежда, не бяха останали незабелязани и от Максимилиан.

— Бързо! — прошушна той. — Приберете се в стаята си, преди да са се осъзнали и да са ви накарали да обсъждате с тях проклетите семейни въпроси — с усмивка нареди Максимилиан.

Тя се обърна и хукна нагоре по стълбите.

— По пладне — каза ѝ той, докато Пенелопа бягаше към убежището си на втория етаж, където се намираше спалнята ѝ. — Ще бъда тук утре точно по пладне.

Въпреки че бе легнал много късно през нощта, Макс се събуди по изгрев слънце, измъчван от угризения за това, че не бе взел участие в рискованото начинание в Сайпръс Кросроудс. Бе пропуснал да види и изумлението на войниците, заварили едно мирно и почти безлюдно градче. От друга страна, настъпващият ден, който щеше да прекара с Пенелопа, го изпълваше с нетърпение и трепетно очакване.

Флетчър бе прав. Независимо от желанията му все по-обвързващата връзка с Пенелопа щеше да навреди на делото. Или обратното. Въпреки че винаги се бе отличавал с необикновена решителност и непоколебимост, сега Максимилиан се чувстваше непривично раздвоен.

Как да постъпи? На този въпрос не винаги можеше да се намери еднозначен отговор. Дългът му повеляваше да се бори срещу неправдите, но и имаше право да желае Пенелопа. Сърцето му искаше и двете.

Слава Богу, не му се наложи да чака дълго подробности от Сайпръс Кросроудс. Джон, Далтон и Бек се бяха забавили, за да заличат следите, но Флетчър си бе тръгнал още в ранните часове на утрото.

Жените, които Бек бе наел, за да се грижат за голямата къща, с удоволствие откликнаха на молбата на Макс да приготвят великолепен обяд за пикника с Пенелопа. Същите дами бяха шокирани от решението му да изпие кафето си в обора заедно с коняря вместо в изискано мебелирания кабинет.

Всеки от другарите му имаше на разположение някоя от луксозните стаи в къщата, но не и Флетчър. Той никога не се увличаше от модните приумици на хората. Предпочиташе непреходните неща и спокойната компания на любимите си коне пред някоя разточително обзаведена стая. Докато останалите спяха сред разкош, простодушният Флетчър лежеше върху обикновена койка в една мъничка пристройка зад конюшните.

Макс знаеше къде може да открие приятеля си.

— Кафе? — попита той.

Флетчър, който дори не се обърна, не изглеждаше изненадан от появата на Макс.

— След минутка.

Макс го изчака да довърши работата си, като го наблюдаваше усмихнато. Флетчър притежаваше истинско съкровище, макар и незабележимо за останалите. Имаше всичко, което желаше на този свят — покрив над главата си, няколко чудесни коня и бутилка уиски, скрита наблизо.

— Как мина? — попита Макс, подавайки на Флетчър горещата порцеланова чаша.

— Безупречно — безизразно отвърна Флетчър, сякаш това бе най-естественото нещо на света. — Хората бяха много дружелюбни с нас. Мазето в кръчмата и тайната стаичка в една ферма на края на градчето бяха превърнати в складове за оръжие. Мога да си представя изненадата на Чадуик и войниците, когато тази сутрин са нахлули в Сайпръс Кросроудс. Как мина романтичният ти следобед? — Флетчър го стрелна с поглед. — Така и не се отказа от налудничавата склонност да си играеш с огъня.

На Макс му се прииска да попита ирландеца дали някога се е влюбвал, но предварително знаеше отговора на въпроса си — грубиянски смях, последван от уверението, че някаква си любов не би могла да разбие коравото сърце на Флетчър Хъксли.

— Вечерях в компанията на Виктор Чадуик — хладно рече Макс — и макар да не взех участие в разговора, успях да подочуя, че се очаква в края на месеца да пристигне кораб с още войници и оръжие.

— Тази информация може да ни бъде от полза — мрачно предположи Флетчър.

— Когато Далтон се върне от Сайпръс Кросроудс, искам да се свърже със своя приятел в Уилямсбърг.

— Онзи, с когото отплава момчето, което трябваше да увисне на въжето.

— Същият.

Флетчър се ухили и сръбна една глътка от изстиващото кафе.

— Ако корабът, превозващ войниците, бъде пресрещнат по море от нашите доброволци и ако същият този кораб и неговите пасажери бъдат обезоръжени и изпратени обратно за Англия, те не биха могли да бъдат от голяма полза за Чадуик, прав ли съм?

— Да, така е — лаконично отвърна Макс, чиито мисли неизменно се въртяха около жената, благодарение на която бе успял да се вмъкне сред лоялистите.

Чарлстаун бе истински рай от палмови листа и ромолящи поточета, заобиколени от най-пъстрите цветя на света. Градът се славеше с красивите си къщи и оживено пристанище, в което можеха да акостират и най-големите търговски или военни кораби.

За Пенелопа градът никога не бе изглеждал толкова хубав, както през днешния ден. Максимилиан се бе появил на вратата им точно по пладне, съпроводен от кочияша си и прислужник, носещ една извънредно голяма кошница, в която по всяка вероятност имаше храна за цяла дузина гладни мъже.

Бяха пътували в северна посока с равен ход, докато познатият бряг, корабите и красивите къщи не се изгубиха от погледите им. Каретата спря край едно безлюдно, заобиколено от дървета поле, и прислужникът просна на тревата постелка в яркозелени и сини тонове.

Двамата с Максимилиан седнаха един до друг, сгрени от плахото февруарско слънце. Максимилиан изглеждаше щастлив, наблюдавайки я как рисува девствения пейзаж. Кочияшът и прислужникът, определено най-странната двойка, която Пенелопа бе виждала, чакаха

на почтително разстояние. Водеха тих разговор и имаха специално приготвен за тях обяд. И двамата обаче нерядко с открито любопитство се взираха в младата двойка.

Интересът им не смущаваше Пенелопа. Тя бе решена да не позволи на нищо да развали чудесния следобед. Беше ѝ ясно, че не я очакват още много такива дни, дни на веселие и безгрижие, в които можеше с часове да седи и да се радва на природата и свободата си. Щастливи часове в компанията на красивия мъж, който някак бе успял да намери път към сърцето ѝ.

— Случило ли се е нещо? — искрено угрижен я попита Максимилиан.

— Не, нищо — Пенелопа остави настрана листа и пастелите, съсредоточавайки цялото си внимание върху своя партньор. — Какво ви накара така внезапно да решите, че нещо не е наред?

Усмивката, която постоянно озаряваше лицето му, изчезна.

— Светлината в очите ви помръкна, брадичката ви увисна унило и нещо като леко нацупване наруши съвършените очертания на устата ви. Ръката ви замря, дишането се ускори и аз вече знаех, че нещо е откраднало щастието, което само до преди миг ви бе озарявало отвътре.

Дали някога друг човек я бе наблюдавал така внимателно и така точно бе отгатвал всяко нейно настроение? За миг Пенелопа остана неподвижна, след което се обърна с лице към Максимилиан. Бе скръстила нозе под себе си, а ръцете ѝ лежаха на меката покривка, която бяха постлали върху твърдата земя. Сега младата жена съвсем леко се наведе напред. Чувстваше, че може да се довери на този мъж. Усещаше това с романтичното си сърце, с душата си, която сама още не разбираше напълно.

— Боя се, че причината за това са семейните дела, за които спомена чичо Уилям.

— И аз си го помислих.

— Знаете ли, миналата година Виктор Чадуик ме помоли да се омъжа за него.

В очите на Максимилиан проблесна странна искра, която угасна толкова бързо, че Пенелопа се запита дали не ѝ се е сторило. Това бяха странни очи, чийто цвят тя не можеше да установи. Не бяха сиви, нито

пък сини, не бяха и зелени. Променяха се с настроението и цвета на дрехите, които носеше.

— Надявам се, че сте му отказали. Не мога да си представя жена като вас, омъжена за глупава жаба като Чадуик.

— Отказах му — отвърна Пенелопа, — но той едва ли приема друг отговор освен онзи, който желае да чуе. Когато му казах, че не съм готова за женитба, а той, изглежда, помисли, че ако поизчака, ще получи различен отговор. Искане ми се да бях дръзнала да кажа на Виктор, че никога няма да пожелае да се омъжи за него. А чичо Уилям, разбира се, изгаря от нетърпение да ме види под венчилото с мъж по негов вкус. Чичо се възхищава от Виктор, от политическите му убеждения, от властта и парите, които притежава. Когато Виктор отново поиска да се оженим, мисля, че този път чичо Уилям няма да ми позволи да му откажа.

Очите на Максимилиан отново пламтяха, но сега огънят в тях продължи да тлее доста дълго.

— Няма да допусна това.

— Не мисля, че аз или който и да било друг е в състояние да предотврати тази женитба. Ако се противопоставя на чичо Уилям и отново откажа на Виктор, той най-вероятно ще се отрече от мен, а също и от Тайлър.

— Брат ви, за когото говорите с такава любов.

— Да. За Тайлър би било пагубно, ако...

Пенелопа замълча, когато пръстите на Максимилиан повдигнаха брадичката ѝ. Бяха горещи, а милувката му така нежна, че тя едва не се заплака.

— Омъжете се за мен.

— Какво? — Не можа да познае собствения си глас. Навярно не бе чула добре.

— Омъжете се за мен — усмивката отново озаряваше лицето му.

— Та аз почти не ви познавам. — Това бе самата истина и все пак кого познаваше по-добре от този мъж, появил се в живота ѝ само преди два дена? На този свят за нея не съществуваше никой друг, с когото можеше да сподели мечтите и страховете си, да поплаче и веднага след това да се смее. Никой. Любовта я бе връхлетяла толкова изненадваща и бурна, че Пенелопа не бе имала време да си поеме дъх.

— Знаете, че ви обожавам. Сърцето ми ви принадлежи от мига, в който ви видях за пръв път. Знаете също, че ни свързва нещо изключително рядко и прекрасно. Това не е ли достатъчно?

— Не зная...

— Омъжете се за мен, Пенелопа Сетън — опияняващата страст в гласа му я накара да потръпне. — Предизвикайте съдбата, опълчете се срещу чичо си и Виктор Чадуик, обърнете гръб на спокойния живот.

Ръката му все още бе върху брадичката ѝ. Максимилиан чакаше отговор.

— Ще бъда откровена — каза Пенелопа, поставяйки дланта си върху неговата. — Не зная дали това, което изпитвам към вас, е любов. Искане ми се да съм също толкова сигурна, колкото изглеждате вие, но съм свикнала да бъда предпазлива.

— Ще ви накарам да ме обикнете — прошепна той.

— А ако кажа „да“ — изрече тя бързо, — ще вляза в дома ви без никаква зестра. Чичо Уилям няма да ми даде зестра, ако се омъжа против волята му. Най-вероятно ще ме изхвърли единствено с дрехите на гърба ми.

— Не ме интересува.

— Възможно е да избухне скандал.

— Обичам скандалите. — Изглеждаше уверен и дори самонадеян, но когато ненадейно свали маската на самодоволство, Пенелопа видя изписани на лицето му болка и копнеж. — За да сме напълно откровени един с друг, преди да сме уточнили напълно плана си, бих искал да ви кажа нещо, което трябва да знаете.

Пенелопа се подготви за най-лошото. Навярно имаше жена и дузина дечица в Англия. Умираще от ужасна болест. Не я обичаше истински...

— Аз съм най-младият син на английски граф — много богат и влиятелен мъж, притежаващ огромно имение северно от Лондон. Майка ми бе кухненска прислужница в същото това имение. — Пропитият с болка глас на Максимилиан звучеше рязко и дрезгаво и караше Пенелопа да потръпва при всяка дума. Тя не смееше да го прекъсне. Искане да узнае колкото е възможно повече за този мъж, а и разбираше необходимостта му да разкаже историята на своя живот, за да е сигурен, че между тях няма тайни. — Разбира се, той никога не се ожени за нея, независимо че майката на шестия и седмия му син

отдавна бе покойница. Когато съм се родил преди двадесет и осем години, майка ми била на седемнадесет, а той — на петдесет и три.

Ръката на младия мъж падна безжизнено, но Пенелопа изпитваше непреодолима потребност да го докосва, и внимателно вплете пръсти в неговите.

— Независимо от това, че никога не ме призна за свой законен син, той ме познаваше и търпеше. След смъртта на майка ми — тогава бях шестнайсетгодишен — ме взе при себе си. Имах своя стая в крилото на прислугата и от мен се искаше само да бъда възможно най-незабележим. — Максимилиан се взря в нея толкова напрегнато, че Пенелопа съвсем ясно усети болката му. — Държеше единствено да знае, че съм нахранен и облечен, а когато пораснах, ми даде такова изискано образование, на каквото не можеше да се надява никое копеле. В замяна трябваше да стоя далеч от погледа му.

Без да забележи, той болезнено бе стиснал пръстите ѝ.

— Всичко вървеше добре, докато не отидох в Лондон. Работата е там, че от осемте му деца — все синове — аз имам най-голяма прилика с баща си. Присъствието ми в Лондон го подразни и което бе още по-лошо, разгневи най-големия ми природен брат, законния наследник на титлата. Открих, че ми харесва да бъда мъчител на аристократичните си роднини. — Върху лицето му се появи горчива усмивка — неуспешен опит да омаловажи значението на разказа си. — Пиех прекалено много. Играех си с любовта на жените, по които баща ми се бе увличал, и с техните дъщери, накрая проиграх на комар всичките пари, които имах, до последното пени.

— Не си длъжен да ми разказваш всичко това.

Въпреки огромната разлика помежду им, сега тя откриваше немалка прилика в начина, по който бе протекло детството им. Родени от двете страни на океана, дълги години бяха живели без майчина обич, опитвайки се — както сам той се бе изразил — да бъдат незабележими. Разликата бе единствено в това, че Максимилиан бе намерил сили да се опълчи.

— Напротив. — Той поднесе пръстите ѝ към устните си. — В крайна сметка баща ми ме изпрати в Източната Индийска компания с надеждата или да направя състояние, или да изчезна и никога повече да не чуе за мен. Бе пределно ясно, че лично той предпочиташе последната възможност.

— Но ти се оказа по-силен, отколкото е очаквал, нали?

Максимилиан й се усмихна и този път усмивката му бе искрена.

— Това е самата истина. Натрупах състояние, но накрая няхах желание да се завръщам в Англия и отново да играя ролята на черната овца. Това не бе дом, а истински ад. Искрах нещо свежо и ново.

— Нещо като Чарлстаун?

— И теб, ако си съгласна да имаш копеле за съпруг.

Сега Пенелопа на свой ред целуна пръстите му, както бе направил той преди малко. Докосването на устните му й бе подействало толкова успокоително, че сега искаше да направи същото за него. Изгаряше от нетърпение да узнае повече за човека, който се криеше зад изисканите маниери и копринени дрехи, и бе сигурна, че си заслужава труда.

— Както си седя тук сега, размишлявайки върху бъдещето, откривам, че то няма никакво значение.

— Нито дума повече за това. От години не съм говорил за баща си и няма да съжалявам, ако името му не бъде изречено никога повече. Бродерик е фамилията на майка ми — името, което той винаги е настоявал да използвам и което сега предлагам на теб, Пенелопа.

Ако преди бе имала известни съмнения, сега те се бяха стопили, прогонени от образа на мъжа, който заслужаваше да му бъде вярна цял живот.

— Попитай ме отново — прошепна младата жена, силно стискайки ръката му.

— Пенелопа Сетън — с висок и ясен глас рече Макс, — ще станеш ли моя жена?

— Да. — Тя бе напълно сигурна, че постъпва правилно.

— Ще се оженим утре — с усмивка рече той. Пенелопа се засмя. Смехът й бе искрен и безгрижен.

— Утре! Невъзможно. Пригответоленията ще ни отнемат поне месец. Всичките тези покани, тоалети... И, разбира се, Тайлър трябва да присъства на сватбата, а той още е в плантацията на чичо Уилям.

— Невъзможно — сериозно отвърна Макс. — Не мога да чакам цял месец.

— Три седмици?

— Една — отсече той.

— Две — със същата широка усмивка предложи Пенелопа. —
Поканите пътуват две седмици.

Максимилиан, изглежда, обмисляше компромиса, който
трябваше да направи.

— Две седмици. — Той се прозина след кратък размисъл. —
Сега ми изглежда ужасно много време, но при положение че съм те
чакал цял живот, бих могъл да почакам още две седмици, нали, любов
моя? — Той застана на колене, така че сега бе с една глава по-висок от
нея. — Една целувка, за да скрепим споразумението?

— Да — преди още да успее да изрече тази дума, устните му се
притиснаха към нейните, а ръцете му закрилнически я обгърнаха.
Непознато топло, чувство се разля по цялото тяло на Пенелопа.
Целувката му не бе груба или настойчива, а гореща и невероятно
опияняваща. Целувка, която сякаш щеше да продължи вечно. Пенелопа
и Максимилиан не бързаха да сложат край на това вълшебство.

Какво главомайващо усещане! Чувстваше се сигурна в силните
му ръце, бе обичана и само преди миг се бе съгласила да стане съпруга
на мъжа, когото вече обичаше.

5

— *Какво ще правиш?* — прогърмя гласът на Флетчър.

— *Ще се жени* — с престорено безразличие рече Гарик. — Само след две седмици, ако смея да добавя.

Луис свирна с уста, а обичайно веселият му глас звучеше пискливо от обзелото го раздражение:

— Гарик и аз бяхме първите, които узнаха. При това всичко, което можехме да направим, бе да кимнем покорно и да изкажем своите благопожелания на младата двойка. — Той обърна студения си поглед към Макс. — Това означава ли, че ще трябва да съм кочияш през цялото време? Двадесет и четири часа в денонощието, седем дена в седмицата да бъда Луис Търнър, кочияшът? А Гарик — прислужник?

Реакцията на приятелите му не се различаваше много от онази, която новината за женитбата им бе предизвикала в дома на Уилям Сетън. Съмнение, последвано от раздражение, което след това логично биваше изместено от ужас.

— Милостиви Боже! — извика Бек. — Луис е прав. Не ни стига, че трябва да се преструваме на слуги, докато готвачът и прислужничките са тук. Те поне си тръгват веднага, щом приготвят вечерята, а и веднъж седмично имат почивен ден. Какво ще си помисли съпругата ти, когато ни види нощем да излизаме с конете си? Какво ще направи, щом икономът откаже да отвори вратата или когато открие че аз, готвачът, не мога да кипна без чужда помощ дори кана с вода?

Макс бе мислил за всичко това, за многобройните проблеми, които щеше да създаде бракът му, но сега те просто нямаха никакво значение за него. След две седмици Пенелопа щеше да стане негова съпруга. Нищо друго нямаше значение. Тя бе всичко, което някога бе искал от живота. И в най-смелите си мечти през всичките тези безкрайни години на самота не се бе надявал на подобно щастие.

— По дяволите неудобствата! Накрая ще трябва да й призная всичко — заключи той.

— Толкова голямо доверие ли й имаш? — измърмори Джон.

— Да.

— Годеш — разумно предложи Далтон. — Хубавичък, дълъг, романтичен предбрачен период. Да речем, две години?

Макс не можа да сдържи усмивката си:

— Не.

Всички говореха един през друг, привеждайки аргументи против този брак. Единодушно бяха решили, че Макс си е изгубил ума.

Когато изпълнителата стаята врява поутихна за миг, Макс взе думата:

— Аз я обичам. Искам този брак повече от всичко, което съм желал някога. Повече от почтеността, парите и справедливостта. Когато реших да дойда в колониите, за да започна нов живот, очаквах, че с натрупаното в Изтока богатство ще мога да си купя всичко, от което някога съм се нуждал. Дом, положение в обществото, а някой ден и подходяща съпруга. Никога не съм се надявал на такова щастие и отказвам да обърна гръб на небесния дар, който ми се предлага, само защото идва в неподходящ момент. Обичам я и имам нужда от нея.

Признанието на Макс накара мъжете да притихнат. Далтон и Джон дори изглеждаха разколебани. Пръв наруши тишина Гарик:

— Тогава трябва да я имаш — кротко рече той.

— Не очаквах чичо Уилям да приеме всичко така добре — каза Пенелопа, докато решеше косите си. Облечена в сатенената си нощница, тя седеше върху дюшека и гледаше необичайно замислената Мери. — Отначало не възприе идеята за женитба, но после промени мнението си и сега се държи много мило, не мислиш ли?

Мери, все още облечена в тъмнозелената си дневна рокля, седеше в изящното кресло до прозореца. На лицето й се четеше все същото странно безразличие, което бе демонстрирала през цялата вечер.

— Омъжваш се за най-богатия мъж в Чарлстаун — тихо каза тя. — Какво против може да има татко?

От нощта на бала на семейство Лаури Мери сякаш не бе на себе си. Пенелопа дълго бе пренебрегвала факта, че братовчедка й е престанала да се усмихва, тъй като тя винаги се бе държала малко

студено с нея. Този път обаче цупенето бе продължило прекалено дълго дори за Мери. Тя отдавна вече трябваше да е по нощница и да лежи на леглото до Пенелопа, обсъждайки с нея предстоящата сватба, но вместо това все така седеше до прозореца и мълчеше.

— Случило ли се е нещо? — откровено попита Пенелопа. — Да не би сватбата ми да те разстройва по някакъв начин?

— Да ме разстройва ли? — Мери ѝ изпрати непроницаема усмивка. — И защо мислиш, че трябва да съм разстроена?

— Не зная.

Мери наклони глава и по бузата ѝ се спусна една къдрица.

— Обичаш ли Максимилиан Бродерик?

Пенелопа остави настрана четката си за коса и се взря в червенокосото момиче. Дали обичаше Максимилиан? Всичко се бе случило така главозамайващо бързо, че тя доскоро се бе страхувала да си зададе този въпрос. Флиртът им бе протекъл толкова вихрено, че не ѝ бе останало време да осъзнае какво се случваше с нея.

— Усещам как след всяка следваща среща се влюбвам в него все по-безумно. — Изричайки тези думи, младата жена осъзна силата на своите чувства.

— Той се държи така глупаво.

— Не си права — обидено рече Пенелопа. — Има моменти, в които зная, че той е нещо повече от контетто, за което се представя — мигове на откровение и истинска любов.

— Ами ако грешиш? Максимилиан Бродерик може да се окаже просто едно надуто конте, загрижено единствено за гардероба и външния си вид.

— Не мисля, че е така. — Пенелопа знаеше, че човекът, за когото възнамеряваше да се омъжи, бе много повече от това. Тя единствена го познаваше и интуитивно усещаше, че той напълно заслужава любовта ѝ.

— Виктор ще бъде много разстроен.

Напоследък Пенелопа почти бе забравила за Виктор Чадуик, но забележката на братовчедка ѝ, ѝ напомни, че все пак трябваше да се изправи лице в лице с него. Чичо Уилям щеше да съобщи новината на Виктор, но тя не можеше да избегне разговора с него.

— Това никак не ме вълнува. Сама знаеш, че с Виктор не ме е свързвало нищо друго освен приятелство. О, Мери, може би той ще

посвети вниманието си на теб сега, когато...

— ... си сгодена за друг? — светкавично довърши изречението ѝ младото момиче — Колко е ласкателно винаги да бъдеш на второ място. Но щом искаш да знаеш, не бих се омъжила за Виктор Чадуик дори ако на колене ме моли да сторя това.

Пенелопа се престори, че не е забелязала искрящите в очите на Мери сълзи, защото точно в този момент братовчедка ѝ не се нуждаеше от съжалението ѝ.

— Не исках да кажа това. — Как бе могла да реагира така безразсъдно, след като много добре знаеше за увлечението на Мери по Виктор Чадуик. Безразличието на братовчедка ѝ със сигурност бе престорено. — Ти, разбира се, си права — нежно каза Пенелопа — Той не е достатъчно добър за теб.

Мери скочи от мястото си и без нито дума повече изхвърча от стаята. Пенелопа смутено впери поглед във вратата, която братовчедка ѝ бе затръшна след себе си. Къде бе изчезнало веселото и безгрижно момиче от нейното детство?

Това със сигурност имаше нещо общо с Виктор. Макар и да твърдеше, че никога не би се омъжила за него, Мери положително му се възхищаваше. Възможно ли бе да си мисли, че Пенелопа постъпва несправедливо с него? Дали не се опасяваше, че дори и сега Виктор отново няма да ѝ даде вниманието, за което така жадуваше? Каквато и да бе причината, тя бе сигурна в едно: Мери много скоро отново щеше да възвърне предишния си жизнерадостен нрав.

Пенелопа си легна в полутъмната стая. Угаси мъждукащата свещ, потъна дълбоко в пухкавия дюшек и плътно се уви с меката завивка.

Дори непредвидимата ѝ и темпераментна братовчедка не можеше да развали магията, която я държеше в плен.

Щеше да се омъжва за Максимилиан Бродерик. Животът ѝ се бе променил по най-неочакван, почти магически начин. Нима, виждайки го да влиза в балната зала на семейство Лаури, бе допускала, че само два дена по-късно ще бъде не само напълно омагьосана от чара на този мъж, но и сгодена за него?

Само още две седмици и тя вече нямаше да заспива сама. Двамата с Максимилиан щяха да спят в една спалня, в едно легло и да споделят обичайните за съпрузите интимности. Дори само мисълта за

предстоящото, я възбуждаше и плашеше едновременно. Пенелопа нямаше майка, с която да разговаря, а леля ѝ бе починала преди много години. За онова, което се случваше в съпружеското легло, знаеше само от подочути откъслечни реплики от разговорите на слугите. Бе живяла целомъдрено и изолирано от света, отвъд пределите на дома ѝ. Целувката, с която двамата с Максимилиан бяха скрепили споразумението си, бе най-интимното докосване в младия ѝ, целомъдрен живот.

Пенелопа склопи натежали клепачи и се унесе в сън. Ако бракът ѝ с Максимилиан поне малко приличаше на тази целувка, той без съмнение щеше да бъде прекрасен.

— Слухове за Синьото острие се носят чак до Бостън — прошепна мъжът, въпреки че на километри около тях нямаше жива душа. Единственият шум, който долавяха, забързани към мястото на срещата, бе този от собствените им стъпки.

Макс разсеяно пригладжаше с ръка фалшивата си брада. Маскировката му бе позволила безпрепятствено да влезе в селото, където британските войници повече от седмица бяха държали мъжа, току-що освободен от Лигата на Синьото острие.

— Не сме направили нищо особено.

Явно изненадан, мъжът се засмя тихо.

— Нищо особено? Избавили сте от ръцете на Виктор Чадуик половин дузина патриоти.

— Трима, ако трябва да бъдем честни — иронично рече Макс.

— С мен стават четирима — с благодарност в гласа отвърна мъжът. — Чухме и за случката в Сайпръс Кросроудс. Просто искам да ви кажа, че оценяваме усилията ви.

Макс кимна с глава, нетърпелив да качи бунтовника на кораба, който всеки момент щеше да отплава за Бостън.

— Коя беше жената? — продума мъжът след кратка пауза. — Онази, високата, която обезоръжила войниците. Тя е от твоите, предполагам.

Макс се засмя:

— Ребека ли? — Бек щеше да полудее, ако разбереше, че толкова лесно са го взели за жена. — Да, тя е една от нас.

— И аз така си помислих. Забележителна жена — благоговейно изрече мъжът. — Омъжена ли е?

Макс не можа да се сдържи и прихна. Гласът му проехтя далече из гората, а спътникът му подскочи уплашено на седлото и се огледа подозрително.

— Не се бойте — успокои го Макс. — Хората ми отведоха британските войници в обратната посока. Когато отплавате за Бостън, тези задници ще са затънали до колене в блатата. Може да се каже — върна се на въпроса на своя спътник Макс, — че в живота ѝ има един мъж.

— Надявам се, той осъзнава с каква забележителна жена си има работа.

Макс реши да даде възможност на човека да помечтае. Мъжът бе готов да се бие и може би дори да умре за каузата им, но Макс нямаше доверие на никого, извън членовете на Лигата. С изключение, разбира се, на Пенелопа, която обичаше от цялото си сърце.

Какво щеше да каже любимата му, когато узнаеше, че съпругът ѝ е Синьото острие? Благодарение отчасти и на публичните празнодумства на Чадуик, се бе разчуло за мистериозния мъж и неговата Лига, която създаваше толкова неприятности на лоялистите.

Мисълта, че отново ще вбеси Чадуик, извика нова усмивка на лицето на Макс.

Всъщност през последните две седмици усмивката почти не слизаше от лицето му. Тя го озаряваше всеки миг, прекаран с Пенелопа в градината на чичо ѝ, докато се разхождаха из препълнените с хора улици или по брега на реката, потънали в разговори на всевъзможни теми и откривайки ново очарование в света около тях. Пенелопа обичаше брат си с удивителна преданост, уважаваше чичо си и ценеше всичко, което бе дал на нея и Тайлър, макар според Макс този човек да не заслужаваше такова безрезервно уважение. Тя рисуваше за свое собствено удоволствие, но притежаваше таланта на истински художник. Бе красива, но, изглежда, не го съзнаваше. Държеше се учтиво и очакваше същото от околните. Обичаше сладкото, синия цвят и напъпилите рано сутрин рози.

Всичките тези дребни, но за него изключително важни подробности бе научил през дните, прекарани с Пенелопа след онзи

предиобед, когато я бе помолил да стане негова съпруга. Колкото повече неща узнаваше за нея, толкова по-силно я желаше.

Когато двамата мъже стигнаха крайната цел на пътуването си, Макс с мъка изтика на заден план мислите за любимата си. Морякът, който ги очакваше, бе един от другарите на Далтон. Той бе спуснал котва в усоен и безлюден участък от реката, където спътникът на Максимилиан трябваше да се качи на борда. Едва дълго след като корабът се бе отделил от брега, Макс свали черната перука и дрипавото, натъпкано с подпльнки палто, които трябваше да го преобразят в съвсем друг човек.

От сватбата му го деляха само още два дена и сърцето му бе изпълнено с трепетно очакване на мига, в който Пенелопа щеше да стане негова съпруга. Този път поводът за вълнението му не бе някоя голяма кесия със злато, нито дебнеща опасност или жажда за отмъщение. Пенелопа му предлагаше нещо друго. Любов, дом, семейство — все неща, които животът му бе отнел и за които дълбоко в сърцето си винаги бе копнял. Бе зърнал обещанието в топлите ѝ кафяви очи.

Само преди няколко мига Мери бе видяла Виктор да влиза в кабинета на баща ѝ. Тя направи няколко крачки към вратата, прехапала долната си устна, като придържаше роклята си, за да не пречи на движенията ѝ.

Баща ѝ бе в конюшната, за да прегледа един болен кон и без съмнение щеше да прекара там още поне половин час заедно с момчето, което се грижеше за конете му. Пенелопа трескаво опаковаше багажа си, за да могат слугите на Максимилиан Бродерик да го отнесат в новия ѝ дом и да подготвят пристигането ѝ там. Само след два дена щеше да се състои така нетърпеливо очакваната от нея сватба. Пенелопа щеше да бъде щастливата невеста на най-богатия мъж в Чарлстаун.

Щом зърна застаналия пред бюрото на баща ѝ Виктор, Мери колебливо спря до вратата. Той нервно потропваше с пръсти по фино полираното дърво. Горкият Виктор нямаше късмет. Повече от две години бе чакал братовчедка ѝ, но в крайна сметка надеждите му бяха

останали излъгани. Сладката малка Пенелопа без колебание го бе изоставила, заслепена от онзи полуидиот Бродерик.

Виктор припряно прекара пръсти през косата си, отмятайки назад един дълъг кичур. За нея той бе най-красивият мъж на света. Чертите му бяха остри, а на ръст бе по-висок от повечето мъже, макар малко да отстъпваше на бъдещия съпруг на Пенелопа. Широките му рамене трудно можеха да бъдат скрити зад изискано скроената дреха. Косите му бяха черни като нощта, а устните му винаги бяха изкусявали Мери с чувствената си и жестока извивка.

Мери прекрачи прага на кабинета и открито впери поглед във Виктор. Той я забеляза веднага. Тъмният му пронизващ поглед я измери от главата до петите. Не бяха разговаряли от бала на Лаури, от деня, в който бе отнел девствеността ѝ — припряно и безчувствено, както сега барабанеше с пръсти по бюрото.

— В момента татко е зает — спокойно каза тя. — Навярно бих могла да ви правя компания, докато чакате?

Мери пристъпи към него, поласкана от изписаното на лицето му неудобство, вдъхващо на младата жена чувство за власт. Това определено ѝ харесваше.

— Не е необходимо.

Тя се усмихна и тази нейна реакция го извади от равновесие.

— Но аз и без друго нямам какво да правя.

— Мери — колебливо поде той. — Възнамерявах да поговоря с теб за вечерта на бала на семейство Лаури. Случката в градината бе най-ужасната грешка, която съм допускал. Бях пиан и се боя, че...

— Да не би да ми се извиняваш, Виктор? — Мери пристъпи съвсем близо до него, без да сваля очи от лицето му. Облиза долната си устна и докосна ръкава на жакета му. След миг вече галеше ръката му под скъпата материя. — Не си спомням да съм те молила да го правиш.

Изправи се на пръсти, за да го целуне по устните. Отначало той бе така шокиран, че не помръдваше, но после започна да отвърща на целувката ѝ с изгарящи от желание устни и жаден език. Целувката му бе настойчива и влажна и Мери едва сдържа порива си да не го отблъсне. Вместо това правеше същото, което и Виктор, чийто език грубо бе проникнал в устата ѝ.

— Обеща да ме научиш на нещо повече — прошепна тя, откъсвайки устни от неговите. — Обеща да ме научиш да доставям и

да получавам удоволствие. — Взе ръката му в своята и я постави върху гърдите си. Запита се дали Виктор е в състояние да усети треперенето на ръката или свирепите удари на сърцето ѝ. Дори да бе усетил вълнението ѝ, той с нищо не го показва.

— Мери! — Виктор хвърли бърз поглед към отворената врата. — Баща ти може да се върне всеки момент!

Тя се усмихна:

— Вярно.

Виктор не можеше да има Пенелопа, но щеше да има нея. Днес Мери бе открила ахилесовата му пета. Чувственост, желание, секс. Знаеше, че е в състояние да дари Виктор с нещо, което Пенелопа никога нямаше да пожелае или да може да му даде. По този начин Мери можеше да го накара да я желае и да се привърже към нея.

Надяваше се да успее да превърне желанието му в нещо повече.

Виктор се ухили. Усмивката му не можеше да се нарече топла. Той стисна устни, присви очи и на лицето му се появи онази животинска усмивка, която бе видяла за пръв път в нощта на бала у семейство Лаури.

— Не тук — прощушна той. — Довечера... в постройката за каретите, след като приключи разговора си с баща ти.

Тя пхна език в устата му. В съзнанието ѝ неочаквано нахлуха миризмите и образите от срещата им в градината и Мери почувства, че я обзема панически страх. Тя успя да преглътне ужаса си, преди Виктор да разбере, че с нея става нещо.

Виктор Чадуик бе коравосърдечен и жесток мъж. Егоистичен, хладнокръвен и пресметлив. Откакто го познаваше, той бе преследвал Пенелопа с непоколебима и безстрастна решителност.

Виктор бе отнел девствеността на Мери, която тя, подобно на всяка друга жена с нейното социално положение, трябваше да пази за първата брачна нощ. След това я бе оставил с разбито сърце, зъзнеща в студа и самотна. Често споменът за случилото се през онази тъмна нощ в градината на Лаури извикваше в очите ѝ горчиви сълзи.

Дълбоко в сърцето си обаче Мери знаеше, че Виктор ѝ принадлежи. Бе създаден за нея. Отвъд болката и закъснелите извинения между тях имаше и трябваше да има още нещо.

Мери обичаше Виктор.

6

Тази вечер бе избрана от свободомислещите жители на Чарлстаун за мирен протест, който много скоро бе окървавен. Протестиращите бяха обсипали войниците с камъни, в отговор на което британците извадиха пистолетите си. Когато камък улучи по главата един от тях, те откриха огън. Двама от демонстрантите бяха хвърлени в затвора, а простреляният при опит за бягство Хет Лаури бе в неизвестност.

В полумрака на конюшната Макс обличаше вечерния си костюм. Каква ужасна вечер. На сутринта трябваше да се състои сватбата му, а той вероятно нямаше да може да мигне цялата нощ.

— Това никак не ми харесва — тихо каза Флетчър, който се чувстваше неловко в неудобната си униформа от Кралския полк на Белите дракони. Униформите бяха откраднати преди няколко седмици от един форт в Бостън.

— На мен също — каза Гарик, напъхвайки крака във високите си черни ботуши. — Лицата ни не са добре маскирани.

— Навън е тъмно като в рог, включително и около сградата, където Чадуик държи затворниците си. Ще се вмъкнем там, а след това ще си тръгнем така бързо, че никой няма да успее да ни види. Ще е като с почернения зъб и празния ръкав. Униформите, напудрените перуки, ето кое ще запомнят.

— Дано да си прав — промърмори Джон под носа си.

Всички добре знаеха, че нямаше време за нова стратегия. Чадуик възнамеряваше да разстреля затворниците рано сутринта. Нямаше законно основание да го стори, но това, разбира се, не бе в състояние да спре човек като Виктор Чадуик.

Какъв друг избор имаше Лигата на Синьото острие, освен да освободи затворниците? Как ли щеше да реагира Чадуик, когато вместо затворниците откриеше в тъмницата трима от войниците на негово величество, завързани един за друг и със запушени уста?

Макс искрено се надяваше, че Хет Лаури, синът на търговеца лоялист и единствен ранен от демонстрантите, е на сигурно място. В Чарлстаун симпатизантите на Лигата бяха повече от лоялистите, така че имаше голяма вероятност момчето да е намерило подслон у някой приятел.

Яхнали седем от най-добрите коне на Флетчър и преоблечени в униформи на Белите дракони, седмината мъже се отправиха към затвора. Бе късно и малцината цивилни, които срещнаха, само наругаха и заплюха омразните драгуни. Макс и приятелите му не реагираха на обидите, а продължиха към целта с вперени в мрака погледи.

Без съмнение симпатиите към бунтовниците растяха с всеки изминал ден. Призивите за свобода и патриотизъм ставаха все по-чести и по-дръзки. Всеки момент щеше да избухне война, която нямаше да бъде нито лесна, нито кратка. Война точно сега, когато бе открил покой с Пенелопа.

Двамата войници, охраняващи затвора, бдяха зорко на поста си и бяха въоръжени до зъби, но както очакваше Макс, се впечатлиха от униформите на конниците.

Според уговорката Гарик слезе от коня си и заговори войниците с типично офицерско високомерие:

— Тук сме, за да поемем охраната на затворниците.

Той търпеливо зачака войниците да отключат вратата, което те, както и можеше да се очаква, не сториха.

— Имаме заповед да пазим затворниците до сутринта — колебливо изрече единият от тях.

— Аз имам друга заповед — пренебрежително каза Гарик. Бръкна във вътрешния джоб на мундира си и извади оттам някакви бумаги, които размаха под носа му. Единият от войниците взе сгънатия лист, докато другият остави пушката си настрана, за да вдигне единствения фенер. Като по даден знак Далтон и Луис едновременно скочиха от конете си и войниците успяха само да вдигнат слисано погледи.

Сега бе ред на Джон и Бек. Макс и Флетчър изчакваха, все още възседнали конете си, изправили се на задните си крака. В настаналата суматоха, още преди да са издали някакъв звук, вероятно дори преди да усетят опасността, войниците бяха обезоръжени и завързани.

— Нито звук — каза Гарик с насочен към сърцето на единия мъж пистолет. — А сега, ако нямате нищо против, ще отведем затворниците.

Те измъкнаха ключа от джоба на по-ниския стражар и само миг по-късно вратата на затвора зейна отворена. Листът, който Гарик бе подал на единия от войниците, падна незабелязано в калта.

Максимилиан и Флетчър скочиха последни от конете си. Макс се наведе и вдигна от земята падналия лист. След това го разгъна, отърсвайки полепналата по него кал. На бледата лунна светлина той отново се взря в старателно изписаните върху хартията букви.

След не повече от пет минути затворниците бяха освободени, а нещастните пазачи — завързани със запушени уста. Фенерът беше изчезнал, за да е сигурен Макс, че освободените няма да могат да видят лицата им.

— Уверявам ви, че независимо от дрехите, които носим сега, ние сме ваши приятели.

Двамата мъже тържествено кимнаха с глави.

— Тези четирима господата — Макс посочи приятелите си, които ги бяха наобиколили — ще ви отвежат някъде, където ще сте в безопасност, докато се уреди превозването ви до по-гостоприемно място.

— Няма да ходя никъде — тихо каза единият от мъжете. — Тук е моят дом.

— Ще ви посъветвам да се откъснете от него поне временно — язвително рече Гарик — Нямам намерение всяка вечер да ви вадя от затвора. Мога да ви уверя, че на сутринта Чадуик ще ви търси под дърво и камък.

Как можеше да убеди този човек, който искаше само едно — да брани дома си? Макс не се и опита да го стори. Тази нощ мъжете щяха да бъдат освободени, а след това съдбата им щеше да бъде в техните собствени ръце.

Макс имаше усещането, че още дълго никой нямаше да бъде в истинска безопасност.

Далтон качи единия от затворниците върху своя кон, а Луис — другия. Следвани от Гарик и Джон, те поеха по пътя, който щеше да ги изведе вън от града.

Когато се изгубиха от погледа му, Макс извади кинжала си от колана. Късото му острие проблесна зловещо. Върху дървената дръжка на кинжала бе гравирани образът на индигово дърво. Върху него дори бе нанесена тъмносиня боя. Макс внимателно постави бележката пред вратата и я заби в нея с всички сили.

Луната освети едрите, ясно изписани букви. Посланието бе съвсем кратко:

Чадуик, ти не притежаваш нищо, което да не мога да ти отнема.

Синьото острие.

Някакъв неясен шум под прозореца накара сърцето ѝ лудо да заблъска в гърдите. Тя предпазливо седна в леглото, уверена, че шумът не е плод на въображението ѝ. Тогава внезапно почувства: това е той.

Максимилиан.

Пенелопа скочи от леглото си. Вероятно любимият ѝ също не бе успял да заспи в навечерието на сватбата.

Тя безшумно отвори прозореца и се наведе през него, заслушана в тихата нощ навън в очакване да долови нови звуци. Изведнъж храстите под прозореца ѝ оживяха.

— Максимилиан? — прошепна тя.

Видя една висока мъжка фигура да се провира през градинските храсти. Бе ѝ достатъчен само миг, за да разбере, че човекът под прозореца ѝ не бе Максимилиан.

Дочул гласа ѝ, той вдигна глава. Косата му бе по-светла от тази на Максимилиан, а лицето — разкривено от болка.

— Хет Лаури? — Какво, за Бога, правеше под прозореца ѝ посред нощ?

Момчето бавно вдигна ръката:

— Помогни ми — стори ѝ се, че гласът му прокълкна в среднощната тишина, макар Хет да бе изрекъл молбата си шепнешком.

Без да се колебае, Пенелопа грабна кадифеното си наметало и се втурна боса надолу по стълбите. Излезе през задната врата и потърси с

поглед Хет Лаури, потръпвайки от внезапно пронизалия я хлад.

Облегнат на стената сред храстите, Хет бе отпуснал главата на гърдите си.

— Какво се е случило? — попита Пенелопа, пристъпвайки към него. Момчето дишаше тежко, а краката му трепереха. Върху дрехата му успя да различи тъмно петно, което можеше да бъде единствено от кръв.

— Ще повикам чичо — Пенелопа се извърна рязко, но внезапният стон, изтръгнал се от устните на Хет, я накара да спре.

— Не!

Обърна се и видя, че момчето е вдигнало глава. Зловещата бледност на лицето му не се дължеше само на лунната светлина.

— Ранен съм, Пенелопа — прошепна то. — Проклетите войници...

— Трябва да извикаме лекар.

— Не, не мога да се доверя на никого — очите му я гледаха умоляващо. — Нито на семейството, нито на приятелите си. Не зная към кого да се обърна. Хората казват, че са на наша страна, но как бих могъл да съм сигурен, че говорят истината? — Той направи опит да се изправи, но отново се свлече на земята. — Мога ли да разчитам на теб, Пенелопа?

— Да — категорично отвърна тя, без да се поколебае нито за миг. — Разбира се, че можеш.

Двамата нямаха никакво време за губене, но подобно на Хет и тя не знаеше към кого да се обърне.

— Първо трябва да те подслоним някъде. Тук е много студено. Мисля, че в постройката за карети ще се чувстваш по-добре.

Пенелопа се приближи към него, без да обръща внимание на студената земя под босите си нозе и множеството клони и бодли, които се забиваха навсякъде по ходилата ѝ.

— Ела — каза тя и протегна ръка към момчето. Когато Хет направи усилие да се изправи, тя опита да му помогне, напрягайки всичките си сили. Двамата бавно се отправиха към постройката в задната част на имението.

— Какво се случи? — попита тя, докато вървяха през мократа трева.

— Още ли не си чула?

— Не. Тази седмица бях много заета. Утре... днес ще се женя — поправи се младата жена.

— Имаше демонстрация и престрелка — изрече със сетни сили Хет. — Протестът трябваше да бъде мирен, но страстите се разгоряха. Започнахме да си разменяме реплики с войниците, и тогава проклетият Тимъти хвърли камък. Последваха го и други, а след това настана истински хаос, Пенелопа.

— Не знаех, че симпатизираш на бунтовниците — каза тя, когато след цяла вечност се добрах до постройката за карети.

— Няма да ме предадеш, нали? — Хет бе напълно безпомощен да направи каквото и да било, за да се спаси, ако тя доведеше чичо си или Виктор. Всъщност той едва успяваше да се държи на краката си.

— Разбира се, че не — увери го тя. — Ти си ми приятел, Хет. Никога не бих навредила на свой приятел.

Постройката за карети бе значително по-малка от тази в плантацията и побираше само един фургон и каретата на семейство Сетън. Отвътре бе напълно тъмна и неприветлива. Пенелопа смътно си спомняше, че в дъното на мрачното помещение трябва да бе оставен фенер. Откри го пипнешком и го запали, щастлива, че паметта не ѝ бе изневерила. Сега можеше да види свлеклия се на пода Хет. Пенелопа трескаво започна да търси нещо, с което да превърже раната му.

Тя освети с фенера тялото му и гледката на обгорената и разкъсана плът накара стомаха ѝ да се свие. Бързо възвърна самообладанието си, осъзнавайки, че всеки миг забавяне само още повече влошаваше състоянието на Хет. Пенелопа не можеше да си позволи слабост точно сега. Когато се налагаше, тя можеше да бъде неочаквано силна.

— Толкова дълго мълчах — едва промълви той. — Баща ми е отявлен лоялист, подобно на чичо ти, а аз не смеех да му противореча, поне не открито. Боях се да изгубя семейството си.

— Зная как се чувстваш — каза Пенелопа, почиствайки кръвта от раната му.

— Значи ти също мислиш като мен? — Гласът на Хет прозвуча изненадано.

— Не зная — прошепна тя. Политиката винаги ѝ бе изглеждала отегчителна и отвлечена тема, а дългите разговори на чичо ѝ и Виктор

за лоялност към краля и независимост ѝ се струваха чужди и непонятни.

Случващото се сега обаче бе истинско. Кръв и болка. Опълчил се срещу баща си син.

— С цялото си сърце вярвам в това, за което се боря — промълви тихо Хет. — Независимост, една нова нация. Лично аз бих изпратил всички тези британски войници обратно в Англия, където им е мястото.

— Сега не бива да се вълнуваш.

— Понякога се налага мъжът да се бори за убежденията си независимо какво ще му коства това. — Хет си пое мъчително дъх и се взря напрегнато в младата жена. — Ще загинат много хора, Пенелопа, и аз може да съм един от тях.

— Не казвай това.

— Не ми се иска да умирам, но не мога да продължавам да живея като страхливец, криейки се зад парите и властта на баща си. Не мога да продължавам да пренебрегвам гласа на съвестта си.

Кървенето бе спряло и състоянието на Хет видимо се подобряваше.

— Утре ще трябва да потърся лекар.

— Не — Хет поклати отрицателно глава и затвори очи. — Ще си тръгна още преди изгрев слънце.

— Няма да можеш в това състояние. — За Бога, раната бе сериозна и Хет се нуждаеше от почивка, силна храна и грижи. Грижи, каквито тя не можеше да му предложи.

Той пипнешком потърси ръката ѝ.

— Трябва да го направя. Длъжен съм. Благодаря ти, Пенелопа. Кълна се, че никога няма да забравя какво си направила за мен.

— Хет?

Въпреки болката, на лицето му се появи усмивка:

— Да.

— Пази се — прошепна тя. След това го остави да заспи.

Сватбата им приличаше на феерия, извадена от някоя забравена книга с приказни истории. Църквата бе украсена в бяло и златно, в тон с цвета на сватбената рокля на Пенелопа и сребристия костюм на младоженеца. Отвсякъде висяха гирлянди от бели цветя и златни панделки и макар че бе пладне и меката дневна светлина нахлуваше през високите прозорци на храма, горяха безброй свещи, които позлатяваха всичко наоколо.

Въздухът бе изпълнен със звуците на цигулки, които радваха сърцата на многобройните гости. Максимилиан се бе погрижил лично дори и за най-незначителната подробност.

За Пенелопа това бе повече от бракосъчетание, повече от обикновено обещание да вземе един мъж за свой съпруг. Венчавката бе начало на нов живот. Вричайки се във вярност към мъжа, когото горещо бе обикнала, тя осъзна, че животът ѝ никога повече нямаше да бъде същият. Тази мисъл едновременно я плашеше и обнадеждаваше.

Пенелопа със сигурност бе най-обожаваната невеста на света. Любовта, в която Максимилиан ѝ се бе врекъл, блестеше в очите му, а озаряващата лицето му усмивка говореше по-красноречиво от всякакви думи. Какво повече можеше да желае една жена?

След края на сватбената церемония двамата се качиха в най-хубавата карета на Максимилиан и се отправиха към къщата на Уилям Сетън. Вече съпрузи, те внезапно бяха притихнали от свян. В каретата се държаха за ръце почти без да продумат, а Максимилиан я целуна само веднъж.

Макар и сърдит на Пенелопа за това, че бе предпочела Максимилиан пред Виктор, чичо Уилям бе достатъчно разумен да даде съгласието си за този брак. Далновиден както винаги, той не бе пропуснал да забележи, че Максимилиан Бродерик бързо се превръщаше в доста влиятелна личност. Прагматичният Уилям Сетън, изглежда, бързо се бе примирил с мисълта, че Максимилиан отказваше да обсъжда политически въпроси и че бе по-загрижен за дрехите си,

отколкото за съдбата на колонията. Социалното положение и богатството на Бродерик постепенно бяха засенчили недостатъците му.

На Пенелопа ѝ се струваше, че целият Чарлстаун се е струпал в дома на чичо ѝ — безброй приятели и познати, които бяха любопитни да видят младоженците, венчали се толкова скоро след запознанството си. Да, присъстваха всички освен Виктор Чадуик и семейство Лаури.

Във въздуха се носеше мъгла и Пенелопа вече няколко пъти бе дочула името на Хет Лаури. Бедната Хариет Лаури вероятно ужасно се тревожеше за най-малкия си син. Пенелопа искрено се надяваше Хет да е известил семейството си, че е добре. Пенелопа смяташе, че в такъв момент трябваше да загърбят политическите си различия.

Хет бе удържал на думата си, напускайки скривалището си още преди изгрев слънце. Рано сутринта Пенелопа бе отишла да му занесе храна, но него вече го нямаше. Нямаше и никакви следи от престоя му.

Пенелопа стоеше до съпруга си и наблюдаваше жужащото наоколо множество. Забелязвайки Тайлър, тя стисна ръката на Максимилиан.

— Мили Боже, трябва да е пораснал поне с шест инча, откакто го оставих в плантацията.

Петнайсетгодишният Тайлър бе вироглав младеж, който обичаше да дразни сестра си и братовчедка си. Бе необикновено красив — висок, строен, с тъмноруса коса и светлосини очи, поразително подобни на майчините си. Тайлър, радостта в живота на Пенелопа, вече започваше да придобива маниерите на истински джентълмен.

Той никога не ходеше спокойно — вечно или тичаше, или се шляеше безцелно, а днес се пъчеше наперено сред множеството.

— Толкова се радвам, че пристигна навреме — рече Пенелопа, целувайки брат си. Притесненията ѝ, че Тайлър няма да пристигне навреме за церемонията, се бяха оказали напразни. Бе изпитала огромно облекчение, зървайки киселата му гримаса сред лицата на гостите в църквата.

Тайлър спря поглед върху Максимилиан и критично го огледа от главата до петите. Младоженецът носеше лъскави обувки от бяла коприна, дантелено жабо и така безупречно зализана коса, че в сравнение с нея къдриците на Тайлър изглеждаха в безпорядък.

— Можеше да проявиш повече вкус — каза Тайлър, обръщайки се отново към Пенелопа.

— Тайлър!

— Той е прав, скъпа — каза Максимилиан, който не изглеждаше ни най-малко засегнат. — Не съм достатъчно добър за теб, но аз съм само един простосмъртен. — Той впери блестящите си сивосини очи в Тайлър. — Тъй като сте неин брат и защитник и желаете за сестра си само най-доброто, ще ви кажа нещо. Ще се грижа за Пенелопа и ще я обичам, както никой друг на този свят. Давам ви честната си дума, че сестра ви е в добри ръце.

Тайлър присви очи:

— Дано да е така.

Зад гърба на Тайлър изникна Мери, която бурно го прегърна, преди младежът да успее да ѝ се изплъзне. Усмивката ѝ бе ослепителна както в нощта на бала у семейство Лаури, нощта, когато бе срещнала Максимилиан.

Тази вечер погледите на всички мъже бяха привлечени от Мери. „На всички освен на Максимилиан“ — поправи се наум Пенелопа. Тази вечер Мери бе не просто красива, тя блестеше. Червената ѝ коса беше безупречно фризирана, синята рокля ѝ стоеше превъзходно, а усмивката ѝ изглеждаше по детски невинна.

Пенелопа от все сърце желаше Мери също да открие своето щастие.

— Вече бях започнала да си мисля, че никога повече няма да те видя — каза Мери, целувайки Тайлър по бузата. От известно време трябваше да се повдига на пръсти, за да го достига.

— Появи се в църквата точно навреме за церемонията, нито секунда по-рано. Татко ще ти позволи ли да останеш известно време при нас?

Тайлър щеше да пристигне още преди няколко седмици, ако съвсем малко преди отпътуването им не се бе спречкал с чичо си.

Тайлър се усмихна широко:

— Ако се държа прилично, ще ми позволят да остана с вас до връщането ви в плантацията.

— Разбирам — замислено рече Мери. — Е, в такъв случай дори няма да ти се наложи да разопаковаш багажа си. — Тя се засмя и половин дузина възхитени мъжки погледи се извърнаха към нея. В този момент Пенелопа реши, че каквото и да бе измъчвало братовчедка

й през последните няколко седмици, то вече бе минало и сега всичко отново бе наред.

Тайлър беше при нея, Мери изглеждаше щастлива, а Пенелопа имаше за съпруг прекрасен мъж, който я обожаваше. За какво повече можеше да мечтае?

След като бе приела благопожеланията на всички известни личности на Чарлстаун, а гостите бяха добре нахранени и поруменели от огромното количество погълнато вино, младоженецът взе дланта ѝ в своите и се наведе към нея:

— Повече не мога да чакам. Време е да се прибираме вкъщи, любов моя — прошепна в ухото ѝ Максимилиан.

— Да — с усмивка отвърна тя. — Време е да се прибираме у дома.

Това бе моментът, който Макс знаеше, че ще помни до края на дните си, скъп спомен, който щеше да го топли в трудните мигове от живота му и да прогонва кошмарите му. Когато въведе Пенелопа в къщата си, той осъзна, че това вече не бе просто хубава постройка, пълна с изискани мебели и ценни предмети от цял свят. Това бе дом.

Единственият истински дом, който някога бе имал, мястото, където душата му щеше да намери така дълго търсения пристан.

Той вдигна Пенелопа на ръце и през широкото и пусто фоайе я понесе право към извитата стълба за втория етаж, където ги очакваше общата им спалня.

Стаята бе обзаведена в махагон, бяло и златно, а лунната светлина тайнствено се процеждаше през завесите на прозорците. До брачното легло имаше масичка с приготвени незапалени свещи, а из въздуха се носеше аромат от градински цветя, с които бе отрупана тоалетната масичка и камината. Въпреки протестите си, приятелите на Максимилиан се бяха погрижили да подготвят всичко необходимо за първата брачна нощ.

— Това е най-красивата стая, която някога съм виждала — възкликна Пенелопа. Погледът ѝ се плъзна по изисканите мебели и безценни предмети. Отначало избягваше да поглежда широкото легло, но не след дълго погледът ѝ замечтано спря върху него.

Разбира се, Пенелопа бе малко напрегната. Тя все още таеше известни съмнения, а Макс поне на външен вид оставаше абсолютно невъзмутим. В нея напиреха безброй въпроси за любовта, брака, за онова, което един мъж и една жена правеха в леглото, а тя толкова упорито избягваше да го погледне.

Макс затвори вратата и Пенелопа трепна. Той, разбира се, забеляза притеснението ѝ. Както винаги, и този път Макс бе съумял да почувства тревогата в сърцето на любимата си.

— Познавам те по-малко от три седмици — каза той, скривайки стъписването си, — но се чувствам така, сякаш съм чакал този момент цяла вечност.

Сега Пенелопа го погледна с големите си, тъмнокафяви очи, които излъчваха някаква тайнственост и мистериозна вгълбеност. Макс взе лицето ѝ между дланите си и впери поглед в него:

— Обичам те. Никога не бих те наранил.

— Зная — прошепна тя.

Той я целуна, а дланите му се спуснаха към коленете ѝ. Докато на малки глътки вкусваше от нектара на нейната невинност, Максимилиан чувстваше страстта да се надига в него. Тя му отвърна нежно, постепенно открявайки устни и отпусчайки напрегнатото си тяло.

Пръстите му докоснаха меката и нежна като коприна кожа на шията ѝ. Кожа, която никой друг нямаше да докосва. Пенелопа все още потръпваше под нежните му ласки.

Той я целуна там, където туптеше сърцето ѝ. Тя бе негова. Негова съпруга, негова любов, душата му. Но в същото време той цял ѝ принадлежеше.

Максимилиан бавно свали сватбената рокля, целувайки устните и шията на съпругата си. Пръстите му внимателно отстраняваха сатена, разкривайки съвършеното ѝ тяло.

Тя бе прекрасна, по-ослепителна от всичко, върху което някога бе спирал погледът му. Нежно заоблените ѝ рамене, красиво оформените ръце и крака, извивката на ханша — всичко в нея бе съвършено. Когато свали и бельото ѝ, тя свенливо прикри гърдите си с ръце.

— Недей — прошепна Максимилиан, внимателно отстранявайки дланите ѝ. Тя не се възпротиви. — Нека ти се насладя. Толкова си красива.

Жена му стоеше пред него гола и свенлива, но в очите ѝ вече нямаше страх.

Той отново я взе на ръце, този път, за да я отнесе до леглото, оставяйки копринената сватбена рокля да се свлече върху персийския килим.

Тази жена бе единственото хубаво нещо в живота му. Тя вече се бе превърнала в неразделна част от него.

— Искам и това, подобно на всичко останало в нашия живот, да бъде свършено.

— Да, зная.

Той я притисна към себе си, отново целуна тръпнещите ѝ устни и се отдаде на усещането от допира на копринената ѝ кожа. Пенелопа бе така гореща и отзивчива, че Макс едва сдържаше напирателната страст, която заплашваше да му отнеме разсъдъка.

Той не бързаше. Искаше бавно да вкусва насладата от мига, който щеше да помни цял живот. Пръстите му следваха извивките на тялото ѝ, а под тях нежната кожа на младата жена настръхваше.

— Максимилиан — шепнешком изрече името му тя, притискайки влажните си устни към неговите.

— Да, любов моя.

Тя обви ръце около врата му.

— Аз наистина те обичам — думите ѝ го накараха да се усмихне.
— Обичам те.

— Зная.

Не бе очаквала това. Ръцете на Максимилиан изучаваха тялото ѝ, устните му ѝ шепнеха и я целуваха нежно, а собственото ѝ тяло с готовност отговаряше на ласките му.

Тя бе топла, не, тя гореше. Тялото ѝ трепереше, а желанието се разгаряше все по-силно с всяко негово докосване. Нежният му шепот я караше да го чувства още по-близък. Все още бе скована, но напрежението ѝ започваше да се превръща в приятно вълнение, което с всеки изминал миг прерастваше в непреодолимо желание и нетърпеливо очакване.

Пенелопа бе разтърсена от мисълта, че без Максимилиан животът ѝ би бил празен и безсмислен, че любовта им е истинска и съдбовна. Двамата с Максимилиан стояха на прага на нещо приказно красиво и непознато.

Светлината, идваща от отсрещния край на стаята, бе достатъчна, за да може Пенелопа да вижда лицето на Максимилиан: аристократичните му черти, издължената линия на очите, прекрасните, чувствени устни.

Усети как я залива вълна на неконтролируемо желание, която я накара да се заизвива, стенойки и молейки за още милувки.

Максимилиан неусетно бе свалил дрехите си. Когато протегна ръце към него, вместо коприната, пръстите ѝ усетиха горещата му кожа.

Беше красив като древногръцки бог. Пенелопа с наслада галеше извивките на тялото му, а той отговаряше на нежното ѝ докосване със сподавени стенания.

И тогава двамата се сляха в една плът и едно сърце, а устните му бясно и припряно се впиха в нейните. Пенелопа усети, че той изгубва контрол над себе си и това още повече я възбуди. Невъздържаната му целувка я накара да простене от удоволствие.

Не се възпротиви, когато Макс разтвори краката ѝ с колене. Без да престава да целува устните ѝ, той плъзна длан между бедрата ѝ. За момент Пенелопа остана като вцепенена, но Максимилиан не ѝ остави време за колебание, тъй като пръстите му неспирно разпалваха страстта. Тя бе в плен на сладкото усещане, което заливаше на вълни девственото ѝ тяло. Отдавна вече не бе в състояние да се владее.

— Да — простена тя при първия тласък, с който Максимилиан проникна в нея — бавно и все по-надълбоко. Нямаше болка. Само непрестанното пулсиране на пламналите ѝ слабини.

Тялото ѝ бързо, много по-бързо, отколкото си бе представяла, привикна към непознатото усещане.

Горещи вълни на наслада, родени там, където се бяха слели, се разпростираха нагоре по тялото ѝ, заливайки корема и гърдите.

Максимилиан започна да се движи по-бързо и да прониква по-дълбоко и Пенелопа повдигна бедрата си, за да го улесни. Вълните се учестяваха и внезапно, без предупреждение, усети да я залива някаква нова, още по-изпепеляваща от предишните вълна, която приличаше по-скоро на изригване. Пенелопа се вкопчи в съпруга си, сякаш се боеше да не бъде отнесена от освободената в тялото ѝ стихия.

Остави се да бъде люляна от последните му няколко мощни тласъка, докато заливащите я вълни не стихнаха съвсем. След това се

притисна към потръпващото му от конвулсии тяло.

Двамата се строполиха на леглото, сплели ръце и крака и със заплашващи да се пръснат сърца.

Пенелопа бе изтощена до краен предел, но духът ѝ сякаш витаеше из някакви непознати пространства, облени в светлина и покой. От страха и нервността, обзели я, когато Максимилиан я бе въвел в тази стая, не бе останала и следа.

Пенелопа промълви със сетни сили:

— Това значи било.

Максимилиан се засмя гърлено.

— Да, това — отвърна той, като се подпря на лакът, за да я погледне. — Или поне един от многото начини, по които се прави.

— Това значи ли, че има и други? — Тя не можеше да си представи. Но нали доскоро не си бе представяла и нищо подобно на случилото се току-що.

— Да — прошепна Максимилиан. — Любов моя, това бе само началото.

8

— Макс — разбуди го нечий шепот и той видя една огромна длан, поставена на рамото му. Над него, с осветено от пламъка на някаква свещ лице, се бе навел Гарик.

Макс моментално се разбуди:

— Какво има?

— Ела с мен — Гарик се запъти към вратата, оставяйки го в тъмнината със спящата Пенелопа. Сънят ѝ бе толкова дълбок, че шепотът на двамата мъже я накара само леко да се размърда в съня си. Макс целуна съпругата си по рамото, след което покри тялото ѝ със завивката, преди това олицетворение на изкушението да му бе попречило да се измъкне от леглото.

Макс знаеше, че Гарик не би го безпокоил безпричинно през първата му брачна нощ. Той бързо нахлузи бричовите и наметна измачканата си ленена риза, която преди няколко часа бе захвърлил на пода. Отново погледна спящата Пенелопа и напусна стаята.

В коридора не завари само Гарик, а и всички останали. Лицата им бяха напрегнати и дори обикновено веселият Луис не се усмихваше. Далтон зловещо си играеше с ножа, а на лицето на Флетчър бе изписан едва сдържан гняв.

Те не дочакаха въпроса му.

— Рано тази сутрин Чадуик е пипнал Хет Лаури — тихо рече Гарик.

Макс кимна с глава.

— Да отидем в кабинета. Не искам да будя жена си. — Флетчър и Далтон многозначително се спогледаха.

— Аз оставам тук — предложи Далтон, напъхвайки ножа обратно в пояса си и кимвайки отново на Флетчър.

— Не — Макс не разбираше какво става и не харесваше царящото сред другарите му настроение. — Искам всички ви там. Веднага.

Вече в кабинета, Макс запали две свещи и ги постави на писалището. Гарик остави своята до тях. Меката светлина осветяваше суровите лица на изпълнителите полутъмното помещение мъже. Членовете на Лигата на Синьото острие бяха наобиколили писалището, зад което стоеше Макс.

— Е? — подкани ги той. Гарик извърна поглед.

— Не мога да го направя — тихо рече той.

— Аз пък мога — възмутено се намеси Бек. — Твоята *съпруга* — просъска той — е предала Хет Лаури.

Макс посрещна думите му с недоверие.

— Кой ти каза това? Чадуик? Той е бесен на Пенелопа, задето не се омъжи за него.

— Самият Лаури я е обвинил — мрачно каза Флетчър. Макс остана като ударен от гръм. В сърцето му се промъкна червеят на съмнението. Всичко, в което бе вярвал и в което искаше да вярва, изведнъж се срути. Пенелопа бе единственото чисто и непокварено създание, което познаваше. Чувстваше я като част от самия себе си. Лаури трябва да бе излъгал. Всички те лъжеха. Пенелопа не бе способна на подобно предателство.

— Сигурен ли си?

— Напълно — промърмори Джон. — По думите на Лаури Пенелопа Сетън превързала раните му и обещала да не го издава, а после отишла при Виктор Чадуик.

Макс все още не можеше да повярва. Съпругата му не би изложила на опасност ранен човек. Вярно, че чичо ѝ бе заклет лоялист и близък приятел на Виктор Чадуик, но Пенелопа не се интересуваше от политика. Макс отчаяно отказваше да повярва на чутото.

— Просто трябва да освободим Лаури и да го разпитаме.

— Прекалено късно — тихо рече Луис. — Той е мъртъв.

— Какво? — Макс едва намираше сили да говори.

— Преди няколко часа, на зазоряване — наруши настъпилото мълчание Гарик. — Когато го завързали на стълба за мъчения пред затвора и започнали да го налагат с камшици, Лаури проклинал на висок глас съпругата ти. Камшиците не спрели дълго след като малкият вече бил издъхнал — в гласа на Гарик звучеше едва сдържан гняв.

— Станала е някаква грешка — тихо настоя Макс, въпреки че вече и сам не си вярваше.

Флетчър пристъпи напред, а отблясъците от свещите правеха лицето му злокобно.

— Ето какво се е случило: Лаури се измъкнал от престрелката ранен, опитвайки се да открие някое безопасно място. Не знаел къде да отиде, нито пък към кого да се обърне. Било истински късмет, че успял да се добере до къщата на Сетън. Пенелопа го открила, превързала раните му, а след това се отбила за съвет у добрия си приятел Виктор Чадуик.

Макс поклати глава.

— Тя не би могла да стори това.

— Това са думи на самия Лаури, а и Чадуик потвърдил — рече Далтон. Ръката му отново бе върху дръжката на ножа и едва сега Макс осъзна защо той бе настоял да остане в коридора пред спалнята им. Ако му бе позволил, сега Пенелопа навярно щеше да е мъртва. — Какво друго доказателство искаш? Подписани признания от *съпругата* ти?

Сега на езика на всички бе едно име: Джейми. Никой не го изрече, но Макс знаеше, че мислят за него. Поне *той* мислеше сега за Джейми.

Джейми — най-романтичният от всички тях, мечтателен млад мъж, който щедро раздаваше усмивки.

Същият този Джейми бе умрял сред мъки, измъчван и убит по заповед на набаба^[1] на Бенгал. Джейми бе изгубил живота си по вина на съпругата си — прелъстителната дъщеря на набаба, която се бе клела, че го обича повече от своя живот.

Отмъщението за смъртта на Джейми бе първата истинска мисия на Лигата на Синьото острие. Те бяха превзели двореца и поставили на трона амбициозния брат на набаба. Узурпаторът бе обезглавил предишния владетел и им се бе отплатил с несметни богатства, които обаче не можеха да върнат Джейми.

Жената, предала Джейми на отмъстителния си баща, със сълзи на очи се бе клела, че го е сторила от страх и дори, че обичала Джейми. Бяха ѝ подарили живота, а чичо ѝ, новият набаб, бе обещал да я омъжи за властен мъж, който да я държи изкъсо.

Въпреки това Джейми вече не бе сред тях.

Макс притисна длани към слепоочията си в отчаян опит да прогони мъчителните спомени. Колкото и да се опитваше, не можеше да игнорира гласа на истината. Докато бе държал Пенелопа в прегръдките си, люлял от мечти за любов и семейство, за едно ново начало, докато тя се бе смяла и шепнала любовни слова, Хет Лаури бе издъхвал сред нечовешки мъки.

— Каза ли й кой си? — попита Флетчър с глас, от който по гърба на Макс полазиха тръпки.

— Не. Не трябва да узнае кои сме или с какво се занимаваме — тихо каза той. Усети сърцето му да се превръща в камък. Как иначе би могъл да оцелее и да извърши онова, за което бе призван? — Не трябва да я изпускаме от очи — с мъка изричаше думите. — Изглежда, не може да й се има доверие. — Мъжете мълчаливо чакаха да продължи. — Ще има нужда от прислужница. Джон, кръчмарят в Сайпръс Кросроудс, нямаше ли овдовяла дъщеря?

— Хелън — кимна мъжът.

— Дали ще прояви интерес към тази работа?

Джон потвърди с ново кимване.

Макс искаше да вярва, че сърцето на съпругата му не е зло, а просто невежо и закоравяло. Искаше да мисли, че не е знаела какво ще се случи с Хет Лаури, но тя добре познаваше Чадуик, за да знае за амбициите и омразата му към бунтовниците.

— Има още нещо, което трябва да знаеш. Тялото на Лаури все още виси пред затвора за назидание на онези, които се опълчват срещу краля. Хората роптаят, но никой не смее да приближи.

— Тогава *ние* ще го свалим. — Вече бе късно да спаси предадения от съпругата му младеж, но поне можеше да му устрои достойно погребение.

Гарик скептично поклати глава.

— Невъзможно. Войниците само това чакат. Трябва да са поне една дузина. Дебнат навсякъде в очакване на Синьото острие.

Имаше нещо, което криеха от него, Макс можеше да прочете това по лицата им.

— И откъде знаете това?

— Бележката, която остави в затвора... Чадуик я е забил на стълба, над главата на Лаури... Със същия кинжал.

Ръцете на Макс се отпуснаха безжизнени. Значи вината бе колкото на Пенелопа, толкова и негова. Тя бе предала момчето, но Чадуик бе побързал да го екзекутира без съд и присъда, защото се е страхувал да не изгуби и този затворник. Макс с прималяло сърце осъзна, че дръзкото му предизвикателство бе коствало живота на момчето.

Колко наивна бе надеждата да намери покой с Пенелопа. Сляп и обезумял от любов, той се бе оказал по-голям глупак дори от онзи, за когото се представяше.

— Искам Хелън да е тук още преди залез слънце — безизразно каза той. — Искам да зная какво прави жена ми всеки миг, с кого разговаря, какво чете, какво яде и кога спи. Госпожа Бродерик няма да направи повече и една крачка без моето знание.

Джон кимна в знак на съгласие. Макс пронизваше Далтон с поглед.

— Няма да ти позволя да я нараниш — бавно рече той. — Това важи за всички ви. Ще убия всеки, който докосне жена ми.

С тези думи Макс заби клин между себе си и другарите си. Усети тъпа болка в свитото си сърце. Чувството, че е предадено доверието му, го отчуждаваше от света както никога преди. Макс не само бе спрял да мечтае за покой с Пенелопа, той вече бе изгубил току-що създаденото семейство.

— Чрез нея имаме достъп до лоялистката общност в Чарлстаун — с равен глас продължи той. — Виктор Чадуик ще бъде чест гост в тази къща.

Джон промърмори нещо.

— Него също няма да закачаме — настоя Макс. — Поне засега.

Цялото ѝ тяло бе изтръпнало от болка, но сладка болка, напомняща ѝ за изминалата нощ.

Пенелопа неподвижно лежеше сред изпомачканите чаршафи, озадачена от изчезването на Максимилиан. Тя очакваше съпругът ѝ всеки момент да се появи усмихнат. Младата жена обходи помещението с очи. Накрая погледът ѝ спря върху леглото, което предната нощ не бе имала възможност да разгледа.

Всичко говореше за необикновено разточителство. Леглото имаше четири стълба в четирите си ъгъла, бе изработено от фино резбован махагон, подобно на гардероба и будоара. Високите прозорци бяха обкичени със златен сатен, стигащ до самия под. Покривката на леглото бе набрана и хармонираше по цвят и материя с драпериите на завесите. По стените висяха многобройни пейзажи в пастелни цветове. Имаше и огромно огледало в позлатена рамка, а килимът на пода несъмнено бе персийски.

Решила, че Максимилиан няма да се появи скоро, Пенелопа най-после стана. Тя бе разочарована, но нито за миг не ѝ хрумна, че чувствата му към нея биха могли да се променят. Най-вероятно бе решил да я остави да се наспи, знаейки колко изтощена ще се почувства на сутринта.

Тя наистина бе на предела на силите си, но сърцето ѝ преливаше от щастие.

Никога не бе очаквала много от живота и бе свикнала да се задоволява с малкото, което имаше. Все пак тя бе само бедна роднина, която дължеше всичко на брата на баща си — покрива над главата си, дрехите на гърба си, сигурността и грижите, от които се нуждаеше брат ѝ. И в най-смелите си мечти не бе предполагала, че ще срещне любовта толкова бързо, че мъж като Максимилиан може да я обикне така силно. А сега я очакваше всичко, за което можеше да мечтае. Предан съпруг, прекрасен дом, деца.

Повечето от нещата ѝ вече бяха подредени в будоара и огромния гардероб. За първия ден в новата си къща Пенелопа избра семпли дрехи — обикновен корсаж и фуста, ленена рокля в подобаващ нюанс на синьото, бели чорапи и меки кожени обувки.

Докато се обличаше, не можа да не се запита дали вече не носи в себе си детето на Максимилиан. След преживяната нощ това бе напълно възможно.

Пенелопа завърши сутрешния си тоалет, прибирайки косите си в семпъл кок. След това дръпна завесите, откривайки зад тях малка тераса с изглед към градината. Отвори вратите и в стаята нахлу слънчевото и свежо утро. Градината се състоеше от екзотични цветя и диви палми. Посипани със ситен чакъл пътечки се извиваха между красиво аранжирани растения.

Пенелопа реши да разгледа цялата къща. От известно време чувстваше глад, така че се запъти да потърси Максимилиан, а след това и кухнята. На втория етаж имаше много заключени врати, а в самия край на коридора се намираше стълбище, водещо към третия етаж. Пенелопа реши да слезе към приземния етаж.

Помнеше съвсем малко от тази къща, чийто праг бе прекрчила едва предната вечер. Максимилиан много бързо я бе отнесъл до съпружеското ложе, а и самата тя бе твърде превъзбудена, за да се огледа. Сега забеляза, че цялата къща е обзаведена в същия разточителен стил като спалнята. Персийски килими, фини порцеланови вази и фигури, скъпи и изискани мебели. Стаите бяха изключително просторни и светли.

Пенелопа безмълвно прекоси фоайето и зашеметяващата бална зала в предната част на къщата. Тя тихо разгледа библиотеката, причудливия кабинет и най-сетне стигна до трапезарията, където сигурно с лекота можеха да се поберат тридесетина гости.

Младият господин с аленочервена коса, появил се в трапезарията малко след нея, изглежда, никак не бе изненадан от присъствието ѝ.

— Желаете ли закуска госпожата? — думите му прозвучаха толкова студено, че Пенелопа потрепери вътрешно.

— Да. — Тя дари мъжа с дружелюбна усмивка. Навярно бе стреснат от внезапната поява на новата господарка или пък очакваше, че ще е капризна и придиричива. Пенелопа реши да стори всичко възможно, за да го успокои.

— Аз съм госпожа Бродерик.

— Зная коя сте, госпожо.

— А вие сте...

— Бек — каза той с все същия безизразен глас. — Бек Андрюс. Ще бъда на ваше разположение, след като приключите със закуската.

— Най-напред бих искала да открия съпруга си — каза Пенелопа, преди мъжът да бе успял да напусне трапезарията. — Знаете ли къде се намира сега той?

Бек най-последно се усмихна, ако едва доловимото трепване на устните му можеше да се нарече усмивка.

— Господин Бродерик никога не става преди обяд.

— Сигурно грешите. Той вече бе излязъл, когато се събудих.

Бек я гледаше безизразно и студено, но на Пенелопа ѝ се стори, че видя някакъв странен блясък в очите му, докато казваше:

— Предполагам, че е в спалнята си, госпожо.

Едва сега Пенелопа разбра, че младият мъж ѝ се присмиваше.

— Разбирам — спокойно каза Пенелопа. — И къде точно се намира тя?

— Вторият етаж, първата врата вдясно.

Този път мъжът напусна трапезарията толкова бързо, че Пенелопа не успя да реагира. „Не че щях да го спра“ — мислеше си тя, докато изкачваше витата стълба.

Бе очаквала двамата с Макс да споделят обща спалня и искрено се надяваше, че недружелюбният Бек грешеше. Молеше се стаята зад първата врата вдясно да се окаже празна и Максимилиан да се появи отнякъде с лъчезарната си усмивка.

Пенелопа внимателно натисна дръжката на вратата, а после безшумно пристъпи в стаята.

Веднага различи златистите къдрици на Максимилиан, чието тяло бе скрито под дебела зелена завивка. Завеси в същия цвят пречеха на първите слънчеви лъчи да проникнат в стаята. Дрехите, от които толкова бързо се бе освободил предната нощ, сега бяха подредени на един стол до леглото, а обувките стояха чинно една до друга под стола.

Макар Пенелопа да не бе издала никакъв звук, Максимилиан се размърда под завивката и бавно се обърна към нея.

— *Какво има?* — попита той, вперил в нея изпитателен поглед. — Трябва да е нещо дяволски важно, за да те накара да ме събудиш в такъв ранен час.

Пенелопа тихо пристъпи към леглото му. Съпругът ѝ вероятно още не се бе събудил напълно и не я бе разпознал.

— Добро утро — прошепна тя, присядайки на ръба на леглото. — Помислих, че бихме могли да закусим заедно.

— Боже, скъпа — с досада каза той. — Аз не закузвам. За щастие нямам лошия навик да се тъпча с излишна храна. — Той я погледна с присвити очи. — Ще трябва да свикнеш да закузваш сама.

Пенелопа се опита да оправи един златист кичур коса, паднал върху скулата му. Максимилиан потръпна при допира на пръстите ѝ.

— Тази сутрин се учудих, когато не те открих в леглото до себе си, но сега съм още по-изненадана да те намеря тук — призна тя.

— Нали не си очаквала да спим в едно и също легло. За Бога, скъпа — уморено рече той, — цяла нощ не престана да се мяташ, а аз не успях да мигна.

— Наистина ли? — разочаровано попита тя.

— Боя се, че е така, и тъй като сега се нуждая от още малко почивка... — той я отпрати, снизходително махвайки с ръка, след което ѝ обърна гръб. Миг по-късно Пенелопа дочу глухото му тихо похъркване.

Чул вратата да се затваря след нея, Макс се повдигна на лакти. Дяволска работа. Как бе възможно зад толкова невинна външност да се крие такова коварство? Как можеше да го докосва и да му говори така нежно след всичко, което бе извършила? Той знаеше отговора. Тази жена нямаше сърце.

Максимилиан се нуждаеше от почивка, но не се надяваше да заспи. Когато призори бе събрал дрехите си от спалнята на Пенелопа, за да си легне в тази стая, Макс знаеше, че истинският спокоен сън още дълго ще страни от постелята му.

Тъй като не искаше да повярва на думите на приятелите си, той бе излязъл, за да потърси някой, който можеше да му каже нещо повече за смъртта на Хет Лаури. Маскиран със сива перука и дрипави дрехи, дълго бе разпитвал симпатизанти на Лигата, но от всички чуваше все същата история. Някакъв човек дори твърдеше, че самият Чадуик потвърдил думите на Хет Лаури.

Макс не бе успял да измъкне тялото на Лаури от ръцете на британските войници, които през нощта го бяха свалили от стълба, в отговор на протестите на жителите на Чарлстаун. Злодейството на съпругата му бе постигнало целта си...

Той се опита да заспи, но сънят все не идваше. Докато лежеше, се запита дали отново някога щеше да легне в едно легло с Пенелопа.

Бе му коствало огромно усилие да не я прегърне, когато седна на ръба на леглото до него. С мъка бе потиснал непреодолимото желание да я стисне за гърлото и да я попита дали си дава сметка какво бе сторила, ако това въобще имаше някакво значение за нея. Току-що бе изиграл най-трудната роля в живота си, но нямаше друг избор. Не можеше да позволи на Пенелопа да види истинското му лице. Не

можеше да ѝ разкрие дори малка част от истината за ужаса и разочарованието, които опустошаваха душата му. Ако го стореше, щеше да изложи на риск не само собствения си живот, но и този на другарите си. Щом бе в състояние да предаде един приятел, тя не би се спряла пред никакво коварство.

Макс бе решен да използва Пенелопа, за да се сближи с Чадуик и другите лоялисти в Чарлстаун. В обществото щеше да се представя за наивен и предан съпруг, а насаме да играе ролята на отегчен и безразличен глупак. Никой никога нямаше да открие, че зад тази фасада се криеше друг човек.

Никой.

— Аз съм гений — прошепна Виктор на ухото на Мери, обвивайки ръце около кръста ѝ.

Смехът ѝ бе тих, но искрен и идваше направо от сърцето ѝ.

— Никога не съм се съмнявала.

Въпреки че се намираха в кабинета на Уилям Сетън и го очакваха да се появи всеки момент, Виктор я целуна зад ухото.

Бе настъпил нейният час и сега всичко се подреждаше според желанията ѝ. Чувстваше, че Виктор започва да се влюбва в нея. Тялото ѝ упражняваше над него някаква необяснима, магическа власт. Сега той се нуждаеше от нея, а скоро нямаше да може да живее без нея.

Пенелопа, която навярно все още се радваше на измамното си щастие, скоро щеше да бъде подложена на най-голямото изпитание в живота си.

Ако Пенелопа и Хет бяха влезли в помещението за карети само пет минути по-рано, те щяха да заварят Мери Сетън и Виктор Чадуик в доста деликатна ситуация. Вместо това бяха пристигнали в момента, когато двамата се обличаха. Наполовина облечени, спотаени в мрака, Мери и Виктор чуха почти всяка дума от разговора на Пенелопа и Хет. След това Чадуик бе арестувал момчето, хвърляйки вината за това върху Пенелопа.

Мери не бе проумяла веднага плана на Виктор. Това вероломство само щеше да направи Пенелопа героиня в очите на Уилям Сетън и приятелите му лоялисти. Мери не можеше да разбере силното желание на Виктор да припише на братовчедка ѝ заслугата за залавянето на Хет.

Съвсем скоро обаче Мери проумя мотивите на Виктор. Любимият брат на Пенелопа, Тайлър, бе революционер по душа. Тя знаеше това, защото често бе свидетел на нескончаемите спорове между него и баща ѝ.

Другата причина бе, че политическите настроения на жителите на колонията се променяха. Обикновените хора се обединяваха в общото си желание за свобода и независимост. Обвинена в предателството на Хет, Пенелопа Бродерик нямаше да може да се разхожда спокойно по улиците на Чарлстаун. Само за една нощ от любимата на всички Пенелопа Сетън тя щеше да се превърне в омразната предателка Пенелопа Бродерик.

Смъртта на Хет бе просто нещастен случай. Виктор я бе уверил, че не възнамерявал да убива момчето. Според него наказанието било необходимо, за да бъдат притиснати до стената останалите бунтовници. Мери почти му бе повярвала. Може би скоро щеше да се научи да му се доверява.

— Чудя се как ли ще реагира Бродерик на новината, че съпругата му е предала горкия Лаури? — попита Виктор с престорена горчивина в гласа.

Той все още бе разстроен от загубата на Пенелопа и това въбесяваше Мери, но тя се опитваше да скрие ревността си. Защо продължаваше да мисли за нея? Не притежаваше нищо, което Мери да не може да му даде.

— Това конте — спокойно каза тя, преглъщайки яда си, — съмнявам се дали въобще нещо е способно да го развълнува.

— Какво намира в него братовчедка ти? — изръмжа Виктор — Никога няма да разбере.

Мери се освободи от прегръдката му и пристъпи към прозореца. За братовчедка ѝ този ден щеше да бъде дълъг и мъчителен. Да, красивата и добродетелна Пенелопа дълго щеше да помни този ден.

— Той е глупак, който ще я направи нещастна.

— Надявам се — грубо подметна Виктор.

Думите на Мери прозвучаха като едва доловим шепот:

— Аз също.

---

[1] Набаб — губернатор на провинция в Индия — Б.пр. ↑

9

Това бе един ужасно дълъг ден. След като се бе разделила с Максимилиан, Пенелопа закуси сама в огромната трапезария. Останалата част от предиобеда прекара, разхождайки се в градината. Бе озадачена от поведението на Максимилиан, но все още не и разтревожена. Следобед разопакова останалата част от багажа си, а когато приключи и с това, спа дълго, но неспокойно.

Видя съпруга си едва на вечеря. Беше облечена в рокля от вносна жълта коприна, избрана специално за вечерта, а Максимилиан носеше съвършено скроен костюм от бледосиньо кадифе. Колкото и да бе невероятно, сега по него имаше повече дантела, отколкото на сватбата им.

Слугите, шестима мъже и една жена, стояха в редица, очаквайки нарежданията на господарите си. Никой от тях не се усмихваше.

— Ела тук, скъпа — отегчено каза Максимилиан. — Момчетата чакат да се запознаят с теб.

Тя пристъпи нервно напред.

— Далтон Арчър — Макс направи жест с ръка, представяйки й първия в редицата.

Пенелопа се усмихна на мъжа с тъмноруса коса, присвити очи, добре пригладени мустаци и козя брадичка. С високия си ръст, едро телосложение и обикновен черен костюм, Далтон Арчър не приличаше на никой друг иконом, когото бе виждала. В действителност повече ѝ приличаше на грубиян, опитващ се да мине за джентълмен. Той не отвърна на усмивката ѝ.

— Луис Търнър — продължи с представянето Макс. — Вече познаваш Луис, скъпа. Това е нашият незаменим кочияш. — Луис Търнър, когото тя помнеше от излетите си с Максимилиан, ѝ отвърна с усмивка — широка, студена и изкуствена. Светлорусата му чуплива коса бе прибрана в дебела конска опашка, а костюмът — подобно на този на иконома — бе семпъл и строг. Позата на Луис в никакъв случай не издаваше раболепие.

— Бек Андрюс — каза Макс, премествайки поглед върху най-младия от присъстващите мъже. Това бе прислужникът с аленочервена коса, когото бе срещнала сутринта. Младият мъж не изглеждаше по-дружелюбен, отколкото при предишната им среща.

— С господин Андрюс вече се познаваме — меко рече Пенелопа. Тя се усмихна приятелски, но отново без резултат.

— Прекрасно — прозина се Максимилиан. — Джон Рейбърн — припряно продължи той. — Моят камериер. Без Джон не бих могъл да се облека сутрин. Този мъж притежава рядката дарба да се справя с вратовръзките ми.

Джон Рейбърн имаше дълга и гъста черна коса, опасни стоманеносиви очи и големи месести устни. Камериер ли? Точно сега ризата на Рейбърн бе леко размъкната, а косите му разрошени. Той идеално подходеше за съучастник на главореза Далтон.

— Госпожо — с лек поклон промърмори той.

— Гарик Винсън — тържествено изрече Макс, сочейки следващия мъж. — Вече си срещала Гарик, помниш ли, скъпа? Той е нашият носач, въпреки че през повечето време е момче за всичко. Ето защо можеш да го срещнеш навсякъде из къщата и по всяко време.

Тази мисъл не ѝ подежда особено успокоително. С катраненочерната си, пригладена назад, коса, тънки мустаци, брада и черен костюм той приличаше на английски лорд поне толкова, колкото и господарят му. Имаше нещо обаче, което го правеше да изглежда доста по-различен от Максимилиан — черните диви очи изпод гъстите вежди, придаващи му доста нецивилизован вид. „Самият сатана! — помисли си Пенелопа, извърщайки поглед. От изкуствената му усмивка я бяха побили тръпки. — Навярно точно така е изглеждал дяволът.“

— Флетчър Хъксли — приключи Максимилиан, пристъпвайки към последния мъж в редицата. — Моят коняр. Ах, толкова много обичам конете. Казвал ли съм ти колко обичам да яздя?

— Не, не си — отвърна Пенелопа. Мъжът пред нея единствен от шестимата видимо бе прехвърлил трийсетте, а и единствен не бе благоволил да се преоблече в черна ливрея за случая. С грубите си обувки и рошава черна коса той изглеждаше така, сякаш идваше направо от конюшната. Целият му вид демонстрираше, че би предпочел да е с конете си, отколкото в нейната компания.

— И Хелън, най-новото попълнение в домакинството ни — оживено рече Максимилиан. — Тя ще бъде твоя камериерка и постоянна спътница, твоя прислужница и приятелка.

Хелън бе жена в зряла възраст с широк ханш, руса коса и приятно лице. Направи реверанс пред Пенелопа и тихо промълви някакъв поздрав, но най-вероятно и тя не се различаваше особено от останалите.

— Чичо ти ни предложи сватбен подарък от трима роби — резервирано обясни Максимилиан. — Изключително неподходящо предложение, ако ми позволиш. Първата ми реакция бе да откажа подаръка му.

— Сигурна съм, че го е направил с добри чувства — внимателно се опита да защити чичо си Пенелопа. Слугите следяха разговора им, без да помръдват.

Максимилиан я дари с отегчена усмивка:

— Аз също, скъпа. Но през годините, прекарани в чужбина, се отвратих от тази практика, затова отначало реших да откажа. Когато обаче ми хрумна, че този отказ би изпратил нещастниците право в плантацията, промених решението си.

— Ако те притеснява тяхното...

Той продължи, без да я изслуша:

— Просто ги освободих. Единият от тях желаше да прави бъчви и го наредих на работа тук, в Чарлстаун. Останалите двама изразиха желание да напуснат колониите и точно сега, докато си говорим с теб, те са на път към източните ширини.

— Нима си успял да сториш всичко това днес?

Той я погледна с досада.

— Можеш да протестираш, колкото си искаш, скъпа. Сега ти не притежаваш нищо. Всичко, което имаш, е мое.

На Пенелопа и през ум не ѝ бе минало да се оплаква. Тя се възхищаваше от убежденията на Максимилиан. Постъпката му ѝ се струваше много благородна.

— Нямам никакви възражения — меко рече тя.

Пенелопа изгаряше от нетърпение поне за малко да остане насаме със съпруга си. Искаше ѝ се да го попита на какво се дължи странното му държание и защо се чувстваше задължен да ѝ напомня, че този брак я прави напълно зависима от него. Освен това бе

любопитна да узнае откъде бе намерил тези толкова странни прислужници.

— А сега всички се махайте отук — отпрати слугите Максимилиан. — Умирам от глад.

Малката групичка се разпръсна и при тях останаха Бек, зает с приготвянето на масата за вечеря, и Далтон, който се приближи към масата с лист хартия в ръка.

— Госпожо, това бе оставено за вас днес следобед.

Тя пое листа, разгъна го и веднага разпозна старателния почерк на Тайлър. Още преди да прочете написаното, Пенелопа се обърна към Далтон:

— Брат ми ли е идвал? Защо не е влязъл?

— Вие си почивахте, госпожо — троснато ѝ отвърна Далтон. — Казах му, че не мога да ви безпокоя.

— За брат си — рече Пенелопа, правейки опит да се овладее — съм на разположение навсякъде и по всяко време.

— Ще запомня това, госпожо — кратко отвърна Далтон, след което се обърна и бързо напусна стаята.

Пенелопа започна да чете, при което лицето ѝ видимо помръкна. Писмото бе кратко и официално и завършваше доста обезпокояващо.

— Не разбирам — каза тя, обръщайки се към Максимилиан. Съпругът ѝ изглеждаше обсебен от кройката на кадифения си светлосин жакет. — Моля те, прочети това и ми кажи какво мислиш.

Максимилиан пое писмото, а аристократичното му лице придоби видимо разтревожен вид.

— Пенелопа — бавно каза той, поглеждайки към нея, — тонът му е доста рязък, не мислиш ли? Няма „Скъпа сестро“, „Любима моя сестричке“ или дори „Скъпа Пенелопа“.

— Моля те, чети нататък — припряно го подкани тя.

— „Пенелопа, как можа... — прочете началото той. — Тъй като отказа да ме приемеш в дома си, ще трябва да се задоволя само с това писмо. Не мога да си тръгна, без да ти кажа какво мисля за непростимите ти действия.“

Максимилиан най-сетне вдигна намръщения си поглед от листа. Очите му бяха така избледнели, че изглеждаха почти сиви.

— Ах, да. Непростими действия.

Той не даде на Пенелопа възможност да отговори, а продължи да чете по-нататък:

Зная симпатиите ти към чичо Уилям и лоялистите, но не вярвах, че си способна да паднеш толкова ниско и да предадеш един от приятелите си. Няма да стоя повече в този град. Когато четеш тези редове, ще съм далеч оттук. Никога няма да мога да поправа стореното от теб, нито да ти простя. Затова пък мога да напусна семейството, което чувствам съвсем чуждо. Това и възнамерявам да сторя. Няма повече да живея така и ще се боря за онова, в което вярвам.

Тайлър.

Докато ѝ връщаше писмото, Максимилиан се прозина.

— Изглежда момчето е избягало от къщи.

— Максимилиан, как може да си толкова спокоен? Тайлър не е достатъчно голям, за да се грижи сам за себе си. Той е... той е само на петнайсет.

— На петнайсет някои хора вече са мъже — безгрижно отвърна Максимилиан, — а други са още сополанковци. Брат ти ми изглежда напълно способен да се грижи за себе си.

Това бе най-мъчителният разговор, който някога бе водила.

— А какво означава това, че съм предала свой приятел. Какво е искал да каже?

Максимилиан откри някакво невидимо петънце на дантеления си ръкав и съсредоточено започна да го разглежда.

— О, това ли — измърмори той. — Предполагам, че е имал предвид Лаури. Днес всички говорят само за него. Жена ми се оказа истинска героиня. — Той я погледна с присвити очи. — Никога не бих предположил.

— Хет Лаури — тихо промълви Пенелопа. Усети да я полазват тръпки, а кръвта се отдръпна от лицето ѝ. — Не очаквах, че ще се разчуе.

— Така ли? — Максимилиан ѝ обърна гръб и бавно се насочи към вратата, все още обсебен от проклетия маншет. — Не се случва

всяка вечер да изпращаш някого на смърт. Доста съм изненадан, че вчера не ми спомена за това.

Беше изрекъл тези думи, без да спре и да се обърне към нея, и сега Пенелопа трябваше да се затича, за да го настигне.

— Какво искаш да кажеш с това „на смърт“? Какво се е случило?
— Бе останала почти без дъх. — Максимилиан, ще спреш ли поне за миг? Моля те. — Той сякаш не я чуваше. — Направих каквото сметнах за правилно — задъхано каза тя, давайки си сметка, че е трябвало да повика доктор, без да се вслушва в протестите на Хет. — Не мога да повярвам, че Хет е мъртъв. Сигурен ли си?

Във фоайето Максимилиан рязко спря и тя успя да го настигне. Гърбът му бе скован, а тялото му изглеждаше необичайно напрегнато. Той се обърна към нея с безизразно лице.

— Разбрахме се да не говорим за политика, помниш ли? Тази тема не представлява интерес за мен.

В очите му нямаше и следа от нежност или любов.

— Но...

— Достатъчно — рязко каза той. — Мили Боже — той я изгледа с едва прикрито отвращение, — вече ме отегчаваш.

Отново ѝ обърна гръб и се отдалечи. Този път Пенелопа не го последва.

Подкреплението за гарнизона в Чарлстаун плаваше обратно към Англия, охранявано от въоръжен ескорт. Четирима доброволци бяха пресрещнали кораба, прекарващ войниците, бяха се качили на борда му и без да срещнат особена съпротива, бяха поели командването. Чадуик щеше да се чуди какво става с обещаното подкрепление, но нямаше да получи вест седмици, а може би дори и месеци наред.

Това бе малка утеха за Макс.

Сега той седеше в кабинета си, а горящата върху писалището свещ осветяваше разтворената пред него карта. Из цялата страна бяха възникнали огнища на съпротива и Южна Каролина не бе изключение. Бунтовниците се нуждаеха от оръжия, амуниции, парична помощ и обучение. Лигата на Синьото острие им осигуряваше всичко това.

— Максимилиан.

Настойчивият глас на Пенелопа накара Макс да затвори очи. Боже, тази жена бе истинска напаст. Беше я избягвал през целия ден, бе я наскърбил на вечеря, а тя продължаваше да го следва по петите.

— Какво? — рязко отвърна Макс, без да вдигне поглед. Дочул тихите ѝ стъпки, той сгъна картата.

— Просто исках да ти кажа лека нощ.

Сладкият ѝ като мед глас му напомни за измамното съкровище, което бе открил. Спотаеният му гняв заплашваше да експлодира.

— Ами лека нощ тогава — рязко каза Максимилиан. Той отвори едно шкафче и захвърли картата вътре. След това силно затръшна вратичката му, без да поглежда Пенелопа. Вече не бе в състояние да се сдържа.

— Максимилиан — едва доловимият ѝ шепот сега прозвуча колебливо като сладка и несигурна милувка.

Макс изпита непреодолимо желание да стане от стола си и да я удужи. Трябва да е бил истински глупак, за да реши, че тази жена е мила и невинна. Само истински глупак можеше да се влюби в нея. Точно в този момент той неудържимо искаше да ѝ отмъсти за това, че го бе измамила, както и за смъртта на Хет Лаури. Не бе сигурен от кое го болеше повече.

Той обаче осъзнаваше, че трябва да се овладее, да превъзмогне гнева и да си възвърне хладнокръвието. Поне засега. Макс надви задушавачката го ярост и със сетно усилие на волята бавно вдигна поглед към красивото ѝ, измамно лице.

— Да, скъпа?

— Случило ли се е нещо?

Как можеше да му задава този въпрос? Нима нямаше капчица съвест?

— Не — успя да я излъже той.

— Питам, защото ми се струва, че днес се държиш много странно. Да не съм те наскърбила по някакъв начин? — гласът ѝ прозвуча сериозно, а на лицето ѝ бе изписана тъга.

— Не — отново излъга той. — Какво повече може да иска от съпругата си един мъж? — Вместо да я сграбчи и разтърси, както силно желаше, Макс погали Пенелопа по ръката. Милувката му бе почти неуловима, деликатните му пръсти едва-едва се плъзнаха по

копринения ѝ ръкав, под който не усетиха топлината на тялото ѝ. Може би тази жена не бе нищо друго освен измамната красива външност.

По лицето ѝ пробягна плаха усмивка — едно едва забележимо трепване на гълчетата на устните, успяло да преобрази нещастното ѝ допреди миг изражение.

— Щастлива съм да го чуя от теб. Искам да имаме щастлив брак, Максимилиан.

— Сигурен съм, че ще имаме. — Неспособен да се преструва повече, той сведе поглед към празното писалище и бързо отдръпна ръка. — Ти идваш от добро семейство, възпитанието ти е безупречно, а когато търговията ми с вносни стоки се разрасне, името Сетън ще направи чудеса за мен. — Той разсеяно барабанеше с пръсти по писалището и сега въздъхна престорено. — Аз, разбира се, ще бъда идеалният съпруг за теб. Ще имаш всичко, което може да се купи с пари, скъпа. Дрехи, бижута, всичко, каквото пожелае сърцето ти.

— Тези неща почти не ме вълнуват — тихо рече тя.

— Това е всичко, което мога да ти предложа — Максимилиан едва изрече тези думи, прозвучали прекалено жестоко и твърде искрено.

За миг настана гробовна тишина. Пенелопа се вцепени на мястото си със затаен дъх. Ако той имаше късмет, съпругата му щеше безмълвно да напусне стаята.

— Ами любовта! — прошепна тя най-сетне.

— За Бога, скъпа — развеселено отвърна Макс. — Фазата на ухажването приключи. Вече сме съпрузи и нямаме нужда от празни брътвежи за любов и тям подобни.

В стаята отново настъпи тишина и този път Макс не посмя да вдигне поглед към Пенелопа. Вместо това той заоглежда маншета на ръкава си.

— Би ли видяла тук. Появило се е още едно проклето петно, а това е любимата ми риза.

С крайчеца на очите си я видя да отстъпва към вратата.

— Лека нощ — почти проплака Пенелопа. — Да те... да те чакам ли?

Макс насила се взря в тъмните ѝ, измамно влажни очи, в които някога безразсъдно бе търсил любов. Ако още веднъж я докоснеше, щеше да я убие. Ако оставеше настрана бронята си, щеше да я обвини

за извършеното злодейство. Тогава Пенелопа щеше да разбере, че той не е онзи, за когото се представяше.

— Не изпълних ли снощи съпругеските си задължения? Жено, не ти ли стига? — Устата и ръцете ѝ се разтрепериха, но тя не промълви нито дума. — Мисля, че през първата ни брачна нощ дори преизпълних задълженията си и все още се чувствам доста уморен. — Макс се засмя тихо. — Божичко, надявам се, не си помислила, че това ще се повтаря всяка вечер.

— Не, разбира се — каза Пенелопа, която най-сетне се бе добрала до вратата. — Лека нощ, Максимилиан.

Едва след като стъпките ѝ отдавна бяха заглъхнали, Максимилиан свали ръце от лицето си. Бе слушал шумоленето на роклята ѝ в коридора, изкачването ѝ по стълбите и затварянето на вратата на спалнята ѝ.

Трябва да бе напълно лишена от съвест, щом дръзваше да застане пред него с невинния си поглед. След всичко, което бе сторила... Сърцето ѝ бе студено като лед. Тя бе само една кукла, красиво тяло без душа и съвест. Никога нямаше да разкрие пред тази жена истинската си същност. Никога нямаше да ѝ дари сърцето и любовта си.

Защо, след като животът го бе научил да не вярва на хората, се бе оставил да бъде измамен от тази жена? Защо ѝ бе повярвал?

Макс духна свещта, оставайки сам в полумрака на стаята.

10

Отначало Пенелопа бе обърквана, след това се ядоса, а накрая онемя от гняв. Всичко се бе случило само в продължение на седмица. Пълното и загадъчно преобразяване на Максимилиан от любящ ухажор в отегчен съпруг бе само един от проблемите.

За голямо съжаление чичо й Уилям не споделяше нейната загриженост относно бягството на Тайлър. Когато на сутринта след получаването на писмото го бе потърсила, за да обсъдят заедно проблема, той бе останал глух за тревогите й. Чичо й бе прекалено зает с това, да се оплаква от неблагодарността на съпруга й, отнесъл се — по собствените му думи — с невероятна неблагодарност към сватбения му подарък.

Пенелопа на няколко пъти се бе опитала да върне разговора към темата за изчезването на Тайлър, но без успех. Изглежда, чичо й бе доволен от предоставената му възможност да се освободи от отговорността за размирния си племенник. Той повтори няколко пъти, че не можел да направи нищо, за да върне младежа обратно и посъветва самата Пенелопа да не мисли за това. Тя обаче не преставаше да се тревожи за брат си.

Пак в дома на Уилям Сетън Пенелопа бе чула историята за смъртта на Хет и собственото си участие в залавянето му. Чичо й я бе поздравил за тази постъпка, а когато тя бе отрекла нелепите обвинения и бе плакала за смъртта на младия мъж, той й бе намигнал съзаклятнически. Бе я уверил, че разбира желанието й да остане анонимна, посрещайки със снизходителна усмивка дори най-острите й протести.

Пенелопа не разбираше защо Хет я бе обвинил, нито пък защо Виктор бе потвърдил думите му. Бедният Хет. Винаги щеше да го помни такъв, какъвто го бе видяла последния път — ранен и уплашен. Той бе така млад и отдаден на каузата, в която вярваше. Не бе честно да умре по този начин. Пенелопа бе раздирана от противоречия. От

една страна, искаше да излезе навън и да разкаже на всеки, че е невинна, а от друга, ѝ идеше да седне и да зариде.

Дори сълзите не бяха в състояние да убедят чичо ѝ, че не е предала Хет. Уилям Сетън бе напълно заслепен. Горд от постъпката ѝ, той не желаше да я изслуша. Виктор Чадуик бе единственият човек, способен да я освободи от отговорността за предателството, но той съобразително бе изчезнал от града. Чичо Уилям мимоходом бе споменал, че Виктор щял да отсъства от Чарлстаун за няколко дена.

През онази сутрин Мери спеше, въпреки че по думите на Уилям Сетън знаела за съдбата на Хет и за бягството на Тайлър. Очевидно тя не бе по-загрижена за Тайлър от баща си, щом можеше да спи толкова до късно. Изглежда дори смъртта на Хет не бе успяла да смути съня ѝ.

След кратката си визита Пенелопа се върна у дома. Това бе първото ѝ излизане от деня на сватбата ѝ с Макс.

Изисканата къща бе за нея повече затвор, отколкото дом. Слугите никога не ѝ се усмихваха и, изглежда, дори я презираха. Самият Максимилиан не бе човекът, за когото се бе омъжила и който така вълнуващо ѝ се бе обяснил в любов. Беше студен и дистанциран, загрижен единствено за гардероба и конете си. През повечето време или отсъстваше, или спеше. Пенелопа бе сигурна, че я избягва. Различните им навици изключително го улесняваха. Пенелопа продължи да се придържа към обичайните си занимания. Тя ставаше по изгрев слънце и заспиваше скоро след залез. Максимилиан рядко ставаше преди обяд, а Пенелопа нямаше никаква представа с какво се занимава съпругът ѝ, след като тя си легне. Няколко вечери подред го бе чувала да се разхожда из кабинета си, но през останалите нощи той просто изчезваше по най-мистериозен начин.

Така, само седмица след сватбата си, Пенелопа осъмна нещастна, в очакване на вест от Тайлър. Тя за стотен път премисляше събитията от нощта, в която бе намерила Хет Лаури под прозореца си и се питаше дали през деня ще успее да види съпруга си.

В салона неочаквано се появи Далтон, който с кисело изражение оповести за пристигането на госпожица Сетън. Пенелопа остави настрана книгата, която държеше в ръце, без дори да я бе отворила, и се изправи.

Мери сияеше. Усмивката ѝ бе ослепителна, а страните — поруменели.

— Дойдох да видя как ти се отразява семейният живот — бяха първите ѝ думи, когато прекрачи прага на салона.

Пенелопа се втурна към братовчедка си, за да я прегърне.

— Ужасно ми липсваш — искрено каза тя. Никой не знаеше колко много истина имаше в тези думи.

— Но сега имаш Максимилиан, а той е много по-богат и красив от мен — пошегува се Мери, освобождавайки се от прегръдката на братовчедка си. — Случило ли се е нещо? — Усмивката ѝ внезапно помръкна.

Точно тогава, взирайки се в искрящите очи на Мери, Пенелопа реши да не споделя тревогите си с никого, нито с братовчедка си, нито с някой друг. Не искаше да се превърне в съжалявана нещастна съпруга. Сама бе избрала да се омъжи за Максимилиан и можеше да се сърди единствено на себе си. Сега нямаше друг избор, освен да направи всичко възможно, за да запази брака си.

— Много се тревожа за Тайлър — призна тя.

— О — махна с ръка Мери, — Тайлър ще се оправи. Ще видиш, че ще се върне съвсем скоро, гладен и уморен, разочарован от илюзиите, с които е пълна главата му. След някой и друг ден несгоди пълният стомах и топлото меко легло ще му се сторят същински рай.

— Надявам се да се окажеш права.

— Ще се окажа, ще видиш — Мери понякога дразнеше със самонадеяността и липсата на каквото и да било съмнение в собствените си преценки.

— А и тази нелепа история, която се носи из града — каза Пенелопа, отвеждайки Мери към канапето.

— Хет Лаури? — попита Мери, докато седнаше. — Клюки, нищо повече — пренебрежително отмина темата братовчедка ѝ, махвайки отново с ръка. — Освен това мнението на неколцина размирници не бива да те засяга. Ти си истинската героиня на лоялистите.

— Но аз не съм сторила онова, в което ме обвиняват.

— Е, дори и да е така, изглежда, вече си спечелила доверието им — весело каза Мери.

Ситуацията бе започнала да става непоносима. Никой не възприемаше сериозно опитите ѝ да се защити, дори братовчедка ѝ не вярваше. Мери стана и започна да изследва стаята. Всяка вещ бе внимателно разгледана и върната на мястото ѝ. Тя сподели с

братовчедка си няколко клюки, описа роклята, която възнамерявала да си ушие, и разказа за последното скарване с баща си. Пенелопа се потопа в пороя от думи, който извираше от прекрасните уста на братовчедка ѝ. Досега не си бе дала сметка каква нужда имаше от нечий приятелски глас. Една усмивка, смях — това болезнено ѝ липсваше в ежедневието.

След като бе обходила цялата стая, Мери най-сетне спря пред Пенелопа.

— Наистина ми изглеждаш угрижена. Сигурна ли си, че причината е изчезването на Тайлър?

— Отчасти.

— И това с Хет...

— Докато Виктор не се върне в Чарлстаун, не мога да докажа, че нямам вина за смъртта на Хет.

— Виктор пристигна вчера — каза Мери с потайна усмивка. — Отби се у нас и остана да ме навести за кратко. Говорихме си доста до късно — каза тя, щастливо усмихната. — Последният път, когато стана дума за Виктор, ти наговорих куп глупости, но ти най-добре от всички знаеш за чувствата ми към него. А сега... О, Пенелопа, може би той най-после започва да се влюбва в мен.

Пенелопа се радваше за Мери и искрено се надяваше това да е истина.

— Това е чудесно.

— Надявам се, че не ревнуваш — попита Мери, а усмивката изчезна от лицето ѝ. — Искам само да кажа, че ако бе пожелала Виктор, можеше да го имаш.

— Наистина мисля, че двамата с него не си подхождахме особено и той със сигурност е започнал да осъзнава това. От друга страна, мисля, че ти си точно жената, от която се нуждае. Слънчева и вечно усмихната, ти можеш да го направиш малко по-ведър.

— Е, мисля, че засега успявам — каза Мери, срамежливо усмихната.

— Мери — напрегнато каза Пенелопа, взимайки ръката на братовчедка си. — Трябва да се видя с него час по-скоро. Нуждая се от неговата помощ.

Мери стисна ръцете на Пенелопа.

— Ще му предам довечера.

— Трябваше да я видиш — каза весело Мери. — Изглеждаше истински нещастна.

Вече познаваше постройката за карети по-добре от собствената си спалня. Дори и със завързани очи можеше с лекота да открие малката постройка. Там, върху постланите на пода кашони, я любеше Виктор. Бе я обладал в каретата, на земята или права. Мери вече не чувстваше болка, а отскоро ласките на Виктор бяха започнали да ѝ доставят удоволствие, но дори това не бе важно за нея. Единственото, което имаше значение, бе, че сега той се нуждаеше от нея, шепнеше ѝ, че е красива, а в обятията ѝ губеше контрол над себе си.

Виктор бе отсъствал от Чарлстаун за няколко дена, които ѝ се сториха цяла вечност. След завръщането си, той ѝ призна, че ужасно му е липсвала и я люби пламенно. После, докато седяха в тъмното, я попита за Пенелопа:

— Може би трябва да направя онова, за което ме моли.

— Да не си посмял! — Мери сграбчи ръката му и сплете пръсти с неговите.

След като се любиха, те бързешком облякоха разхвърляните си по пода дрехи. Виктор все още бе разгорещен и потен. Мери се чувстваше изчерпана, раздразнена и неспокойна.

— Нещата се нареждат чудесно и няма да ти позволя да развалиш всичко заради някакъв глупав изблик на почтеност.

— Ако беше някой друг, чужденец или пък слуга, всичко отдавна щеше да е забравено — прошепна той, все още задъхан. — Хет Лаури обаче бе син на богаташ, момче, което всички познаваха от малък, и затова те никога няма да простят на Пенелопа. Никога.

— Точно така — тихо каза тя, навеждайки се към него, за да го целуне по устните. Той ѝ отвърна вяло и почти отегчено. Мери не можеше да понесе безразличието му. Не сега. Той трябваше да се нуждае от нея, да копнее за ласките ѝ, да я поставя над всички останали жени. Мери сложи ръка на слабините му и започна да ги гали.

— Ти си ненаситна — усмихнато каза Виктор, откъсвайки устни от нейните. — Идеалната жена, с външност на дама и със сърце на курва.

Думите на Виктор я наскърбиха, но тя за нищо на света не би дала да се разбере.

— Идеалната жена ли каза? Ще ти липсвам ли, когато си отида? Татко вече говори за завръщане в плантацията. Мислех, че ще изчака дъждовният период да премине, но той е неумолим и иска да се прибираме вкъщи. Какво ще правиш без мен?

Той нямаше да я пусне да си отиде. Мери интуитивно чувстваше това. Защо иначе бе идвала тук всяка нощ?

— Допускам, че ще ми липсваш — безстрастно отвърна Виктор. — Ти си отзивчива и красива и си може би най-пламенната и дрзка любовница, която някога съм имал. Съмнявам се, че следващите ще бъдат на твоето ниво.

Той така свободно говореше за други жени, за любовницата, с която ще я замени, че Мери рязко отдръпна ръката си и попита:

— Следващите ли?

— Е, нали не очакваш, че след като си заминеш, ще живея като монах? — Виктор изрече тези думи с подчертана жестокост, а след това силно стисна ръката ѝ над лакътя. — Не бъди досадна, Мери, ще развалиш всичко.

Тя го остави да я целуне още веднъж. Този път целувката му бе груба и настойчива. Мери му позволи да проникне в нея, разтваряйки бедра.

— Навярно бих могла да остана в Чарлстаун — с надежда каза тя. Мразя плантацията, винаги съм я мразила.

Виктор я погледна за миг с черните си очи, а след това замислено рече:

— Баща ти никога не би позволил да останеш тук без компаньонка.

— Ако се омъжа, няма да имам нужда от компаньонка. Нали?

— И кой е клетият младеж?

Мери здраво държеше главата му, заровила пръсти в гъстата му коса. Той се усмихна с ехидната усмивка, която Мери едновременно обичаше и мразеше, намествайки се удобно между бедрата ѝ.

— Ами попитай ме — прошепна тя.

Той се изсмя и се наведе към нея, за да докосне отново устните ѝ.

— Когато се оженя — каза той с обещаващ глас, — ще живея в луксозна къща с огромна постройка за карети. Мислех си да предложа

на Сюзън Феърфакс — небрежно добави Виктор. — Как ти се струва, Мери? Ще се ожения за Сюзън, а ти ще станеш моя любовница.

— Мислех...

— Всичко щеше да се нареди идеално, ако Пенелопа бе приела предложението ми — каза той, без да я слуша. — Едната Сетън — моя съпруга, другата — любовница. Едната щеше да отгледа децата ми, а другата да ми доставя удоволствие. Можехме да живеем дори в една и съща къща.

Тази нелепа идея явно го въодушеви още повече.

В ласките му нямаше нежност и Мери вече знаеше, че те не бяха израз на любов. Беше я нарекъл курва. Жена, за която никой мъж не би искал да се ожени и да направи майка на децата си. Виктор дори си бе помислил — след всичките тези нощи, прекарани заедно — да се ожени за онази повлекана Сюзън Феърфакс.

В очите ѝ се появиха сълзи, но Мери не си позволи да заплаче. Дори сега Виктор да не го осъзнаваше, когато си заминеше, тя щеше да му липсва. Мери бе уверена в това. Никоя друга жена нямаше да може да му достави такава наслада, както нея, защото нямаше друга на този свят, която да го обича толкова силно. Тогава той щеше добре да си помисли, преди да се ожени за някаква отегчителна досадница като Сюзън Феърфакс.

Мери изтри сълзите си и обви крака около тялото му, а после нежно започна да шепне на ухото му. Думите ѝ не бяха просто любовно признание, а шепот на отчаяно влюбен човек.

Да, тя щеше да му липсва.

Макс не желаше да вижда Пенелопа, но сега нямаше друг избор. Дни наред я бе отбягвал, като спеше до късно следобед, яздеше конете си или посещаваше любимия си шивач, а нощем, докато Пенелопа спеше, се преобразяваше в Синьото острие. Срещаше съпругата си само на вечеря, където дрънкаше глупости за дрехи и коне, докато тя го слушаше безмълвна.

Сега Макс дълбоко си пое въздух и влезе в спалнята ѝ, като преди това леко почука на вратата. Пенелопа седеше пред огледалото, а Хелън разресваше великолепната ѝ тъмнокафява коса. Двете жени едновременно впериха погледите си в него.

— Скъпа, изключително ми е неприятно, че се налага да те обезпокоя — каза той, — но има някои неотложни въпроси, които трябва да обсъдим.

Пенелопа се обърна към Хелън:

— Благодаря ти, ще се справя сама.

Хелън се поклони и напусна стаята, вперила поглед в земята. Изглеждаше доволна от възможността да излезе от стаята.

— Спомена за някакви планове? — каза Пенелопа, като продължи да реше косата си, отбягвайки погледа му. — Какви планове?

Беше бледа и изглеждаше уморена и нещастна.

— Балът на Хънтланд утре вечер, за който съм решил да се облека в бежова коприна. Хрумна ми, че би могла да облечеш светлосинята си рокля.

Пенелопа най-сетне остави четката настрана и се обърна към него.

— Това ли са важните планове, които трябваше да обсъдим?

— Женени сме вече цели три седмици — каза Макс, опитвайки да си придаде заплашителен вид. — Какво ще си помислят хората, ако не отидем заедно?

— Нямам желание да ходя никъде — тихо рече Пенелопа. Тя отново се обърна към огледалото и продължи да се реши. Дългите ѝ бели пръсти грижливо разресваха всеки кичур от гъстата тъмна коса. — Аз не мога да дойда, Максимилиан.

Той се боеше точно от това. Откакто бяха женени, Пенелопа бе напускала дома им само веднъж и бе приела само една посетителка — братовчедка си Мери. Съпругата му се опитваше да се скрие, но това нямаше да ѝ се удаде.

— Глупости — отегчено рече той, — не можеш да останеш тук завинаги, скъпа.

— Ти не разбираш...

— Много добре разбирам — малко по-рязко от обикновено я прекъсна той. — Всичко е заради Лаури, прав ли съм?

Пенелопа впери отчаян поглед в него и той почти я съжали. Почти. В очите ѝ имаше стаена толкова много болка и отчаяние. Нима бе възможно да се преструва?

Нямаше друго обяснение.

— За Бога, скъпа, всички в Чарлстаун говорят за теб — рече той.
— Героиня или предателка, грешница или светица — което ти харесва повече, — всички умират да те видят.

— Но аз не съм...

— Ш-ш-ш... — постави пръст на устните си той. — Нито дума за политика. Всичко това ме отегчава до смърт.

— Зная — прошепна тя.

— Ще дойдеш с мен на бала на семейство Хънтланд и сама ще се увериш, че ще си прекараш чудесно. Настоявам да дойдеш.

— Не мога.

Макс направи няколко крачки, но спря на известно разстояние от нея. Не искаше да я докосва, нито пък да поглежда прекалено отблизо в тези измамни и греховни черни очи, които сега го гледаха умоляващо.

— Ще дойдеш — процеди през зъби той. — И не само това. Ще се усмихваш, ще танцуваш, ще се смееш и ще разговаряш с гостите. Ще играеш ролята на щастливата младоженка. Няма да плачеш, нито да се самосъжеляваш.

На всяка цена трябваше да влезе в средите на лоялистите, да стане довереник и приятел на Виктор Чадуик. Бе изтърпял безброй скучни вечери на чашка коняк или игра на карти, бе ходил на конни надбягвания и борби с петли и постепенно бе приет от елита на града. Балът на семейство Хънтланд бе изключително важен. На такова място можеше да научи нещо, което да използва в интерес на Лигата.

Нямаше да пропусне този шанс заради терзанията и страховете на Пенелопа. На лицето ѝ бе изписано колебание, а очите ѝ бяха очи на примирил се със съдбата си човек.

Макс се усмихна на прекрасната си коварна съпруга.

— Светлосинята рокля.

11

Пенелопа знаеше, че никой от присъстващите на бала няма да посмее да я обвини за смъртта на Хет Лаури. Не сега и не тук. Сред гостите преобладаваха лоялистите. Присъстваха дори няколко членове на губернаторския съвет. Не чу нито една обвинителна дума, но в погледите на някои от по-възрастните гости се четеше нескрито неодобрение, което лъхаше и от хладните поздрави и нетърпението им час по-скоро да ѝ обърнат гръб и да се отдалечат.

Максимилиан с нищо не ѝ помагаше да се почувства по-добре. Не бе и очаквала нещо друго от него. Той бе доволен от факта, че двамата се открояваха сред гостите с изисканото си облекло. Приятният мартенски ден, а навярно също и фактът, че новите обувки му бяха по мярка и не стягаха краката му, изглежда, бяха главните причини за приповдигнатото му настроение. За кой ли път Пенелопа откриваше, че съпругът ѝ не се интересува от нищо друго, освен от външния си вид.

Скоро след пристигането им той я бе забравил сама в един ъгъл, прекалено зает да забавлява превзета групичка от празноглави жени, очаровани от плиткото му остроумие и крива усмивка.

Тя го мразеше. Мразеше го за това, че я бе принудил да дойде на този ужасен бал, за това, че не бе мъжът, за когото бе мечтала и че я бе накарал да бленува за един прекрасен живот, а след това ѝ бе ограбил тази мечта. Тя, която винаги безропотно бе приемала съдбата си, сега не можеше да преглътне тежкия си жребий. За кратко Максимилиан я бе направил истински щастлива, след което така неочаквано се бе променил, че Пенелопа вече бе започнала да се пита дали някога е познавала друг Максимилиан.

Ако зависеше от нея, би останала в ъгъла цялата вечер, докато съпругът ѝ се забавляваше с останалите гости, а Мери танцуваше, непрекъснато сменяйки партньорите си. И без това никой не искаше да се компрометира, разговаряйки с Пенелопа Бродерик.

— Тази вечер изглеждаш прекрасно. — В първия миг не успя да определи посоката, от която идваше гласът. Когато се обърна, видя към нея да се приближава широко усмихнатият Виктор. Вероятно току-що бе пристигнал, защото досега Пенелопа не го бе забелязала. Имаше да му казва толкова много неща, че сама не знаеше откъде да започне.

— Не мога да повярвам, че всеотдайният ти съпруг те е изоставил тук сама — саркастично рече той.

— Виктор Чадуик — изрече Пенелопа, поемайки си дълбоко дъх, за да се успокои, — опитвам се да те намеря от няколко седмици.

— Зная — каза той, наблюдавайки танцуващите двойки, — получих многобройните ти писма, а и братовчедка ти ми спомена, че си изгаряла от нетърпение да говориш с мен.

— Нетърпение? — процеди през зъби тя — Това са твои думи. — Пенелопа не намираще причина да отлага повече въпросите, терзали я седмици наред. — Защо излъга, че съм виновна за залавянето на Хет Лаури? Защо го направи?

Той я изгледа, вирнал глава.

— Направих ти услуга — усмихнато отговори след кратко мълчание Виктор.

— Услуга — не можа да се стърпи да не извика Пенелопа. — Животът ми е съсипан, а ти искрено вярваш, че си ми направил *услуга!*

— Аз просто те избавих от опасността да бъдеш обвинена в укриване на престъпник, от един дълъг съдебен процес и затвора, който неизбежно те очакваше след това. Един войник бе тежко ранен. Можеш да си представиш обвиненията, които щях да бъда принуден да повдигна срещу теб, ако той бе умрял. Затвор, Пенелопа. Не мисля, че щях да преживея да те видя на бесилото. — Последните му думи бяха прозвучали доста неубедително.

— Не разбирам за какво говориш.

— Видели са те да напускаш постройката за карети — прошепна той.

— Видели са ме? Кой?

Виктор се ухили още по-широко.

— Това не мога да ти кажа. Ще се задоволиш ли, ако ти кажа, че имам шпиони навсякъде? Как иначе можех да те спася освен с твърдението, че си дошла при мен, за да ме осведомиш къде се крие Хет Лаури?

— А Хет?

— Ами... — безстрастно рече Виктор. — Наложих се да кажа същото и на него, за да направя сценария по-правдоподобен. Всъщност не ми бе трудно да го убедя в тази история, тъй като си била единственият човек, който е знаел къде се крие Хет.

— Бих предпочела да се изправя срещу обвиненията — тихо каза тя — и настоявам публично да очистиш името ми от това петно.

— Настояваш, значи? — хладно отвърна той.

Виктор не възнамеряваше да стори нищо. Пенелопа отгатна това по изписаното на лицето му упорство. Наказваше я за това, че бе предпочела Максимилиан пред него. Какво ли щеше да стори, ако узнаеше, че животът ѝ с Максимилиан вече бе достатъчно тежко наказание.

— Един ден ще ми благодариш — каза той, гледайки я строго. След миг вече апатично зяпаше множеството.

— Никога. — Пенелопа, която доскоро не се бе осмелявала да възрази на някой мъж, хладнокръвно устоя на погледа на Виктор. Беше отишъл прекалено далече и я принуждаваше да се защитава сама.

— Ела с мен.

Без да ѝ дава възможност да отвърне каквото и да било, той сграбчи Пенелопа за ръката и я изведе от ъгъла, в който се бе скрила.

— Разговорът ни приключи — каза младата жена, опитвайки се да се освободи, но скоро разбра, че единственият начин да стори това, е да се развика и да направи сцена.

Пенелопа все едно вече бе в центъра на вниманието и нямаше никакво желание да усложнява и без друго неловката ситуация, в която се намираше. Виктор я поведе покрай стената към широките стъклени врати, извеждащи в градината, а повечето от присъстващите с любопитство ги проследиха с поглед.

За гостите, които имаха нужда от малко отдых на свеж въздух, в градината бяха запалени множество фенери и Виктор и Пенелопа можеха добре да виждат лицата си. Младата жена изпита огромно облекчение. Шумът и светлината на балната зала сякаш бяха останали далеч зад тях.

— Ще ти предложи нещо — каза Виктор и я пусна. Направи ѝ знак с ръка да седне на пейката от ковано желязо и Пенелопа му се подчини, въздъхвайки уморено.

— Чудя се какво може да е това предложение.

Тя вдигна поглед към Виктор, който се бе изправил пред нея, за да ѝ попречи, ако реши да избяга. На лицето му се бе появила нахална и самодоволна усмивка.

— Стани мой шпионин.

— Какво? — Пенелопа скочи, готова всеки миг да побегне обратно към къщата.

— Изслушай ме — Виктор постави ръце на раменете ѝ, принуждавайки я отново да седне на пейката. — Не бих те накарал да извършиш нещо, което може да те изложи на опасност. Пенелопа, ти все още си ми прекалено скъпа, макар и да не одобрявам решението ти да погубиш младостта си, омъжвайки се за онова префърцунено конте — при споменаването на Максимилиан гласът на Виктор враждебно се повиши.

— Преди да продължиш — студено рече Пенелопа, — ми позволи да те уверя, че няма да ти сътруднича по никакъв начин. Това е абсурдно!

— Така ли? — Виктор остана невъзмутим. — Малко информация оттук, малко оттам, просто ще си отваряш ушите и очите, а след това ще ми докладваш за чутото.

— Вече казах, не.

— Синьото острие — тихо каза Виктор, а в гласа му имаше повече омраза, отколкото при споменаването на Максимилиан. — Няколко дена бях по следите на този негодник. Той е тук, Пенелопа, и живее сред нас. Имам чувството, че е точно под носа ми. Усещам го. Толкова е близо.

— Не — отсече Пенелопа. — Твоите проблеми не ме интересуват, нито пък Синьото острие.

— Вече си чула за него?

— Разбира се.

— Той е истински негодник — избухна Виктор.

— Доста умен негодник, доколкото разбирам — каза Пенелопа, доволна да види Виктор, обзет от толкова силен гняв.

Той хапеше устни и бърчеше нос, като да бе усетил някаква неприятна миризма.

— Разбираш ли, смъртта на Хет Лаури ми създаде доста неприятности. Губернаторът е близък приятел на семейство Лаури.

Въпреки че момчето предизвикваше размирици и си заслужи всеки удар с камшика, тази история постави под въпрос политическата ми кариера. Ако успея да заловя Синьото острие, инцидентът ще бъде забравен. — Виктор се втренчи напрегнато в нея. — Какво може да те накара да размислиш?

— Нищо — хладнокръвно отвърна Пенелопа.

— Имам отвратителното чувство, че онзи негодник е сред нас. Нищо чудно дори да е тук тази вечер. Всичко, за което те моля, е да си отваряш очите и може би да поразпиташ тук-там.

Пенелопа се усмихна. Въпреки че не се интересуваше от политика, тя уважаваше мъже като Синьото острие, които се бореха за онова, в което вярваха. Той освобождаваше невинни хора, а след това изчезваше в нощта.

— За Бога, скъпа, какво правиш в градината? Прекалено е студено, за да стоиш навън без наметало.

Предвзетият глас на Максимилиан бе истинско спасение за Пенелопа, която бе безкрайно щастлива да го чуе. Виктор хвърли поглед през рамо и се намръщи, а тя се възползва от възможността да стане и да се измъкне от сянката му.

Съпругът ѝ я бе спасил, без дори да съзнава това.

— Би трябвало да ме удостоиш с поне един танц. Нали разбираш, от чувство за приличие — каза Макс, повеждайки Пенелопа към дансинга. Той я държеше безстрастно с хладните си и деликатни, но сковани пръсти.

Бе видял Чадуик и Пенелопа да разговарят и у него се бе пробудило едно дълбоко стаено и нежелано чувство, което мислеше, че отдавна е погребал. Ревност — чувство, за чието съществуване Макс не дръзнаше да признае дори и пред себе си. Когато ги забеляза да излизат заедно в нощта, ревността взриви самообладанието му.

Сега той танцуваше със съпругата си, преструвайки се на безразличен.

Менуетът^[1] бе непоносимо бавен, а движенията на съпругата му — необикновено грациозни.

— За какво си говорехте с твоето приятелче? — попита той, опитвайки се да придаде на гласа си закачлив и непринуден тон.

Пенелопа вдигна към него свършеното си лице, на което сега бе изписана невинна гримаса. Мили Боже, тя бе красива. Големите ѝ

тъмни очи го гледаха смирено, а изкусителните ѝ устни бяха разтворени примамливо. Изглеждаше така очарователно, както в нощта, когато се бяха срещнали за първи път. Понякога Максимилиан си мислеше, че с времето ще претръпне и ще стане безчувствен за чара ѝ, но в такива моменти с болезнена яснота осъзнаваше, че никога нямаше да се освободи от магията на тази жена.

— Нищо — излъга тя.

— Наистина ли? Мога да се закълна, че добрият ти приятел Виктор Чадуик спомена Синьото острие.

Пенелопа прехапа устни, а брадичката ѝ потрепери. По усмивката на Макс разбра, че я е уличил в лъжа.

— Няма нужда да ми казваш, и сам мога да се досетя — прошепна той. — Кроите за Синьото острие участта на бедния Хет Лаури.

В очите ѝ проблесна гняв.

— Мислех, че не се интересуваши от политика.

— Интригите винаги са ми били интересни — присмехулно рече той. — Удари в гърба, предателства и злодейства на болни умове. Скъпа, когато се женех за теб, няхах ни най-малка представа за твоето възхитително лукавство.

Тя не отвърна нищо, но очите ѝ го пронизваха обвинително. Обикновено съпругата му успяваше да изиграе добре ролята на невинна жертва, но тази вечер талантът ѝ изневеряваше. Пенелопа бе стиснала устни, а по лицето ѝ се четеше гняв.

— Моля те, напомни ми, ако можеш, защо се омъжих за теб — прошепна тя с леден глас. — В момента ми е трудно да си спомня.

— Скъпа — каза Макс, запазил самообладание, — аз съм богат, не съм ужасно грозен, а освен това умея да бъда духовит и забавен. Коя жена би ми устояла?

Тя сведе поглед и до края на танца не го погледна. „Значи — мислеше си той, без да откъсва очи от нея, — Чадуик я придумва да му предаде Синьото острие.“ Ако се бе приближил още малко, може би щеше да чуе нещо повече за плана му. Трябваше да бъде по-силен и да изчака по-подходящ момент, за да научи за това от Пенелопа.

Щеше ли прекрасната му съпруга да го изпрати на бесилото? Не му бе трудно да си отговори, съдейки по досегашните ѝ действия и яростните искри в очите ѝ.

Менуетът сякаш нямаше да има край.

Пенелопа затвори очи, опитвайки се да игнорира безсмисленото дърдорене на съпруга си, докато каретата бавно ги откарваше у дома. Максимилиан не преставаше да говори за шивача си, за обуцаря, който правел божествени обувки, и за последните клюки.

Тя стоически изтърпя бръщолевенето му, едва сдържайки се да не му изкрещи да замълчи поне за миг.

Прекрасното бъдеще, което бе виждала в мечтите си, ѝ се бе изплъзнало и сега тя нямаше нищо — нито любов, нито дори малко радост. Изглежда, и нищо добро не я очакваше, защото Максимилиан нямаше намерение да се променя. Сега можеше да се надява само на едно — деца.

Как само ѝ се искаше първата брачна нощ да ѝ бе донесла така очакваната бременност. Сърцето ѝ подсказваше, че можеше да открие щастие и смисъл в това, да роди и отгледа децата си. Едно бебе щеше да осмисли ежедневието ѝ, да ѝ даде цел в живота. Знаеше, че ще бъде добра майка — предана и любяща. А Максимилиан? Пенелопа започна да изучава изискания профил на съпруга си, които не преставаше да разказва за най-новия жребец на господин Хънтланд.

Максимилиан бе прекалено егоистичен, за да бъде добър съпруг, а тъй като не бе способен да обича, вероятно нямаше да бъде и добър баща. Някога бе видяла в негово лице съвсем друг човек. Как се бе оставила да бъде заблудена? Да открива любов в милувките му? Каква глупачка се бе оказала.

Максимилиан все пак бе неин съпруг и именно той щеше да бъде бащата на децата, за които Пенелопа копнееше. Това значеше, че в най-скоро време трябваше отново да посети леглото ѝ.

След чудесната брачна нощ Пенелопа бе решила, че това е само началото на нещо прекрасно. Никога не бе подозирала, че е способна да изпита такава страст и удоволствие, не си бе представяла, че двама души могат да слоят в едно не само телата, но и душите си. Мислеше, че ще съумеят да съхранят тези чувства и дори, че любовта им би могла да разцъфти в още по-буйна страст. Сега бе започнала да се съмнява дали случилото се през онази нощ не е било плод на

въображението ѝ. Максимилиан със сигурност не бе усетил нищо от вихъра, разтърсил цялото ѝ съществуване.

Навярно бе съгрешила с нещо или не е била достатъчно добра и сега трябваше да плати за това.

Ако искаше деца, трябваше отново да легне с него, но предчувстваше, че Максимилиан никога нямаше да поеме инициативата в свои ръце. Ужаси се, че може да умре самотна и бездетна.

Събирайки кураж, тя се премести по-близо до съпруга си. Очевидно изненадан от ненадейното ѝ движение, той учудено повдигна вежди и с подозрение я погледна със сивозелените си очи.

— Студено ли ти е, скъпа? — попита я той, отдръпвайки се леко.

— Малко.

— О! — вяло отвърна той, извъръщайки се към прозореца.

От държанието му лъхаше хлад и безразличие.

— Ще ме прегърнеш ли? — прошепна тя. — Все още ми е студено.

Максимилиан стори това с очевидна неохота.

— Скъпа, така може да измачкам жакета си.

С извърнатата си към прозореца глава и неподвижната ръка на раменете ѝ, той никак не улесняваше задачата ѝ. Преди време я бе докосвал с истинско благоговение. Споменът за нежните му милувки все още я изгаряше. Сега се държеше така, сякаш предпочиташе изобщо да не я докосва.

Пенелопа сложи ръката си на бедрото му, при което той едва не подскочи. Младата жена започна бавно да гали крака му през копринения панталон. Питаше се, дали е усетил едва доловимото треперене на ръката ѝ, ако изобщо възлението ѝ можеше да го впечатли. Максимилиан едва ли би разбрал колко усилия ѝ костваше всичко това.

Когато погледите им се срещнаха, тя внезапно вдигна глава и целуна устните му.

Той бе скован и студен и Пенелопа се отдръпна като ужилена.

— За Бога, скъпа — каза той дрезгаво, — мисля, че на теб въобще не ти е студено.

— Да — прошепна тя, — напълно си прав.

Максимилиан се наведе към жена си и долепи устни до нейните. Ласката му бе предпазлива и кратка. Двамата приличаха на непознати, които се докосват за първи път. Цялото му тяло бе сковано, а целувката — неумела и колеблива.

— Би ли искала да дойда в леглото ти тази нощ? — изрече найсетне той, нарушавайки неловкото мълчание.

— Да.

В полутъмната карета Максимилиан не можеше ясно да различи изражението ѝ. На бледата светлина съвсем смътно съзираше лицето ѝ, на което бе изписана странна смесица от гняв и объркване. Той мълчеше и за миг Пенелопа си помисли, че се е подиграл с нея.

Ако сега я отблъснеше, ако откажеше да се люби с нея, за тях вече нямаше да има никаква надежда. Със съзнанието, че един отказ би я обрекъл на самота за цял живот, тя чакаше отговора на Максимилиан със затаен дъх.

— Трябваше да ми кажеш — рече накрая той с жизнерадостен тон, който никак не подходеше на сериозното изражение на лицето му. — Скоро ще си бъдем у дома. Прибери се в стаята си, пригответи се и ме чакай.

Той свали ръка от рамото ѝ и се съсредоточи върху гледката, която се разкриваше от прозореца на каретата.

Последвалата тишина бе така потискаща, че накара Пенелопа да мечтае за глупавото му дърдорене.

---

[1] Менует — бавен дворцов френски танц от XVII-XVIII в., първоначално изпълняван по двойки с множество реверанси и поклони — Б.пр. ↑

Хелън безмълвно помогна на Пенелопа да съблече балната си рокля и да облече семплата си нощница. Никоя от тях не продума и не се усмихна.

Пенелопа бе направила няколко безуспешни опити да се сприятели с Хелън, която изпълняваше задълженията си безупречно, но, изглежда, не харесваше особено подарката.

Пенелопа вече почти бе свикнала с неодобрението на слугите, а в момента една-единствена мисъл вълнуваше съзнанието ѝ и караше сърцето ѝ да бие учестено.

Тази нощ Максимилиан щеше да дойде в леглото ѝ. Тя отново си спомни първата им брачна нощ и се запита дали той все още я желаше. Може би в леглото нямаше да е толкова резервиран към нея и щеше да ѝ даде възможност да затвори очи и да си представи, че съпругът ѝ я обича.

След като отпрати Хелън, Пенелопа изгаси свещите, оставяйки запалена само една. Бебе. Докато чакаше, тя се замисли за детето, за което така отчаяно копнееше. Едно бебе, което да дари с цялата си любов и което да ѝ отвърне със същото. Усмехнато лице, протегнати ръчички, някого, когото можеше да прегръща. То щеше да има нужда от нея. Огласена от детски смях, тази къща нямаше да изглежда така ужасно празна.

Докато Пенелопа чакаше Максимилиан, огънят в камината изтля и само тук-там останаха блещукащи въгленчета. Минутите течаха и гледайки как свещта догаря, тя си помисли, че съпругът ѝ е променил решението си. Максимилиан не идваше. Вероятно изобщо не бе възнамерявал да изпълни обещанието си. Нима бе толкова не поносима съпруга, че той не може да прекара в леглото ѝ дори и една нощ?

Тя стоеше до прозореца, загледана в обвитата в нощ на мъгла градина. Къщата ѝ приличаше на затвор — същия като онзи, с който я заплашваше Виктор. Стремехът да се избави от нежелания брак с него я бе отвел в капана, който се бе опитала да избегне. Настоящото

положение бе дори по-мъчително. Пенелопа никога не бе изпитвал нещо към Виктор и затова той не можеше да я нарани така жестоко, като Максимилиан.

— Какво гледаш, скъпа?

Обръщайки се, тя видя Максимилиан да стои на вратата с бутилка бренди в едната ръка и полупразна чаша в другата.

— Не те чух да влизаш — тихо рече тя.

С ръката, в която държеше бутилката, Максимилиан ѝ направи знак да замълчи.

— Ш-ш-шт. Аз съм дух, който се разхожда из къщата и плаши обитателите ѝ. Уплаших ли те, скъпа? — Думите излизаха от устата му бавно и провлечено.

— Ти си пиян — каза Пенелопа.

— За голямо мое съжаление, скъпа, смея да твърдя, че ужасно грешиш. Въпреки цялото си старание, не успях. — Максимилиан прекрачи прага, след което затръшна вратата зад себе си. Пенелопа подскочи, стресната от внезапния шум.

— Чу ли това, скъпа? Сега никой не може да ме обвини, че се прокрадвам тайно в собствената си къща, нали?

Пенелопа изобщо не бе искала да каже подобно нещо. Максимилиан бе толкова различен от мъжа, с когото се бе венчала, че внезапно я обзе чувство на страх. Гневът му обикновено бе замаскиран под формата на сарказъм и пренебрежение, но тази вечер можеше да се излее върху ѝ необуздан и неприкрит. Как щеше да понесе милувките на този мъж?

— Може би това не е най-подходящата вечер...

— Напротив — Максимилиан напълни празната чаша с остатъка от шишето, което след това постави на ръба на тоалетната ѝ масичка. Провлеченият му говор издаваше ефекта от немалкото изпито бренди. Въпреки това той се държеше уверено на крака, а облеклото му бе изрядно както винаги.

— Преди да започнем, най-добре свали тази отвратителна нощница.

Вълнуващото очакване от първата им брачна нощ бе заменено от боязън, объркване и накрая — съляпа решителност. Щом не можеше да има друго, можеше поне да роди деца. Пенелопа свали нощницата си и я преметна на облегалката на креслото пред тоалетната си масичка,

след което бавно се отправи към леглото. Максимилиан все още седеше с гръб към нея. Дали го правеше, за да я избави от неудобството или просто не го бе грижа как изглеждаше тя?

Не се обърна, докато Пенелопа не седна на самия край на леглото, а когато най-сетне вдигна поглед, очите му я заоглеждаха така, като да бе някакъв неодушевен предмет — с наклонена на една страна глава и изпитателно присвити очи.

— Може да се каже, че си най-красивата жена, която някога съм виждал — съвсем тихо и безчувствено рече той. — Идеални форми и съвършено лице. — Той се приближи към нея. — Безукорна красота.

Накрая седна до нея и докосна гърдите ѝ с ръка.

— Безукорна — повтори той.

Пенелопа едва успяваше да си поеме дъх. Пръстите му галеха гърдите ѝ, много по-нежно от думите му, а в милувката му нямаше и следа от гняв.

— Легни — нареди ѝ след малко и тя му се подчини.

Максимилиан се наведе над шията ѝ и я целуна нежно, при което младата жена затвори очи. Не, тя не бе забравила нежните му ласки, странната топлина, която заливаше тялото ѝ, и разтърсващите я приливи на страстта. Горещите му устни нежно докосваха шията и раменете ѝ. Пенелопа усети приятно отпуснатото ѝ тяло да се сгорещява.

Максимилиан бавно се надигна и Пенелопа го видя да потапя пръст в чашата с бренди. Една капка се отрони и падна върху зърното на едната ѝ гърда, а той сладострастно я облиза. Младата жена се остави на люлеещите я чувствени вълни и постепенно започна да се извива необуздано. Танцът на езика му по кожата ѝ я възбуждаше все по-силно. Той капна от брендито и върху другата ѝ гърда, бавно разнесе хладната течност с пръста си около зърното ѝ, а след това се наведе, за да я оближе.

Сега Максимилиан обсипваше с целувки настръхналото ѝ тяло и Пенелопа бе изгубила представа за време, напълно отдадена на завладяващата я страст.

— Харесва ти, нали? — попита Максимилиан, прокарвайки влажния си пръст от гърдите към корема ѝ.

— Да — прошепна тя.

Устните му бавно следваха оставената от пръста му влажна дيريا. Пенелопа затвори очи, опивайки се от допира на горещите му устни до кожата ѝ.

— Максимилиан! — тя се опита да седне, но Макс нежно я принуди да остане легнала. — Недей.

— Довери ми се, скъпа.

Пенелопа закри очи с ръка, докато той продължаваше да изследва с пръст най-потайните гънки на тялото ѝ. Да му се довери? Как би могла? Той се бе престорил, че я обича, бе я излъгал, че ще я дари с щастие и любов, за да се превърне само за една нощ в чужденец със студен и потаен поглед, който тя не успяваше да разгадае. Беше се превърнал в непознат. И сега трябваше да му има доверие?

— Да, добре — прошепна тя, без сама да знае защо.

Максимилиан страстно обсипваше корема ѝ с целувки и в този миг Пенелопа можеше да се закълне, че съпругът ѝ я обича по някакъв свой, непонятен за нея начин.

Когато той коленичи пред леглото ѝ, Пенелопа вече бе неспособна да се съпротивлява и му се отдаде с цялото си същество. Тялото ѝ жадуваше да се слее с неговото и сега тя със затаен дъх го чакаше да свали дрехите си, за да може отново да легне при нея. Вместо това, той разля малко бренди върху вътрешната страна на бедрото ѝ, което след това облиза. Накрая жадно впи устни в най-интимната част от тялото ѝ.

— Макс... Максимилиан — простена тя, но той не спираше. Бавно придърпа тялото ѝ към своето, нежно разтваряйки краката ѝ. Езикът му танкуваше върху пулсиращата ѝ от възбуда кожа.

Стаята се завъртя пред очите ѝ. Искаше ѝ се да вика, но, уви, тялото ѝ желаше точно това, което ѝ даваше.

Максимилиан. Той бе неумолим и Пенелопа откри, че е неспособна да се съпротивлява. Тя леко се олюля и затвори очи, отдавайки се на усещанията, напълно завладели ума и сърцето ѝ.

Бе потънала в забрава, докато изведнъж всяка фибра на тялото ѝ не експлодира така неочаквано, че тя едва успя да си поеме въздух.

Все още лежеше отмаляла на леглото, когато Максимилиан бавно се наведе над нея.

— Сега доволна ли си? — хладно попита той.

В ръката си все още държеше чашата с бренди, която пресуши на един дъх. Бе напълно облечен — връзката още стоеше на врата му, а жакетът му дори не бе измачкан. Блестящата му чуплива коса бе идеално пригладена назад.

— Е, лека нощ тогава, скъпа. Може да се каже, че изпълних съпругеските си задължения. — Той взе бутилката и се запъти към вратата, без дори да се обърне, за да погледне Пенелопа.

— Няма ли да останеш? — Гола и все още тръпнеща от невероятното преживяване, Пенелопа внезапно се почувства безкрайно ранима.

— И защо да оставам?

Тя проследи с поглед съпруга си, който излезе и внезапно осъзна, че през цялото време, докато я любеше, той нито веднъж не я бе целунал по устните или показал, че истински я желае. Заслушана в заглъхващите му по коридора стъпки, Пенелопа заплака с горещи, безутешни сълзи.

Макс с мъка се добра до стаята си — никога преди разстоянието между спалнята му и тази на Пенелопа не му се бе струвало толкова голямо. Търсейки покой в мрака, той не запали свещ, нито дори лампата или камината. Знаеше, че е безсмислено да си ляга, но вместо да седне в креслото до прозореца, продължи бавно да крачи из стаята.

Той бягаше от Пенелопа, криеше се в тъмнината на стаята си или зад маската на целомъдрието и търсеше утеха в бутилката. Сърцето му се бе свило болезнено, сякаш пронизвано от хиляди остриета. Досега бе живял с мисълта, че нищо и никой на този свят не е в състояние да го нарани — нито баща му, нито дори братята му, които го презираха и едва понасяха присъствието му. Нито пък жените, които изгаряха от щастие по време на тайните им срещи, а сред обществото се държаха така, сякаш не го познаваха. Смъртта бе игра. Любовта — измама. Лъжа. Не можеше да избяга от тази истина, дори в най-тъмната стая.

Пенелопа бе негова съпруга, но той не можеше да легне с нея, независимо от това, колко силно я желаше тялото му. Беше дал клетва да не го прави. Да свали маската си, да ѝ покаже, че я желае? Тогава или щеше да я убие с голи ръце или трябваше да признае пред себе си и пред нея, че все още я обича.

Той изпи последната глътка бренди и свали вратовръзката и копринения си жакет. Да я обича? Не, невъзможно. Как можеше да обича жена, способна на подобно коварство? Жена, която се преструваше на невинна, криейки от всички истинската си тъмна природа.

Господ да му е на помощ! Можеше да отрича това, колкото си искаше — в тъмнината на нощта и посред бял ден, пред нея или пред самия себе си, — но той наистина я обичаше. Ако не бе така, предателството ѝ нямаше да го нарани толкова силно. Ако не я обичаше, веднъж завинаги щеше да приеме факта, че бе изпратила момчето на смърт и се бе свързала с убиец като Виктор Чадуик.

Ако не я обичаше.

Бе си въобразявал, че любовта му е благословена, но сега знаеше, че за него тя е същинско проклятие и най-жестоко наказание. Тя замъгляваше съзнанието му, властваше над тялото и сърцето му, обсебваше всеки миг от живота му.

Преди още да е решил как да постъпи, Максимилиан вече бе в коридора. Този път разстоянието между двете стаи не му се стори толкова голямо — той сякаш бе долетял до вратата на Пенелопа.

Завари я да лежи в леглото, обърната на една страна — точно така, както я бе оставил, но сега, загърната с юргана от златист сатен, отчаяно вкопчена в завивката. Свещта на масичката до леглото ѝ догаряше, хвърляйки меки отблясъци върху измъченото ѝ лице. Когато се извърна, очите ѝ заблестяха и Максимилиан за момент бе склонен да си помисли, че е видял в тях сълзи, но на жена като Пенелопа бяха чужди всякакви емоции.

— Забравил ли си нещо? — Лекото потреперване на гласа ѝ издаде вълнението ѝ.

— Да.

Той затвори вратата и се приближи към леглото, като хвърли ризата си на пода. След това взе свещта от масичката и я загаси.

Въпреки изпитото бренди не беше толкова пиан, че да позволи на Пенелопа да види мастиленосинята татуировка на бедрото му, изобразяваща смъртоносен кинжал.

— Максимилиан — прошепна Пенелопа, когато съпругът ѝ отметна завивката от голото ѝ тяло.

Той усети объркването ѝ и сподавените въпроси, които не биваше да допуска да бъдат изречени на глас.

Навеждайки се над нея, Макс задуши въпроса ѝ с целувка — целувката, за която бе копнял седмици наред. Той притисна тяло към нейното, а в милувката му имаше гняв, страст и дори нещо повече — любов. Въпреки опитите си да избяга от нея и маската на безразличие, зад която се криеше, той се нуждаеше от съпругата си. Пенелопа отгатна това по тръпките, които разтърсваха тялото му.

Ах, тя ухаеше така прекрасно, така сладко и прелъстително.

Макс се питаше дали съпругата му ще го отблъсне и как би реагирал, ако това се случеше. Тя дори и не подозираше какво му костваше този миг покой с нея. Какво бе един миг в сравнение с непрестанните мъки, на които бяха подложени тялото и душата му. Щеше ли да го отпрати? Пенелопа скоро сложи точка на съмненията му, обвивайки ръце около шията му. Тя го целуна с изкусителните си устни, а езикът ѝ се заигра с неговия.

В обятията на Пенелопа напред мрака на стаята Макс намери забрава в насладата от допира на голите им тела. Тук той можеше да се скрие от истината, да притъпи болките си. Отдаден единствено на приказното чувство от сливането на полуделите им тела, можеше да избяга от всички и всичко на този свят освен от любовта си към тази жена.

Душата и тялото му, неговото настояще и бъдеще, всичко сега бе в ръцете ѝ.

В този миг никой от тях не мислеше за това, че нощта няма да трае вечно.

13

Бе истинска глупачка да се надява, че Максимилиан се е променил.

През нощта след бала на семейство Хънтланд, когато я люби до зори, тя бе решила, че по някакъв непонятен за нея начин мъжът, в когото се бе влюбила, се бе завърнал. Беше се появил в стаята ѝ, без да промълви нито дума, задушавайки с целувки всеки неин опит да проговори. Въпреки това Пенелопа чувстваше с цялата си душа, че всичко отново бе както преди, в първите дни на тяхното познанство.

През следващите няколко дена обаче тя почти не видя съпруга си, а когато бяха заедно, и двамата се държаха хладно и сдържано. В Чарлстаун вече бе настъпила пролетта, но този път Пенелопа не успя да се зарадва на любимия си сезон.

Единствената надежда, която я крепеше, бе, че в себе си носи дете и може да посвети живота си на него. Живота, който бе обрекла на Максимилиан, но той бе отхвърлил.

От скицата, която сега лежеше в скута ѝ, не бе излязло нищо. Тази сутрин пръстите ѝ изневеряваха. Двойните врати на малкия салон бяха отворени и в салона проникваше свежият пролетен въздух. Зад тях се разкриваше неповторимата гледка на пробуждащата се градина, която бе вдъхновила Пенелопа. Младата жена се бе опитала да изобрази възкръсващата за нов живот природа, но не бе удовлетворена от резултата. Навярно причината бе в неспособността ѝ да се съсредоточи. Пенелопа смачка листа и започна нова скица, нахвърляйки образите, които изникваха в съзнанието ѝ. Портретите винаги я бяха затруднявали, макар стотици пъти да бе рисувала Тайлър и Мери.

Само с няколко щриха на молива на листа изникна лицето на Максимилиан. Тя свършено точно изобрази скулите, линията на носа и формата на устните му. Когато стигна до очите, безпомощно отпусна ръка.

Тази част от лицето винаги ѝ бе коствала най-големи усилия, но сега това бе само част от проблема. Причината бе другаде. Очите на Максимилиан никога не бяха едни и същи — уморени в един момент, пронизателни — в друг, премрежени и сънени или всевиждащи — в следващия. Един ден сивосини, зеленикави на следващия. Той имаше очите на хамелеон. Как би могла да улови неизменното в тях?

— Не можете да ме накарате да седя на стълбите.

Пенелопа чу добре познатия глас на Мери, която спореше с някой от слугите. Тя скри портрета на съпруга си и вдигна поглед към Мери и Далтон, които точно в този момент влизаха в салона. На лицето на иконома бе изписано раздражение. Пенелопа наистина трябваше да помоли Максимилиан да намери за Далтон някоя друга работа из имението. Той определено не бе подходящ за тази служба.

— Боже опази! — драматично възкликна Мери. На главата си носеше семпла дантелена шапка, изпод която се подаваха съвършено подредените ѝ къдрици. Бе облякла една от любимите си дневни рокли в синьо и зелено. — Доколкото разбрах, този тук се канеше да ме остави да чакам на стълбите, докато обявял за пристигането ми, или нещо подобно. Но онова, което ме води тук, не може да чака. — Мери хвърли гневен поглед през рамо към Далтон. — Свободен си — високомерно рече тя.

Мъжът си пое дълбоко въздух, обръщайки се рязко, за да излезе от салона.

— Кое не може да чака? — Пенелопа се изправи и целуна за поздрав братовчедка си по едната буза. През отворените врати внезапно появя лек ветрец, носещ благоуханието и свежестта на пролетта.

Мери се отскубна от прегръдката на Пенелопа и се насочи към застланата с чакъл алея.

— Татко настоява следващата седмица да се върнем в плантацията.

Пенелопа последва братовчедка си в окъпаната от слънчева светлина градина.

— Ще ми липсваш — чистосърдечно каза тя. Мери бе единственият човек, с когото можеше да разговаря. Веднъж загубила и нея, Пенелопа щеше да остане съвсем сама. — Много.

Мери внезапно се обърна към братовчедка си. На красивото ѝ лице бе изписано отчаяние.

— Мога ли да остана тук? — задъхано попита тя. — Татко заключва цялата къща и взима със себе си всичките слуги. Няма да се върне в Чарлстаун поне няколко месеца. Къщата ви е достатъчно голяма, освен това...

— Да — с усмивка я прекъсна Пенелопа. Щеше да бъде чудесно да живее под един покрив с Мери, да разговарят и споделят обедите и вечерите си, да се осланят една на друга винаги, когато имат нужда от близък човек. Двете отново щяха да бъдат неразделни, както преди.

Братовчедка ѝ я погледна учудено:

— Няма ли поне да попиташ съпруга си?

— Не — бързо отвърна Пенелопа. Какво можеше да има Максимилиан против оставането на братовчедка ѝ? Той и без друго постоянно отсъстваше, а дори и когато беше в къщи, рядко разговаряше със съпругата си. Нямаше никаква причина Мери да не остане при тях, Пенелопа бе сигурна в това. Точно сега тя отчаяно се нуждаеше от братовчедка си. — Максимилиан ще се зарадва не по-малко от мен.

— Не! — пръв на новината реагира Далтон, пристъпвайки гневно към Макс.

— Боя се, че да — с въздишка каза той. — Нямам разумна причина да ѝ откажа.

— Тази братовчедка е истинска напаст — процеди през зъби Далтон. — Тя се завира навсякъде, пипа всичко, никога не остава на едно място, хаплива е и има остър поглед, а освен това...

— Достатъчно — рече Макс, а на устните му трепна първата усмивка от няколко дена насам. — Наистина ли мислиш, че две разглезени жени могат да навредят на Лигата на Синьото острие?

— Да — възмутено отвърна Далтон.

Джон и Бек се засмяха тихо.

— Присъствието ѝ тук само ще усложни нещата — каза Флетчър глухо и думите му накараха усмивката на Макс да угасне. Светлините в кабинета му догаряха, Пенелопа отдавна спеше, а той бе сменил префърцунените си модни дрехи с обикновен кафяв костюм.

Така си е — съгласи се Луис, но Макс отгатна по гласа му, че се е примирил с новата ситуация. Останалите гледаха навъсено, но мълчаха.

— Откри ли къде е момчето? — Въпросът на Макс бе отправен към Джон.

— Ъ-хъ — тихо отвърна той. — Със сигурност не е успяло да стигне далеч. Забелязано е с група бунтовници на не повече от двадесет мили^[1] оттук.

— Как е то?

— Стреля чудесно с пушка — каза гордо Джон, — луда глава и всезнайко. Страхотно момче, напомня ми за това, какъв бях на неговата възраст. Сигурен ли си, че е брат на жена ти?

Макс сведе поглед към писалището, за да скрие появилата се на устните му усмивка. Новините на Джон го бяха зарадвали.

— Да, сигурен съм.

— Много жалко — неясно и дрезгаво както винаги промърмори Джон. — След няколко години можеше да влезе в Лигата.

— Това все още не е невъзможно.

Тайлър бе добре, но, колкото и силно да желаше, Макс не можеше да сподели тази вест с Пенелопа, за да я успокои и да я накара да престане да се тревожи за брат си. Той не можеше да ѝ даде правдоподобно обяснение за източника на тази информация.

Макс се опитваше да забрави за жена си, като работеше повече от всякога и избягваше срещите си с нея, но имаше моменти, когато мисълта за Пенелопа се прокрадваше в съзнанието му. Пенелопа — не такава, каквато бе в действителност, а за каквато я бе мислил.

— Готови ли сме?

Въпросът бе отправен към Бек, който бе натоварен с приготовленията за среднощното им приключение. В едно градче на отсрещния бряг на реката хората бяха сформирали милиция и се нуждаеха от пистолети, барут и щикове. Макс нареди на Бек да включи в пратката и дебели дрехи, обувки и храна, преценявайки че те ще бъдат по-необходими дори от оръжието.

Войната изглеждаше неизбежна и в колониите хората се бяха разделили на три групи: бунтовници, готови да се борят и ако се наложи, дори да умрат за свободата, лоялисти, верни на краля си, и такива, които искаха само да бъдат оставени да живеят

необезпокоявани. Последните щяха да пострадат повече от всички останали. Мирът бе непостижима мечта, фикция, заради която се бореха мъжете и която рядко се превръщаше в реалност. Мирът бе сложно и неуловимо нещо, също като любовта, щастието и справедливостта.

Музиката бе прекрасна и караше Пенелопа поне за малко да забрави проблемите си. Музикалното дружество „Санта Чечилия“ представяше вечер на Бах, съставена почти изцяло от произведения за струнен оркестър.

Късно следобед Пенелопа дълго се бе опитвала да обясни на Максимилиан как не желае да ходи на този концерт, и сега се радваше, че в крайна сметка съпругът ѝ бе успял да се наложи.

Максимилиан седеше срещу нея в частната им лежа, затворил очи и кръстосал крака пред себе си. Ръцете му бяха неподвижни, а от дългия му дантелен маншет се подаваха аристократичните му пръсти. Тази вечер и двамата бяха облечени в тъмносин сатен. За Максимилиан бе изключително важно да изглеждат идеалната двойка.

Съпругът ѝ леко похъркваше и Пенелопа го побутна внимателно с лакътя си. Той се стресна, усмихна ѝ се с премрежен поглед и отново затвори очи.

— Омъжена си за малоумник.

Думите бяха прошепнати съвсем ясно в ухото ѝ. Пенелопа извърна глава и съвсем близо зад себе си видя Виктор Чадуик. Тя хвърли поглед към Максимилиан, който, изглежда, спеше дълбоко. Този път поне не хъркаше.

— Какво правиш тук? — процеди през зъби тя.

— Тук съм със семейство Феърфакс — тихо отвърна Виктор. — Видях те с твоя... — той хвърли многозначителен поглед към Максимилиан — твоя съпруг. Стори ми се толкова нещастна, че се почувствах задължен да дойда и да те попитам дали мога да ти помогна с нещо.

— Всъщност наистина би могъл да сториш нещо за мен — прошепна тя.

Максимилиан се размърда до нея, отвори за миг очи, очевидно стреснат в съня си и отново заспа.

Пенелопа бавно се надигна, кимвайки с глава към самодоволния Виктор, който я последва зад кадифените завеси на вратата на ложата.

— Нуждаеш се от мен. Знаех, че това ще се случи някой ден. — Виктор взе дланта ѝ в своята. — Ще направя всичко за теб.

— Тогава обяви публично, че нямам нищо общо със залавянето на Хет Лаури и с неговата смърт — изрече на един дъх Пенелопа. — Това е всичко, което би могъл да сториш за мен.

Той явно не бе впечатлен от молбата ѝ.

— Бих направил всичко друго освен това — каза той и се наведе да ѝ целуне ръка.

Когато устните му докоснаха пръстите ѝ, Пенелопа рязко дръпна ръка. Беше се заблуждавала, че е в състояние да убеди Виктор да ѝ помогне.

— Тогава разговорът ни приключи.

Тя се обърна, за да се върне в ложата, но той я задържа за ръката.

— Каж ми, Пенелопа — с дрезгав глас попита Виктор, — защо се омъжи за този малоумник. Кълна се, че по цели ноци се въртя в леглото и търся отговор на този въпрос.

Пръстите му силно стискаха ръката ѝ над лакътя, лицето му бе толкова близо до нейното, че тя усети силна миризма на ром и пури.

— Знаеш ли какво е да си обичан истински? — дръзко прошепна в лицето на Виктор Пенелопа. — Толкова истински, че да чувстваш любовта навсякъде около себе си? — Тя не дочака отговора му. — Ето как ме обичаше Максимилиан... той бе просто неустоим — Пенелопа се зачуди дали Виктор бе забелязал, че тя говореше за любовта в минало време. — Неговата любов ме завъртя като вихрушка.

Усетила пръстите на Виктор да се поотпускат, Пенелопа издърпа ръката си и изчезна обратно зад кадифените завеси, за да заеме отново мястото си до Максимилиан. Съпругът ѝ се събуди и я погледна сънено.

— Къде беше, скъпа?

— Никъде — прошепна тя. — Не съм мърдала никъде.

— Трябва да съм сънувал — каза Максимилиан и се прозина.

Той отново затвори очи, поставяйки този път ръката си върху нейната. От сцената долиташе нежна музика. Максимилиан внимателно придърпа Пенелопа към себе си, обвивайки ръка около кръста ѝ. После бавно сплете пръсти с нейните.

Тя не можа да заспи.

След като часове наред се бе въртяла в леглото, Пенелопа стана и нервно закрачи из стаята си. Никога преди не се бе чувствала така безнадеждно самотна. В миналото сънят я бе навестявал веднага, щом затвореше очи. Тази нощ обаче мислите не ѝ даваха покой. Утре Мери щеше да се премести да живее при тях. Двете жени бяха прекарали целия следобед в планове за обзавеждането на новата спалня на братовчедка ѝ. Пенелопа се бе надявала Мери да избере стая до нейната, но тя хареса една отдалечена слънчева спалня, наречена „Жълтата стая“, в която се бе влюбила още щом я бе видяла.

Но не само суетнята около пристигането на Мери не ѝ даваше покой. На вечеря Максимилиан се бе държал много хладно. Замислен, равнодушен и резервиран към нея, през цялото време отбягваше погледа ѝ, сякаш го дразнеше самото ѝ присъствие.

Незавършеният портрет на Максимилиан показваше колко малко знаеше Пенелопа за съпруга си. Тя всъщност въобще не го познаваше.

Младата жена разгърна тежките завеси и излезе на терасата. Луната осветяваше градината, посребрявайки цветята и храстите. Навсякъде из двора бяха пръснати призрачни сенки.

Внезапно до слуха ѝ достигна далечен конски тропот, който с всяка изминала минута ставаше все по-ясен. Когато конете спряха пред конюшните, тя се скри в сянката на малката тераса. Смъртно долавяше гласове, но не успяваше да различи думите. Внезапно чу Максимилиан да се смее със смях, напомнил ѝ за мъжа, с когото се бе венчала. Какво търсеше навън съпругът ѝ толкова късно? Откъде се връщаше? Нищо чудно, че спеше по цели следобеди, след като се прибираще почти на зазоряване.

Пенелопа безшумно влезе в стаята си. Изглежда, се бе заблуждавала, че Максимилиан спи на долния етаж. Къде ли бе ходил толкова късно? Събирайки цялата си смелост, тя приближи на пръсти към вратата и едва-едва я откряна. В къщата както обикновено цареше гробовна тишина, а коридорът бе тъмен и неприветлив. Без да е чула отваряне на врата, Пенелопа внезапно долови нечии тихи стъпки по стълбите. Промъкнала се безшумно в коридора, тя се оказа лице в лице със съпруга си.

Максимилиан изглеждаше необичайно. Беше облечен изцяло в черно, а по дрехите му нямаше и следа от дантела. Обикновено грижливо пригладената назад коса падаше свободно върху раменете му.

— Къде беше? — тихо попита Пенелопа, доволна от видимото смущение на съпруга си.

Максимилиан я погледна удивено.

— Мили Боже, откъде изникна? — рече той, плахо пристъпвайки към нея.

— Чух някакви коне да спират пред къщата... — Той мълчаливо я чакаше да продължи. — Не отговори на въпроса ми. Къде беше?

От долния етаж долетя шум от стъпки. Максимилиан я улови над лакътя, дръпна я в спалнята и затвори вратата след себе си.

— Не си пъхай носа в неща, които не те засягат — тросна ѝ се той. — Може да се окаже опасно за теб, скъпа. — Последните думи бяха толкова тихи, че Пенелопа не бе сигурна дали наистина са били изречени.

— Не мислиш ли, че имам право да зная как прекарва нощите си съпругът ми — също толкова тихо каза Пенелопа. — Права ли съм?

Максимилиан помълча известно време, преди да ѝ отговори.

— Да. — Той не излезе от стаята, както очакваше Пенелопа, а остана, безмълвно опрял гръб на вратата.

Пенелопа цял живот бе избягвала да противоречи на близките си — на чичо си Уилям, на Мери и Виктор, — но сега на всяка цена искаше да получи отговор на въпросите си.

— Мисля, че ми дължиш обяснение за среднощните си занимания. — В очите ѝ напиряха сълзи, но тя за нищо на света не би се разплакала пред него.

Максимилиан продължаваше да мълчи, застанал пред нея с невъзмутимо и безизразно лице. Изминаха още няколко мига, преди той да проговори. На Пенелопа ѝ се прииска да не го бе правил.

— Мисля, че би предпочела да не знаеш, скъпа — каза той с равен глас. — Смятах, че си от жените, които не държат да знаят за нощните похождения на съпрузите си.

Сърцето на Пенелопа се сви, но тя и не беше очаквала друго. Максимилиан, разбира се, имаше любовница. Затова не идваше в леглото ѝ. Пенелопа си представи как се нахвърля върху му с ругатни и

плач, с обвинения, че е разбил сърцето и опропастил целия ѝ живот. Всичко това бе самата истина и тя имаше право да го изкрещи в лицето му, но не го стори.

— Мислех, че ме обичаш — примирено промълви тя.

Максимилиан не помръдваше. Пенелопа очакваше на лицето му да се появи подигравателна усмивка или престорено съжаление. Нищо подобно не се случи. Отговорът му я изненада.

— И аз мислех така — прошепна той най-сетне.

---

[1] Миля — единица мярка за дължина, равна на: в древен Рим — 1500 м, във Великобритания и САЩ — 1853 м, в Полша (ост.) — 7467 м; морска миля — 1852 м. — Б.пр. ↑

Уморена и ядосана, Пенелопа захвърли акварела, върху който работеше, и нервно закрачи из малкия салон. Това бе единственото помещение в цялата къща, където чувстваше поне известна сигурност. Трапезарията и кухнята бяха нещо като владения на Бек, а Далтон навярно щеше да я спре, ако понечеше да влезе в библиотеката или кабинета на Максимилиан.

Единственото място, което непреодолимо я привличаше, бе третият етаж. Когато обаче преди време се бе опитала да разгледа една от стаите там, отнякъде ненадейно бе изникнал Гарик и я бе предупредил да ограничи интереса си до първите два етажа на новия ѝ дом. Тя бе предпочела да не спори с него и повече не повтори опита си да разгледа третия етаж.

В малкия салон обаче Пенелопа бе оставена на спокойствие. Тук тя можеше да рисува или бродира, а тъй като почти целият град я винеше за смъртта на Хет Лаури, единствената ѝ компания бе Мери. Макар и да живееше при тях вече повече от седмица, Пенелопа не я виждаше по-често, отколко, когато братовчедка ѝ живееше в дома на баща си. Тя спеше тук и се хранеше с Пенелопа, но през останалото време бе на разходки, балове или на пазар с приятелките си.

Пенелопа спря в средата на празната стая и се втренчи в една от стените, чиято белота бе нарушена от едно-единствено цветно петно — пейзаж с маслени бои в позлатена рамка. Картината показваше несъмнени технически умения, но оставяше сърцето безразлично. Пенелопа я намираше дори дразнеща. Сега младата жена решително я свали от стената. След това се отпусна в едно кресло, доволна от постъпката си. На този свят нямаше нищо по-ужасно от посредствеността. Пенелопа впери поглед в празната стена. Животът ѝ бе също толкова празен и пуст и тя почувства, че не може да продължи да живее по този начин. Съпругът ѝ бе охладнял към нея и дори не смяташе за необходимо да ѝ даде някакво обяснение за промяната в чувствата си. Беше заобиколена от хора, които едва търпяха

присъствието ѝ, а бившите ѝ приятели я обвиняваха за нещо, което не бе сторила. Всичко това бе непоносимо, но Пенелопа не знаеше какво би могла да стори, за да го промени.

Може би да се завърне в плантацията? Тази възможност ѝ се струваше все по-привлекателна. Уютната ѝ стая и хората там щяха да я накарат да се почувства в нещо като дом. Но как да се върне при чичо си, след като бе пренебрегнала волята му, омъжвайки се за Максимилиан? Вече не можеше да отиде в плантацията.

Пенелопа взе четките и боите си и се приближи към бялата стена. Бавно започна да очертава контурите на различни цветя, които цъфтяха в градината. Постепенно върху стената изникнаха минзухари, глицинии, диви цветя. Пенелопа сякаш танцуваше пред стената, забравила всичко около себе си. Сега върху стената изникнаха опасните блата край пътя от плантацията до Чарлстаун — кипарисите, зелената, неподвижна вода, водните лилии.

Постепенно на лицето ѝ се появи усмивка. Струваше ѝ се, че бяха минали години, откакто се бе смяла за последен път. Времето в този дом течеше мъчително бавно и безрадостно.

Обръщайки се, за да разгледа резултата от работата си, Пенелопа видя на прага Далтон. Дори видът на намръщеното му лице не бе в състояние да помрачи радостта ѝ.

— Вечерята ще бъде сервирана след половин час, госпожо — каза той, любопитно разглеждайки стените.

— Не съм гладна — отвърна Пенелопа и отново се залови със заниманието си. След малко отстъпи крачка назад и застина неподвижно, загледана в стената пред себе си. В главата ѝ се оформяше плетеница от плавно преливащи една в друга природни сцени, които щяха да обхванат и четирите стени.

— Да повикам ли доктор, госпожо?

Пенелопа се обърна към Далтон, който, видимо озадачен, все още стоеше в рамката на вратата. Сега той направи крачка напред, загледан в рисунките, които покриваха вече две от стените на салона.

— Разбира се, че не — с усмивка отвърна Пенелопа. — Би могъл обаче да купиш още бои. Тези няма да ми стигнат.

— Както желаете, госпожо — каза той с тих глас.

— Синьо и зелено — добави Пенелопа, заставайки до него, за да разгледа творението си от разстояние. — Червено и жълто също. Ще

ми трябва и още четки.

За пръв път странният иконом не ѝ вдъхваше страх. Гигантският му ръст и навъсеното пиратско изражение не можеха да я смутят.

Далтон продължаваше да разглежда стените.

— Смя ли да ви попитам, госпожо, какво точно сте решила да правите? — тихо каза Далтон.

Пенелопа му се усмихна загадъчно:

— Да заживея отново.

Пенелопа бе толкова погълната от заниманието си, че не чу почукването на входната врата. Не разбра, че има посетител, докато Далтон не съобщи за пристигането на Виктор Чадуик.

Всичко това се случи точно когато бе решила да украси с глицинии единия от ъглите.

От всички жители на Чарлстаун Виктор Чадуик бе последният, когото Пенелопа желаше да види.

— Добър ден, Виктор. — Тя слезе от стола, на който бе стъпила, и с кисела гримаса остави настрана молива си.

— Далтон, донеси ни кафе, моля.

Икономът се поколеба за миг, преди да я остави сама с госта. Виктор скептично заглежда изрисуваните стени на салона.

— Какво правиш, за Бога?

— Рисувам пейзаж — отвърна Пенелопа, обръщайки му гръб, за да разгледа работата си. — Как ти се струва?

— Сигурен съм, че ще бъде прекрасен — колебливо каза той.

Пенелопа не държеше особено на мнението му. Единственото, което я вълнуваше в момента, бе да довърши работата си.

— Какво те води насам? — бавно се обърна към него тя. — Не ми кавай, че си минавал оттук и си се отбил да ме видиш. При последната ни среща се опитах съвсем ясно да ти обясня, че няма да разговарям с теб, докато не обещаеш да очистиш петното от името ми.

— Не мога ли да посетя стар приятел? — с фалшива усмивка каза Виктор.

Пенелопа бе решила да вземе живота си в свои ръце, а това освен всичко останало означаваше да престане да вярва на всяка дума, която

чуеше. Ако искаше да оцелее, трябваше да свикне да се държи също така арогантно и недоверчиво, както Виктор и Максимилиан.

— Не — отвърна тя със същата фалшива усмивка.

— Хубаво — каза Виктор доволно ухилен. — Всъщност съм тук по работа. Дойдох да те помоля за една услуга.

— По-добре се откажи.

— Още ли не си ми простила — разочаровано попита той, като да бе очаквал, че Пенелопа ще го посрещне с разтворени обятия. — Скъпа, постъпих така, както сметнах за най-правилно. Освен това вече никой освен теб не си спомня за тази история.

— Какво искаш?

Той се приближи до нея и сниши глас:

— Напилах горещца следа и вече съм по петите на Синьото острие...

— О, не започвай отново! — Пенелопа отстъпи назад и едва не събори статива си. — Вече ти казах, че нямам намерение да шпионирам за теб. Не бих могла да го направя, дори и да исках. Благодарение на теб и на новата си репутация ми се наложи да отклоня повечето покани за балове, които получих. От сватбата си с Максимилиан насам съм излизала най-много два-три пъти.

— Дори няма да ти се наложи да напускаш тази къща.

— Моля?

Виктор се ухили.

— Преди няколко седмици Синьото острие доставил оръжие и провизии на едни бунтовници извън града. Един от хората ми случайно се намирал наблизо и го проследил чак до тази улица, където изгубил дирите му.

— Нали не искаш да кажеш...

— Мисля, че някой от слугите ти е Синьото острие. Това би било чудесно прикритие. Никой не обръща внимание на слугите, а господарите им не се интересуват особено кога излизат и откъде се връщат. Освен това така би имал възможност да слухти наоколо — продължаваше да шепне Виктор. — Нищо чудно да става дума за мъжа, който току-що ме посрещна на вратата.

— Далтон? Не ставай смешен!

Дали наистина предположението на Виктор бе толкова нелогично? Пенелопа сама бе забелязала, че много често някой от

прислугата отсъства. Нима те се възползваха от разсеяността на съпруга ѝ, преследвайки някакви свои тайнствени цели?

Дори и да подозираше нещо подобно, Пенелопа никога не би споделила това с Виктор. Тя тайно се възхищаваше на легендарния мъж, известен като Синьото острие, който се бореше за убежденията си, тормозеше британските войници и спасяваше бунтовници. Пенелопа често бе слушала за дръзките му действия от Мери, която пък знаеше за тях от клюките по приемите и баловете.

— Бих могъл да тикна в ареста всички ви, докато някой от вас не проговори — намръщено рече Виктор, — но засега няма да прибягвам до толкова крайни мерки. — Той впи изпитателния си поглед в нея. — Някои висши държавни служители все още не са забравили случая с Лаури, а глуповатият ти съпруг изглежда е успял да влезе под кожата на самия губернатор. Затова засега ще се въздържа от подобни мерки, в случай че има някаква друга възможност.

Пенелопа хиляди пъти си бе задавала въпроса, дали е можела да стори нещо, за да спести на Хет Лаури горчивата участ, която го бе постигнала. Въпреки че не желаше да съдейства на Виктор, тя не можеше да позволи отново по нейна вина да загине човек.

Преди още да бе решила какво да отговори, Далтон се върна със сребърен поднос и две изящни чаши от китайски порцелан, пълни догоре с кафе.

— Свободен си — каза Виктор, стрелвайки икономата с поглед. Далтон се поколеба за миг, преди да се отправи към вратата.

— Далтон — извика го в този момент Пенелопа, — ела, моля те.

Икономът присви недоволно очи. Той не понасяше да получава заповеди от нея, а още по-малко от Виктор. Липсваше му почителност и смиреност, а освен това не се справяше добре със задълженията си. Дали Далтон не бе Синьото острие?

— Смятам да прибавя хора към пейзажа си. Как ти се струва идеята ми?

Далтон вдигна огромната си длан и я постави на гърдите си.

— Питате ме за мнението ми ли, госпожо?

— Да — усмихнато отвърна Пенелопа. След това се обърна към госта. — Пий кафето си, преди да е изстинало, Виктор. Ще ни извиниш ли? Няма да се бавим много.

— Но аз бързам — намръщено каза Виктор — и дори вече закъснявам за една среща. — Пенелопа разбра, че той се опитваше да отпрати Далтон.

— Тогава ще трябва да побързаш с кафето. — Тя му обърна гръб и се зае да разглежда пейзажа, който вече придобиваше почти завършен вид. — Е, Далтон, какво мислиш?

Двамата чуха припрените стъпки на Виктор, който напусна салона, сипейки ругатни. Пенелопа многозначително погледна Далтон.

— Не мисля, че кафето ти му хареса.

В този момент тя стана свидетел на нещо, за което бе сигурна, че малцина са виждали. Далтон се усмихна.

— Какво желаеш? — надменно попита Мери. За нищо на света не искаше Виктор да забележи огромното ѝ вълнение. Изпитваше желание едновременно да се смее, да плаче и да го удари.

— Липсваше ми.

Разбира се, беше му липсвала. Нали тъкмо това се опитваше да постигне от толкова време? Скоро той щеше да осъзнае, че не може да живее без нея. Тогава любовта щеше да дойде като най-естественото нещо на света.

— Доколкото чух, след няколко месеца ще се жениш. Сигурна съм, че Съюзън не би одобрила това ти посещение.

Беседката в най-отдалечения край на градината на имението Бродерик ги скриваше от любопитни погледи, а тъмнината на нощта им предоставяше прекрасна възможност дълго да останат насаме, необезпокоявани от никого. Пенелопа и Максимилиан се бяха оттеглили в спалните си още преди няколко часа.

— Съюзън няма да научи — Виктор седна до нея и покровителствено я прегърна.

Мери знаеше, че ако отстъпи, ще изгуби всичко, което бе спечелила досега. Ако Виктор разбереше, че може да идва при нея, когато си пожелае, нямаше да има причина да напусне Съюзън и не след дълго щеше да се омъжи за нея. А през последната една година Мери бе мечтала само за едно — да стане госпожа Чадуик.

— Не мога — прошепна тя.

— Тогава защо си тук?

Той повдигна брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне в очите. Виктор със сигурност я обичаше, поне малко.

— Защото и ти ми липсваше.

Той силно притисна устни към нейните. Дишането му стана учестено и неравномерно, а тялото му застина напрегнато. Мери обичаше подобни моменти, в които Виктор напълно изгубваше контрол над себе си, трепереше от възбуда или стенеше от наслада.

Ръката му се плъзна под полата ѝ точно в мига, когато се канеше да се отдръпне от него.

— Не — дрезгаво прошепна тя.

— Що за игра е това?

Мери поклати глава.

— Не е игра, Виктор! — Това бе лъжа и Мери го знаеше. Любовта бе игра, на която тя току-що бе започнала да се учи. — Някога мислех... вярвах, че ме обичаш.

— Аз наистина те обичам — прошепна той в ухото ѝ, а езикът му се плъзна по шията ѝ. — Много те обичам, Мери. Не ме отблъсквай.

Това бяха думите, които тя толкова дълго бе копняла да чуе. От самото начало тайничко се бе надявала, че ако изиграе правилно картите си, накрая той ще я обикне. Отскоро обаче в душата ѝ бяха започнали да се прокрадват съмнения.

— Каж ми отново — с тих глас настоя тя.

— Обичам те.

Този път Мери му позволи да пхне ръката си под полата ѝ. Не след дълго Виктор вече я бе повалил на пода на беседката.

— И аз те обичам — прошепна тя, разкопчавайки панталона му и разтваряйки отзивчиво бедра. — О, Виктор, винаги съм те обичала.

Той проникна в нея грубо и без да я целуне. Мери затвори очи и търпеливо го изчака да свърши, знаейки, че това няма да му отнеме много време. Всичко, което някога бе искала, бе любовта на Виктор.

Сега той потрепера, изливайки семето си в нея, и се строполи задъхан и потен върху ѝ. Този път поне нямаше да ѝ се наложи тревожно да чака месечното си неразположение. Виктор най-сетне бе осъзнал любовта си към нея и навярно съвсем скоро щеше да я направи своя съпруга.

Тя обви ръце около врата му.

— Кажи го отново — прошепна с широка усмивка.

— Какво да кажа? — промърмори в косата ѝ Виктор, след което се изправи и бавно започна да се облича.

— Кажи ми, че ме обичаш — тя също се изправи, притисна се към него и погали с показалец влажната му подпухнала долна устна.

— Мери, моля те, не бъди толкова наивна.

— Наивна?

— Добре знаеш правилата на тази игра. — Той се отдръпна, оставяйки я невярваща и зъзнеца от студ. — Аз ти казвам онова, което желаеш да чуеш, а ти ми даваш това, което желаем и двамата.

Той невъзмутимо се облече, поизтупа с ръка дрехите си, приглади назад черната си коса, докато не си възвърна напълно предишния благоприличен вид.

Всичко това бе болезнено и унижително за Мери. Животът ѝ се разпадаше пред очите ѝ и тя можеше да обвини за това единствено себе си. По-добре от всеки друг знаеше на какво бе способен Виктор.

— Никога не си ме обичал, нали? — прошепна тя. Виктор се отпусна на пейката, на която бяха седели допреди малко.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, мога да ти кажа, че не съм обичал никоя жена. Глупаво чувство, което с времето се превръща в бreme. Не мога да допусна да се случи с мен. В живота ми няма място за любов.

Той не желаше да я допусне в живота си, Мери вече бе сигурна в това. Виктор се възползваше от тялото ѝ, без никога да е изпитвал някакви чувства към нея.

— Не искам да те виждам повече — дрезгаво прошепна тя.

— Разбира се, че искаш.

Изгубена и самотна в тъмнината, тя отново излъга, поклащайки отрицателно глава:

— Не. Не желая никога повече да ме докосваш. Ако го направиш, ще се разкреця и ще разкажа на всички какво си направил с мен.

Усмивката изчезна от лицето му.

— Никога не съм те принуждавал да правиш каквото и да било.

— Не си — едва чуто потвърди тя.

— Ако разкажеш за нас пред някого, всички ще разберат, че си също толкова виновна, колкото и аз. Безсмислено е да се преструваш на невинна.

— Не се преструвам на невинна. Просто исках...

— Трябва да признаеш, че получи онова, което искаше. Още в мига, когато те целунах в градината на Лаури, разбрах, че си огън жена. Дори в мрака можех да видя пламъка в очите ти и да почувствам заразителната страст, която се разгаряше в теб, докато те целувах. Ти си родена курва. — Той се надигна бавно. — Зная, че няма да ме отблъснеш. Следващия път, като получиш съобщението ми, отново ще дойдеш — тук, в конюшните или в градината, — защото се нуждаеш от мен също толкова, колкото аз от теб. Той се наведе и потупа ръката ѝ. — Не се преструвай на такава, каквато не си, Мери.

Курва. Нима това беше тя? Коленете ѝ се разтрепериха, когато Виктор отдръпна ръката си. Понякога целувките му ѝ харесваха, но самият акт ѝ бе неприятен. Наслаждаваше се на властта, която упражняваше над Виктор, но дали това означаваше, че е курва?

Мери бе останала сама в беседката. Обичаше Виктор, откакто се помнеше, а след като той бе започнал да ухажва Пенелопа, се бе заклела да го спечели за себе си. Докато вървеше по тъмната алея към къщата, от очите ѝ се стичаха сълзи на отчаяние. Отсега нататък не я очакваше нищо хубаво. Никой порядъчен мъж нямаше да се ожени за нея, а още по-малко Виктор, който вероятно вече я презираше. В този момент Мери усети да я обзема чувство на безнадеждност.

В мрака тя се спъна в някакъв невидим храст. След миг се намери на земята, а ръцете ѝ бяха затънали до китките в кал. Остана така известно време, неспособна да събере сили, за да се изправи, цялата трепереща от беззвучно хлипане. От парещите ѝ очи се стичаха сълзи, а главата, коленете и сърцето ѝ горяха от заливащата тялото ѝ болка.

Какво щеше да стане сега с нея?

— Госпожице Сетън?

Тя извърна глава и зърна чифт олющени черни ботуши. Първата ѝ мисъл бе да изкреци да я оставят на мира, но се оказа, че няма сили да го стори. Натрапникът внимателно ѝ помогна да се изправи на крака, обвивайки ръка около кръста ѝ. Мери се взря в лицето му, готова да го зашлеви за дързостта, но в същия миг осъзна, че пред нея е страховитият иконом на Пенелопа.

— Аз съм... аз съм... — Думата добре заседна на устните ѝ. — Аз паднах.

— Виждам — каза мъжът меко. — Какво правите тук по това време?

Мери тъкмо се канеше да му отвърне, че не е негова работа, когато той, без да сваля ръка от кръста ѝ, я поведе към къщата.

— Не можах да заспя и реших да се поразходя.

— Ъ-хъ — отвърна Далтон и Мери разбра, че не е успяла да го заблуди.

Вместо да я изпрати до къщата, той я въведе в пристройката, където се намираще кухнята. Сложи я да седне на един стол с твърда облегалка, след което се зае да пълни купа с вода от някаква кана.

Сега той по-малко от всякога приличаше на иконом. Скромното му черно облекло нямаше нищо общо с елегантните черно-бели ливреи на слугите в дома Бродерик. Носеше стегнати черни бричове, високи ботуши и разкопчана на врата черна риза. Тъмно русата коса падаше свободно върху раменете му. Когато коленичи пред нея с мокра кърпа в ръка, Мери видя напрегнатите му сини очи внимателно да изучават лицето ѝ.

— Никога не сте ми приличали на жена, която плаче често — каза той, нежно попивайки с влажната кърпа сълзите ѝ.

— Прав сте, аз никога не плача.

— Тогава какво е това.

Мери отново изпита желание да му отвърне, че това не го засяга, но се чу да промълвява:

— Никога ли не сте били истински разочарован? Не говоря за обикновеното ежедневно разочарование, а за мига, в който осъзнаваш, че нищо в живота ти не е такова, каквото би трябвало да бъде. Това случвало ли ви се е някога?

— Много пъти. — Силните му ръце продължаваха да заличават следите от сълзи по страните ѝ.

— Сигурна съм, че вие никога не плачете — каза тя, опитвайки да придаде високомерен тон на гласа си.

— Само понякога — меко призна той.

Щом почисти лицето ѝ, Далтон се зае с ръцете, внимателно отстранявайки полепналата по тях кал. Мери се запита какво ли бе в състояние да разплаче мъж като Далтон. Дали някоя жена не бе разбила сърцето му? Когато я погледна с дълбоките си, сини очи, тя откри в тях отдавна стаена болка и внезапно собствените ѝ грижи ѝ се

сториха съвсем незначителни. Бе се държала като глупачка, но скоро ѝ се бе наложило да разбере, че независимо от жертвите, които бе готова да направи, никога нямаше да има мъжа, за когото мечтаеше.

Сега обаче болката в очите на Далтон ѝ се стори много по-дълбока и мъчителна от нейната. Болка имаше дори и в гласа му. Този мъж познаваше смърт, насилие, коварство.

— Искаш ли да ми разкажеш за разочарованието, извикало сълзи в очите на жена, която никога не плаче?

Сега — отново чисти — ръцете на Мери лежаха в скута ѝ. Тя не можеше да сподели тайната си с този човек. Виктор се бе оказал прав — тя беше курва, лека жена и никога нямаше да получи от живота онова, за което жадуваше. А тя копнееше по обикновени неща — любов, взаимност, семейство и дом. Младата жена поклати отрицателно глава и Далтон се изправи.

— Тогава върви да си легнеш — мрачно рече той, изливайки купата с вода.

Тя се изправи и с готовност последва съвета му.

— Мери — тихо извика след нея Далтон.

Младата жена спря и търпеливо зачака, без да му напомни, че не бива да я нарича по име.

— Да?

— Най-добре е да се откажеш от нощните разходки в градината. Следващия път може да не съм до теб, за да ти помогна.

— Край на разходките по тъмно — сериозно рече тя.

— Добре.

— Скъпа, какво правиш?

Макс бе истински удивен. Последните седмици трябва да са били твърде шокиращи за съпругата му и сега той виждаше със собствените си очи несъмненото доказателство, че Пенелопа бе изгубила разсъдъка си.

— Рисувам — промърмори тя, без дори да го погледне. Беше твърде вгълбена в заниманието си и нямаше никакво желание за разговори.

— Да, виждам — той пристъпи напред, уверявайки се, че Далтон не го бе излъгал. По всяка от четирите стени бяха скицирани растителни мотиви, които съпругата му грижливо запълваше с маслени бои.

Максимилиан седна в креслото в средата на стаята, откъдето можеше да наблюдава съпругата си.

Пенелопа притежаваше несъмнен талант — беше се убедил в това още с първите няколко нейни пейзажа, които бе видял преди време, но никога не я бе заварвал така обсебена от рисуването. Сляпа за целия останал свят, Пенелопа запълваше със зелена боя някакви очертания върху стената. От мястото си Макс можеше да се убеди в лекотата, с която се преливаха един в друг различните мотиви.

Дори и видът на съпругата му бе променен. Семплата ѝ синя рокля с висока талия и изчистена кройка бе изпръскана с боя, ръкавите — навити, за да не пречат на работата ѝ, а грижливо подреденият кок се бе разпилял и сега кичури коса безразборно падаха върху раменете ѝ. Красотата на Пенелопа бе толкова завладяваща, че на човек му спираше дъха. Максимилиан потъна в мисли. Защо продължаваше да седи и да наблюдава съпругата си? От любопитство? Може би. Или от любов?

Удивеният му поглед спря върху купчина разпилени върху масичката до креслото скици. Макс ги взе и ги постави в скута си. Съпругата му определено имаше талант. Преобладаваха скици на

пейзажи, но последните няколко листа истински го изненадаха. На тях бяха нахвърлени три незавършени портрета на лицето, което Максимилиан всяка сутрин виждаше в огледалото. Пенелопа се бе оказала много по-наблюдателна, отколкото бе предполагал. Всяка от скиците изобразяваше някоя от маските, зад които Макс се криеше.

Той се изправи със скиците в ръка.

— Удивителен талант, скъпа — каза той, приближавайки се към нея.

Пенелопа му хвърли уплашен поглед през рамо, изгуби равновесие и се олюля върху столчето, на което бе стъпила. Макс захвърли скиците на пода и взе Пенелопа в обятията си. Сега по жакета му имаше петна от боя, а четката, която младата жена държеше в ръката си, бе оставила следа върху едната му буза. Под семплата си рокля Пенелопа не носеше корсет и той усети изкусителната топлина на мекото ѝ тяло. Незабавната реакция на собственото му тяло показа на Максимилиан, че опитите да избяга от съпругата си бяха обречени на провал и само подклаждаха желанието му.

— О, страшно съжалявам — каза Пенелопа с ужас, оглеждайки одрасканата буза и изцапания му жакет. След миг на лицето ѝ изгря непринудена усмивка. — Бях забравила, че си в стаята, и когато заговори...

— ... те уплаших — довърши изречението ѝ Макс. — Вината е изцяло моя.

Той съзнаваше, че би трябвало да се засуети около разпилените по пода листове и съсипания си жакет, но неочаквано се бе почувствал така щастлив и спокоен, че изпита непреодолимо желание да задържи Пенелопа в обятията си.

Усмивката бавно изчезна от лицето на младата жена и сега тя бе по-бледа и смутена от него. Независимо от усилията му, бе открила различните му лица и навярно в този момент се питаше кой от съпрузите ѝ я държеше в обятията си.

Пенелопа плахо погали бузата му.

— Съжалявам, Максимилиан — тихо рече тя.

— Всичко е наред, скъпа. — Той продължаваше да я държи в обятията си.

— Двамата с теб се виждаме толкова рядко, а и когато останем сами, ти вечно бързаш.

— Просто съм много припрян човек, скъпа — прошепна той.

— Наистина ли?

Единственото желание на Максимилиан в този момент бе да отведе съпругата си в спалнята ѝ и да я люби на дневна светлина, да се изгуби в нея и да забрави за всичко, което ги делеше. Той я целуна неочаквано. Устните ѝ бяха така ароматни и меки, че целувката го опи и той се почувства безпомощен да се бори с внезапно завладелите го чувства. Запита се как досега не ѝ бе казал, че я обича.

Пенелопа отвърна на целувката му, леко разтваряйки устни. Може би съпругата му бе по-умна, отколкото Макс предполагаше. Тя игнорираше опитите му да я отблъсне и изглежда отказваше да повярва, че не е обичана.

Но как бе възможно да живее под един покрив с нея, без да я обича?

Сега Пенелопа бе притворила очи, а той искаше да надникне в бездната им, когато ѝ зададеше въпроса, който досега не бе дръзнал да изрече.

— Пенелопа — прошепна той толкова близо до устните ѝ, че тя усети дъха му и бавно отвори очи.

— Да?

Предателството ѝ тегнеше помежду им като прокоба, превръщайки брака им в бледа сянка на страстната любов, за която копнееха и двамата.

— Трябва да зная...

— Госпожо, имате посетител. — Резкият глас на Далтон прозвуча обезпокоително близо и Максимилиан прокле съдбата си, внимателно поставяйки Пенелопа да стъпи на пода.

Магията бе развалена. Макс успя да се овладее и възвръщайки си безгрижния вид, с престорена любезност поздрави госта на съпругата си.

Виктор Чадуик.

По думите на Далтон той бе посетил Пенелопа и преди около седмица. Самият Далтон изглеждаше доста по-благоклонен към жената, която само преди месец възнамеряваше да убие. Той дори я бе защитил пред Макс, когато новината за срещата на съпругата му с Чадуик бе извадила от равновесие.

Далтон се променяше.

— Какво удоволствие — весело каза Макс, протягайки ръка към мрачния Чадуик. За последен път двамата се бяха срещали на конните надбягвания и на игра на карти в дома на Хънтланд. Напоследък Чадуик бе необичайно мълчалив, което безпокоеше Макс.

— Далтон, чай за всички.

— Нямаме чай, господине — студено отвърна Далтон.

Макс въздъхна шумно.

— Тогава кафе.

Той се обърна, за да види реакцията на съпругата си. Пенелопа бе бледа и нервна и очевидно се чувстваше неловко.

— Аз не искам кафе — тържествено обяви Чадуик. — Максимилиан, моля да ме извините, но бих желал да поговоря с очарователната ви съпруга на четири очи.

Максимилиан с мъка се сдържа да не избухне.

— Разбира се — той хвърли бегъл поглед към Пенелопа. — Скъпа, нали нямаш нищо против да ви напусна. Налага се да се преоблека. Най-хубавият ми копrienен жакет е безвъзвратно съсипан.

— Върви тогава — едва чуто отвърна тя.

— Ще ви оставя да нищите интригите си — шеговито рече Макс. На прага той се обърна и за миг зърна Пенелопа, която за броени секунди напълно се бе преобразила и вместо страдна и уязвима изглеждаше тайнствена и недостижима. Без съмнение и тя, подобно на него, имаше множество лица. — Дръж се прилично, скъпа — меко рече той, затваряйки вратата след себе си.

Пенелопа замислено впери поглед там, където само преди миг бе изчезнал съпругът ѝ. Точно сега тя отчаяно се нуждаеше от помощта му. Защо нямаше до себе си мъж, който да се изправи пред Виктор и да му каже, че за нищо на света не би оставил жена си сама с него.

Нима Максимилиан не съзнаваше колко отчаяно се нуждаеше от помощта му? Но, изглежда, той бе прекалено загрижен за дрехата си, за да забележи това.

— Какво искаш, Виктор?

Виктор подозрително огледа стените на салона.

— Искам да ти дам последен шанс да промениш решението си.

— Нима още не си се отказал? Вече няколко пъти ти дадох да разбереш какво мисля по въпроса.

Виктор се усмихна и в душата на Пенелопа се надигна смътно предчувствие.

— Правилата на играта се промениха.

— Нямам намерение да...

— Тайлър е в ръцете ми.

— Какво?

Младата жена смръщи вежди, сигурна, че не е чула добре. Навярно все още бе замаяна от случилото се между нея и Максимилиан. Какво можеше да значи това „Тайлър е в ръцете ми“? Виктор лукаво се усмихваше насреща ѝ, опитвайки се да я придума да стори нещо, срещу което се бунтуваше цялото ѝ същество, и изведнъж споменаваше Тайлър. Какво общо имаше тук брат ѝ?

— Бил е заловен заедно с банда разбойници, докато се опитвали да оберат един от арсеналите ми, а това не е никак безобидно деяние.

Пенелопа със свито сърце осъзна, че не се е излъгала.

— Какво искаш?

— Имам причини да мисля, че Синьото острие живее в тази къща, вероятно преоблечен като прислужник или коняр. Може да е съпруг на някоя от готвачките или камериерките, човек, който може да бъде видян тук по всяко време на деня.

Пенелопа събра цялата си смелост и отвърна:

— Мисля, че грешиш.

Виктор остана невъзмутим.

— Проблемът е в това, че не зная кой точно е или поне как изглежда, тъй като често се маскира по най-непредвидими начини. Не зная също колко души работят за него. — Виктор възбудено крачеше из салона. — Веднъж чувам четирима, друг път — двама. Ту се говори, че работел сам, ту, че разполагал с цяла група. Вече със сигурност зная, че е тук, в тази къща, но ако постъпя прибързано и се издам, преди да съм разбрал точно кой е, има опасност отново да изгубя следите му. — Виктор замълча и погледна ужасената Пенелопа с фанатична настойчивост. Беше убеден, че младата жена ще направи всичко, за да избави брат си. — Искам да зная кой е.

— Но как бих могла да ти помогна... Аз... не мога да го направя.

Виктор отново се усмихна.

— Не искам да пращам младия Тайлър на бесилото. Та той ми е почти като брат. — Пенелопа с облекчение затвори очи. — Законът обаче не прави разлика, Пенелопа. Тайлър ще бъде хвърлен в тъмница, бичуван на публично място за назидание на останалите размирници, а когато бъде освободен, ще изчезне и никой повече няма да го види — последните думи бяха изречени с едва доловим дрезгав шепот.

Пенелопа не можеше да позволи Тайлър да загине. Той бе млад и избухлив, но невинен — също както Хет Лаури.

— Как бих могла да разбера онова, което досега не сте успели да откриете ти и цялата ти армия?

— Вярвам, че сама ще намериш начин.

Пенелопа затвори очи, почувствала, че ѝ прималява. Стаята сякаш се завъртя пред очите ѝ и тя трябваше да събере всичките си сили, за да остане в съзнание. Не можеше да стори това, не искаше да има нищо общо със злокобните планове на Виктор.

— Между другото — вяло рече той, — Мери още ли живее тук или се е върнала в плантацията?

— Какво? — в очите на Пенелопа заблестяха гневни искрици. — Как смееш...

— Не разбрах, още ли е тук? — игнорира гнева ѝ Виктор.

— Да — прошепна тя.

Той се обърна и напусна салона с леко озадачен вид.

— Ще те навестя отново след три дни — спря на прага. — Надявам се да имаш някакви новини за мен.

Затвори вратата след себе си, оставяйки Пенелопа сама с мислите ѝ. Младата жена се строполи в най-близкото кресло. Животът ѝ отново се бе разпаднал на хиляди парченца, но тя вече нямаше сили да събере отломките.

Нима имаше някакъв избор? Не можеше да откаже на Виктор. Тя, която винаги бе желала единствено да бъде оставена намира и бе избягвала всички конфликти. Пък и как да изпълни задачата си? Дори и да се опиташе, нямаше гаранция, че щеше да успее. Какво щеше да стане с Тайлър тогава?

Коленете ѝ се разтрепериха, но тя бе безсилна да овладее полазилите по тялото ѝ тръпки. Къде бе Максимилиан сега, когато отчаяно се нуждаеше от присъствието му. Тя щеше да се разплаче на рамото му, щеше да му разкаже всичко и все някак щеше да го накара

да ѝ помогне. Единственото, което имаше значение за нея сега, бе надвисналата над Тайлър опасност.

Пенелопа видя вратата леко да се открява.

— Максимилиан — прошепна тя.

За съжаление в салона влезе Далтон.

— Наред ли е всичко, госпожо?

Пенелопа с интерес се вгледа в мъжа, за когото вече бе сигурна, че не е истински иконом. Далтон бе привлекателен, припрян и суров мъж. Лицето му бе загоряло от слънцето, а падащият върху челото му рус перчем правеше прическата му да изглежда малко старомодна. Огромните му длани пазеха следи от тежък физически труд, но това все още не бе никакво доказателство.

Навън вилнееше буря. Дъждът яростно шибаше покрива и прозорците, а небето бе раздирано от светкавици. Изглежда, тази вечер Синьото острие щеше да остане в дома си.

На вечеря Пенелопа не бе на себе си. Тя вяло слушаше веселото бърбене на Мери, която разказваше последните светски клюки. Макс забеляза, че съпругата му бе сляпа за всичко наоколо. Той обаче я бе пренебрегвал седмици наред и сега нямаше разумна причина за раздражението си. Може би виновна за това бе целувката от ранния следобед, накарала го да се замисли за отношенията си с Пенелопа.

Далтон внесе десерта. Видяла го да влиза, Мери замлъкна. Тя хвърли бегъл поглед към мнимия иконом, след което нервно се размърда на мястото си. Не искаше никой да забележи, че го наблюдава. Изправи гърба си и приглади един немирн кичур червена коса, паднал върху челото ѝ. Далтон огледа всички присъстващи, с изключение на Мери. Не я погледна дори докато ѝ поднасяше десерта.

Максимилиан с мъка скри усмивката си. Вече знаеше защо Далтон толкова ожесточено се бе противопоставил на идеята Мери да живее в къщата. Беше му трудно да си представи, че приятелят му може да хлътне по някое момиче.

Макс забеляза, че Пенелопа също проявяваше интерес към Далтон. Тя замислено следеше всяко негово движение. Дали не бе загрижена за братовчедка си? Беше ли забелязала странното държание на икономата към Мери? Макс не вярваше.

В трапезарията влезе Бек. В ръцете си държеше сребърен поднос с три чаши горещо кафе. Пенелопа го проследи със същия напрегнат поглед, с който преди това се бе взирала в Далтон.

Когато тримата отново останаха сами, Пенелопа се обърна към съпруга си.

— Максимилиан — попита тя, — откога познаваш Далтон?

— Защо питаш?

Тя сви небрежно рамене, но престореното ѝ безразличие не успя да заблуди Макс.

— Просто така, от любопитство.

— Само икономът ли те интересува или целият персонал?

Мери внимателно следеше разговора им.

— Далтон е чудесен иконом — намеси се тя. — Малко странен може би, но изключително предан.

Изглежда и двете жени бяха очаровани от красивия и *малко странен* иконом. Макс осъзна, че ревнува. Бе направил всичко възможно да издигне стена между себе си и Пенелопа, а сега болезнено я ревнуваше.

— Познавам Далтон от години, скъпа. Беше с мен още в Англия, а след това и в Индия.

— О, не знаех това.

Макс се усмихна отегчено.

— Просто досега не си проявявала интерес към него.

Далтон, който преди време бе готов да убие Пенелопа, напоследък я защитаваше, поставяйки под въпрос вината ѝ за смъртта на Хет Лаури и връзките ѝ с Виктор Чадуик. Макс се питаше как прекрасната му съпруга бе успяла да размекне коравото сърце на Далтон.

— Просто прислугата в тази къща е, както се изрази Мери, малко странна. Бек бил ли е заедно с вас?

Бек? Той, подобно на Луис и Джон, все още вярваше, че Пенелопа е виновна за смъртта на Хет Лаури. Тя със сигурност не таеше топли чувства към него.

— Не — лаконично отвърна Макс, придружавайки отговора си с красноречива прозявка. — За Бога, скъпа, това със сигурност е най-скучний разговор, който някога съм водил.

Пенелопа съсредоточи цялото си внимание върху десерта и едва го изяде на малки хапки, без повече да вдигне глава. Макс не можа да не се запита какво се мъчи да научи жена му.

Максимилиан и Мери отдавна се бяха оттеглили в спалните си, а бурята, започнала късно следобед, малко след като Виктор си бе тръгнал, продължаваше да бушува. В душата на Пенелопа бушуваше друга буря, от която тя не можеше да се скрие.

Къде беше сега Тайлър? Имаше ли подслон над главата си?

На ръба на изтощението, Пенелопа се пъхна под завивките и се опита да заспи. Една-единствена свещ хвърляше тревожни отблясъци върху стените на стаята. След като дълго се бе въртяла в леглото, без да намери покоя, по който копнееше душата ѝ, младата жена отново нервно закрачи пред прозореца.

Какво щеше да стане сега? Ако Виктор бе прав, че Синьото острие живее в къщата, то той можеше да бъде всеки един от нейните обитатели. Далтон, който никак не приличаше на иконом, некриещият омразата си към нея Бек, мрънкащият нечленоразделно Джон, Луис е фалшивата си усмивка, зоркото око Гарик, мрачният коняр Флетчър...

Виктор ѝ бе дал само три дни, а първият вече почти бе изтекъл.

Със свещта в ръка Пенелопа безшумно се измъкна през вратата. Коридорът пред нея бе тъмен и безлюден, а в къщата цареше тишина, нарушавана единствено от гръмотевиците навън.

Пенелопа бе сигурна, че би могла да намери доказателства за самоличността на Синьото острие на обгърнатия в тайнственост трети етаж. Оръжията, маскировките, на които до голяма степен се дължеше ореолът от тайнственост около името му, компрометиращи бележки или карти. Трябваше да открие само една от тези улики и брат ѝ щеше да бъде спасен.

Преди време Гарик я бе предупредил да стои далеч от третия етаж. Дали точно той не бе Синьото острие? През деня за Пенелопа бе невъзможно да проникне на горния етаж. Наоколо винаги имаше някой, който зорко да следи всяко нейно движение, тъй че сега бе най-подходящият момент незабелязано да се промъкне през пустия коридор. Пенелопа потръпна от ужас при мисълта за онова, което ѝ предстоеше.

Ами ако я заловяха? Още щом направи първите си стъпки към водещото към третия етаж стълбище, Пенелопа откри, че вече нищо не може да я уплаши. Беше готова да пожертва живота си, за да спаси Тайлър. Той бе единственото същество на този свят, което заслужаваше любовта ѝ.

Бурята отвън заглушаваше шума от стъпките ѝ. Свещта осветяваше стените на изискания ѝ затвор, по които висяха, донесени от всички краища на земята, картини в позлатени рамки и лъскави масички с поставени върху тях антични вази.

Пенелопа нямаше какво да губи.

Достигнала стълбището, тя вдигна поглед към забуления в тайна трети етаж. За миг я обзе нерешителност. Ако откриеше в лицето на някой от прислугата Синьото острие, нямаше да има друг избор, освен да съобщи на Виктор. Това обаче означаваше да предаде един мъж, от когото искрено се възхищаваше. В противен случай пък Виктор щеше да погуби Тайлър, а това със сигурност щеше да съсипе живота ѝ.

— Стаята на Далтон е третата вляво.

Пенелопа се извърна така рязко, че едва не загаси свещта, която само след миг освети гневното лице на мъжа ѝ.

— Всъщност ти сигурно вече знаеш това.

Трябваше да се засмее и да обясни на съпругата си, че нощните ѝ занимания въобще не го интересуват и че тя е свободна да легне с всеки мъж в къщата. Този път обаче Макс се оказа неспособен да надене маската на безразличие, която Пенелопа така добре познаваше.

Внезапно къщата се разтресе от гръмотевица, зловецът отекнала и в сърцето на Максимилиан. Пенелопа подскочи уплашено.

— От бурята ли се боиш, скъпа? — Тя бавно поклати глава. — Или от мен? — прошепна Макс.

Пенелопа се поколеба, а после дръзко отвърна:

— Не търся никаква стая. Просто се почувствах неспокойна. Предполагам, че е заради бурята.

Лъжата ѝ не успя да го заблуди. Очите на младата жена бяха отворени широко, меката ѝ долна устна трепереше, а ръката със свещта леко се тресеше. Ах, как искаше да ѝ повярва.

Макс ѝ подаде ръката си, очаквайки тя да я поеме.

— Предлагам ти следващия път, когато се почувстваш неспокойна, да потърсиш утеха на първия и втория етаж. Искам да те предупредя, че Далтон спи с нож — ако вече сама не си открила този факт по време на нощните си разходки, — а Гарик винаги държи до себе си огнестрелно оръжие. Ако случайно попаднеш в погрешна стая, скъпа, има опасност да ме оставиш вдовец.

След миг колебание тя му подаде ръка. Сега трепереше значително по-слабо.

— Но аз никога... — заекна и се изчерви. — Аз никога не бих... Как можеш да помислиш, че... — Пенелопа обърна към Макс невинното си лице, което свещта обливаше в мека златиста светлина. В очите ѝ се четеше спокойна увереност. — Ако мислиш, че бих могла да легна с друг мъж, то тогава въобще не ме познаваш.

Макс осъзна, че тя говори самата истина. Можеше да го почувства. През тялото му премина вълна на облекчение. Сигурно ѝ бе

повярвал, защото имаше нужда от това. Все пак тя беше негова жена. И му принадлежеше.

— Прости ми — прошепна Пенелопа.

Тя лесно можеше да издърпа ръката си и да избяга, но не го стори. Премръзналите ѝ пръсти стиснаха неговите още по-силно.

— Какво се случи с нас, Максимилиан?

Все още не можеше да ѝ отговори, затова я целуна. Целувката му бе нежна и колеблива, също като онази в салона късно следобед. Горещите му устни едва докоснаха нейните. Очите ѝ се притвориха, а тялото ѝ инстинктивно се притисна към неговото.

Той можеше да я има тук и сега, върху пода, докато навън вилнееше бурята. Можеше да ѝ каже, че я обича, независимо от всичко, което ѝ бе сторил. Да ѝ признае как всяка нощ копнее да бъде до нея в леглото. Тя бе обсебила ума и тялото му, а дори не знаеше за това. Макс така внезапно откъсна устни от нейните, че Пенелопа залитна и се наложи той да я задържи, обвивайки ръка около кръста ѝ.

— Лека нощ, скъпа. — Почти бе стигнал вратата на стаята си, когато чу Пенелопа да казва:

— Сбърках ли някъде? — Гласът ѝ леко потрепера.

Той спря с ръка върху дръжката на вратата:

— Не, разбира се, че не — ведро отвърна Макс.

Пенелопа не можеше да го остави отново да избяга.

— Какво да направя, за да те накарам да ме обикнеш отново?

Бе направила няколко крачки към него. С всяка стъпка на босите ѝ крака по коридора мускулите на тялото му се напрягаха все повече.

— Може би никога не съм спирал да те обичам — прошепна Макс, сигурен, че тя няма да чуе едва-едва прошепнатите думи.

Тогава усети върху гърба си нежното докосване на дланите ѝ. Макс се наведе назад, за да се наслади на милувката на нежните ѝ пръсти.

— Имам нужда от приятел — тихо каза Пенелопа. — Имам нужда от две силни ръце, на които да се опра. Може би любовта си е отишла, но между нас все още има нещо. Можеш ли да го усетиш? Аз съм твоя съпруга, а ти си моят мъж. Ако желаем нещо повече от това... от това, което сме сега, трябва да се опитаме да спасим брака си.

Максимилиан се обърна към нея и я прегърна, сякаш се боеше, че може да реши да си тръгне.

— Позволи ми да остана с теб тази нощ. — Молбата ѝ прозвуча плахо, защото Пенелопа очакваше да чуе отказ. След всичко, което ѝ бе сторил, сега тя съвсем естествено се боеше от отговора му. Бе проявила необикновена смелост, изправяйки се пред него и наричайки нещата със собствените им имена. Макс не бе посмял да го стори.

Той я повдигна с лекота от пода и свещта застрашително се наклони в ръцете ѝ. След това я понесе към спалнята ѝ. Когато я пусна да стъпи на пода, една светкавица проряза небето и ги озари.

Пенелопа не можеше да не признае пред себе си, че макар Максимилиан да не я обичаше, тази вечер бе почувствала непреодолима нужда да бъде с него. Как бе могъл да допусне, че ще потърси утеха в леглото на друг мъж? Въпреки това тя копнееше да усети как топлото му тяло се притиска към нейното, как силните му ръце гаят кожата ѝ, карайки я да забрави тягостните мисли.

Беше уморена от самота.

Максимилиан изгаси свещта и в стаята настъпи мрак. Младата жена тъкмо се канеше да свали ленената си нощница, когато съпругът ѝ стори това вместо нея. Той внимателно развърза презрамките, оставяйки нощницата да се свлече на пода в краката ѝ. Сетне дългите му пръсти леко докоснаха голото ѝ тяло.

Как бе възможно човек да е толкова невнимателен в един момент и така нежен в следващия? Тя затвори очи, отдавайки се на милувките му. Ръцете му галеха кожата ѝ, достигайки и най-потайните кътчета на изящното ѝ тяло. Той докосваше шията и настръхналите ѝ от възбуда гърди, сетне започна да гали бедрата ѝ, сякаш се опитваше да запечата в паметта си всяка тяхна извивка.

Една светкавица отново освети стаята. За миг Пенелопа успя да види пред себе си човека, за когото се бе омъжила и който истински я обичаше.

— Максимилиан — прошепна тя, обвивайки ръце около врата му.

— Да, скъпа — отвърна ѝ той с дрезгав глас.

— Кажи ми, че съм единствената жена в живота ти. Че когато ме оставяш сама нощем, не отиваш при някоя друга.

— Пенелопа...

— Дори и да не е истина, дори да трябва да ме излъжеш. Имам нужда да го чуя...

Той я прегърна и я притисна към себе си.

— Нито искам, нито се нуждая от друга жена. Когато съм далеч оттук, мисля само за теб. Ти си с мен навсякъде, дори когато се опитвам да избягам от теб.

— Иска ми се това да бе истина — прошепна тя.

След малко Макс се върна в леглото, вече без брича и ленената си риза, а краката им инстинктивно се сплетоха. Той дари съпругата си с целувка, която я накара за момент да забрави, че бе разбил сърцето ѝ и я бе направил нещастна и самотна.

Сега тя се гушеше в обятията му, недосегаема за останалия свят. Поне за една нощ.

Прииждащата на вълни възбуда накара тялото ѝ да се изопне, а Максимилиан веднага откликна на несъзнателния ѝ зов, промуши пръсти между бедрата ѝ. Устните му неистово се впиха в нейните, карайки я напълно да изгуби контрол над себе си.

Когато най-сетне проникна в нея, краката ѝ собственически се обвиха около кръста му. Макс я облада, страстен и необуздан като бурята, която вилнееше зад прозорците на спалнята.

Слетите им тела се люлееха в един общ ритъм. Обидите и обвиненията бяха изчезнали и сега двамата отново бяха мъж и жена, свързани не само от закона, но и с телата и душите си.

Плътно обвила раменете му с ръце, Пенелопа шепнеше любовни слова, нежно докосвайки устните му със своите. Едновременно с последния мощен тласък, разтърсил утробата ѝ, Максимилиан простена и промълви името ѝ. Една далечна светкавица отново освети леглото им и за миг Пенелопа зърна разпилените руси коси върху лицето на Максимилиан и потното му тяло.

Как можеше да се люби с този мъж, който така често се бе държал надменно и пренебрежително с нея? Имаше само едно обяснение. Тя го обичаше.

Макс се отпусна върху все още разтърсваното ѝ от конвулсии тяло, сякаш за да го скрие от целия свят.

Но докога?

Мери се сгуши под завивките, заслушана в бурята. За трети път, откакто си бе легнала тази вечер, извади пъхнатите под възглавницата

й писма. Писмата на Виктор, в които той настояваше да се срещнат в беседката.

С голямо усилие на волята му бе отказала.

Каква глупачка се бе оказала. Виктор не можеше да обича не само нея, но и никоя друга жена на този свят. Бе си въобразявала, че сливането на телата им е доказателство за любовта му.

Той се бе възползвал от нея.

Тази мисъл ѝ причиняваше непоносима болка и Мери предположи, че по свой начин все още продължаваше да го обича. Защо бе избрала тъкмо него? Защо не бе обикнала някой друг? Някой, който няма да я наранява и ще ѝ отвърне с взаимност.

Ненадейно в съзнанието на Мери изникна образът на Далтон, попиващ сълзите от лицето ѝ, коленичил пред нея, без да осъзнава болката, която я раздираше отвътре.

Ако знаеше какво се бе случило, сигурно щеше да има друго мнение за нея.

Мери стовари тежката възглавница върху главата си. Икономът! Нима тя лежеше в леглото си, загрижена за това, какво си бе помислил за нея *икономът!*

Трябваше обаче да признае, че това бе най-красивият иконом, когото някога бе срещала. Мери махна възглавницата от лицето си.

Пенелопа все още спеше, когато на разсъмване Макс събра дрехите си от пода, облече се бързо и напусна стаята. Бурята бе преминала и утрото обещавахе слънчев и красив ден.

Уви, навярно и днес Макс нямаше да може да признае пред съпругата си, че я обича, слагайки край на измамата, с която бяха свикнали да живеят. И днес той отново щеше да се вира в жената, която обичаше повече от всичко друго на този свят, и да недоумява как е могла да извърши подлото предателство, в което бе уличена.

— Какво значи това?

Спрял до стълбището, където предната нощ бе заварил съпругата си, Макс вдигна глава, за да види насреща си усмихнатото лице на Далтон, който безгрижно се бе облегал на перилата.

— *Това* не е твоя работа — хладно отвърна Макс. Вече знаеше, че между Далтон и Пенелопа няма нищо, но някаква неясна причина

все още го караше да ревнува.

Не за пръв път Макс с горчивина осъзна, че бе свикнал да обича Пенелопа с неразумна и ожесточена страст.

Далтон бавно слезе по стълбите.

— Зная, че никой няма да се съгласи с мен — меко каза той, — но мисля, че съпругата ти е невинна.

— Така ли? — Макс изпитателно се взря в лицето на мъжа, който от седем години бе най-близкият му приятел. — И какво те накара така бързо да промениш мнението си? Да не би сама Пенелопа да ти се е изповядала?

— Не — Усмивката бе изчезнала от лицето на Далтон. — Тя не е разговаряла с мен.

Далтон бе в обичайната си дневна ливрея на прислужник от дома на Бродерик, но дори тези дрехи не можеха да прикрият невъздържания му нрав.

— Попитай я — прошепна той. — Накарай я да ти обясни.

— Колко благородно от твоя страна.

— Попитай я, а докато ти отговаря, я наблюдавай внимателно. Така ще разбереш дали казва истината, или те лъже.

След тези думи Далтон подмина Макс, слизайки надолу по стълбите към първия етаж.

— Далтон — мрачно извика Макс, проследявайки приятеля си с поглед. Далтон спря и зачака. — Влюбен ли си в съпругата ми?

Далтон го погледна през рамо и зловещо се усмихна.

— Не. А ти?

Макс рязко му обърна гръб, а след миг затръшна вратата на спалнята си.

Вече знаеше какво трябва да стори.

Пенелопа се решише пред огледалото, само по корсаж и фуста, тъй като Хелън все още приготвяше роклята и обувките ѝ.

Беше се събудила малко след пладне, откривайки, че е сама сред измачканите чаршафи. Все още замаяна от вълшебната нощ, тя все още не се чувстваше изоставена.

За пръв път, откакто Виктор ѝ бе поставил ултиматума си, тя се събуди с ясното съзнание за онова, което трябваше да стори. Планът се

избистри в ума ѝ, докато се чудеше къде ли бе отишъл Максимилиан, напускайки леглото ѝ.

Този план обаче изискваше пълното ѝ съсредоточаване.

— Хелън, трябва да те попитам нещо — думите ѝ прозвучаха рязко и уверено, тя не умоляваше, а даваше нареждания. Хелън очевидно не бе по-благоразположена към господарката си от останалите обитатели на къщата.

Възрастната жена изостави заниманието си и се обърна към Пенелопа. На лицето ѝ бе изписано обичайното раздражение.

— Разбира се, госпожо.

Няколкото кратки разговора между двете жени бяха достатъчни на Пенелопа, за да отгатне политическите симпатии на камериерката си. С непрекъснатото си мърморене по адрес на британците Хелън открито бе показала, че не е лоялистка. Следователно като откровен противник на британците и човек от имението Бродерик Хелън трябваше да знае кой е Синьото острие, ако, разбира се, подозренията на Виктор бяха основателни.

— Имам много важно съобщение за един човек и вярвам, че ти ще ми помогнеш да му го предам.

— За кого става дума? — подозрително попита Хелън.

Пенелопа взе едно запечатано писмо от тоалетната масичка пред себе си и ѝ го подаде.

— Настоявам човекът, известен под името Синьото острие, да получи това писмо колкото е възможно по-скоро.

Кафявите очи на Хелън се разшириха от учудване.

— Госпожо, не зная кое ви кара да мислите, че...

— Не ме интересува как ще го намерите — прекъсна я Пенелопа, твърдо решена да накара прислужницата си да се подчини на заповедта ѝ. Не можеше да си позволи да бъде скромна, мила и любезна, както винаги досега. На карта бе заложен животът на Тайлър. — Погрижи се то да достигне до Синьото острие преди петък.

Хелън с треперещи ръце пое запечатаното писмо.

— Разбира се, госпожо — каза тя с тих глас.

Може би си струваше да се вслуша в предложението на Далтон и да попита Пенелопа дали има пръст в залавянето на Лаури. Той едва не го бе сторил предния ден, замаян от кратката ѝ целувка. Имаше моменти, когато бе уверен, че ако се вгледа в очите на Пенелопа, би могъл да разбере дали тя казва истината, или го лъже. Друг път с отчаяние мислеше, че съпругата му е непоправима лъжкия.

Прекалено много се съмняваше в нейната почтеност, за да можеше открито да я попита. Контето Максимилиан Бродерик не се интересуваше от заниманията на съпругата си и открито демонстрираше отегчение от разговорите за политика.

Ако тя го погледнеше в очите и признаеше със студен глас, че хладнокръвно е предала Лаури на Чадуик?

Ако я уличеше в лъжа?

Макс изтупа дантеления маншет, който се подаваше от ръкава му от кралскосиня коприна. Истината или лъжата. Не знаеше кое би било по-малкото зло.

Наистина от инцидента с Лаури насам Пенелопа с нищо не бе демонстрирала лоялистките си възгледи, но Макс не можеше да забрави, че обвиненията бяха дошли от устата на самия Лаури, а един умиращ човек не би имал причина да лъже.

Дали Лаури е бил изненадан, че жената, която е смятал за своя приятелка, го е предала? Джейми със своята наивна душа сигурно не е могъл да си отговори защо любимата му се е обърнала срещу него. Дали и двамата не бяха загинали със застинал на устните въпрос?

Той се запъти към откренатата врата на салона. Пенелопа работеше върху една от стените, оцветявайки в зелено очертанятия на някакъв кипарис.

Изведнъж тя замръзна с вдигната ръка, вперила поглед в стената пред себе си, сякаш всеки миг щеше да се срути върху нея.

Макс очакваше съпругата му да продължи работата си, но Пенелопа продължаваше да стои неподвижна.

Той беше на крачка от това, още сега да ѝ зададе проклетия въпрос, да се вгледа в красивите ѝ очи и да я попита за смъртта на Лаури, но не намери сили да понесе истината. Предчувстваше, че отговорът ѝ няма да му хареса.

Вместо да се отдалечи, Макс влезе в салона и се зае да разглежда рисунките по стените, които бяха обсебили съзнанието на съпругата му. Вече бе ясно, че завършен, стенописът щеше да изглежда великолепно.

— Какво те е прихванало? — меко попита той, а Пенелопа се извърна смутено, сякаш Макс я бе спипал да върши нещо нередно.

— Максимилиан — задъхано рече тя с ръка на сърцето. — Мислех, че си излязъл.

Изглежда, отново криеше нещо.

— Нима не мога да прекарам известно време в собствения си дом? — той дари съпругата си с разсеяна усмивка и оправи дантелената си вратовръзка. — Конете ми са изтощени, шивачът — уморен, обуцарят ми също се оплаква от преумора... — Той артистично махна с ръка и въздъхна. — Тъй че реших да им дам малко почивка и да прекарам известно време със съпругата си.

Пенелопа очевидно не бе във възторг от идеята му. Тя закърши ръце и за момент прехапа долната си устна. Навярно присъствието му я изнервяше.

— Досега не сме правили много неща заедно. Как предлагаш да прекараме деня?

Миналата нощ не се бе показала толкова резервирана. Вероятно знаеше, че Макс желае да прекарат целия ден в леглото ѝ. Да я люби и да се смеят, както преди сватбата им и нейното предателство.

— Скъпа, снощи спомена, че се нуждаеш от приятел.

— Да — прошепна тя.

Макс я обичаше толкова силно, че внезапно изпита болка. Тя го бе измамил, представяйки се за друг човек, но дали бе честно да очаква от нея да бъде свършена?

Измяната го бе съсипала. Въпреки тежкото си детство, страшните битки и природни бедствия, връхлитали го през годините, той не познаваше по-тежка агония и по-велико щастие от онова, което дължеше на една жена. Пенелопа.

— О, подранил си. — Тя се бе извърнала към преддверието, откъдето Макс видя в салона да влизат Далтон и Чадуик.

— Дойдох веднага, щом получих съобщението ти — отвърна ѝ Чадуик с непроницаема усмивка.

Макс обърна гръб на гостенина, заставайки лице в лице със съпругата си.

— Както виждам, вече си си намерила приятел, скъпа.

След това, без да дочака отговора ѝ, мина покрай Чадуик и намусения Далтон. Не можа да не забележи неприкритото задоволство, изписано на лицето на Чадуик, и напрегнатото поведение на съпругата си. Нещо ставаше и той усети във въздуха да витае някаква неясна заплаха.

Затваряйки вратата, зад която бяха останали Пенелопа и Чадуик, той обърна гневния си поглед към Далтон.

— Още ли мислиш, че е невинна?

Този път Далтон не отговори, а само му подаде някакво запечатано писмо.

— Тази среща вероятно има нещо общо с нас.

Виктор се настани удобно на дивана. Пенелопа реши, че е прекалено нервна, за да седне, и продължи да крачи пред него.

— Откри ли го вече? — попита Виктор със самодоволна гримаса.

— Не — тихо отвърна Пенелопа — Но имам план.

— План — скептично повтори той. — Това не влизаше в споразумението ни.

Пенелопа не се обезкуражи.

— Уредила съм среща със Синьото острие в петък през нощта. Единадесет часа в градината.

— Какво те кара да мислиш, че ще дойде?

Тя замълча драматично, събирайки смелост за отговора си.

— Какво те кара да мислиш, че няма да дойде?

Той ѝ се изсмя и повече от всякога на Пенелопа ѝ се прииска да го зашлеви по самодоволното лице.

— Пътеката в края на градината отвежда до една беседка — невъзмутимо продължи тя.

Усмивката изчезна от лицето на Виктор.

— Зная.

— Бъди там в единадесет часа вечерта в петък и ще си получиш Синьото острие.

Последният човек, когото Мери искаше да види, бе Виктор Чадуик. Ако бе слязла по стълбите само преди няколко минути, сега спокойно щеше да закусва в трапезарията и да пие прекрасното кафе, приготвено от Бек. Ако пък се бе появила малко по-късно, той щеше да си е тръгнал. Мери обаче бе слязла по стълбите точно в момента, когато Виктор напускаше салона на Пенелопа.

— Мери — каза той с престошена загриженост в гласа. Как досега не бе забелязвала фалшивия му тон? — Толкова се тревожех за теб.

— Няма нужда да се тревожиш за мен — спокойно отвърна тя. — Аз съм добре. А как е бъдещата ти съпруга?

Както винаги и този път Виктор не се церемони много. Игнорирайки въпроса ѝ, той пристъпи решително към нея и без да ѝ поиска разрешение, стисна ръката ѝ със силните си, дълги пръсти. След това против волята ѝ я поведе към входната врата.

— Трябва да говоря с теб — каза той, когато Мери се отърси от първоначалното си стъписване и започна да се съпротивлява. След това я принуди да го последва в страничния двор на имението Бродерик, където не можеха да бъдат видени от прозорците на къщата.

Пролетното утро бе ясно и студено.

— Защо не отговаряш на писмата ми? — попита Виктор с рязък глас, притискайки я с тялото си към тухлената стена. — Защо ме остави да те чакам в беседката?

— Вече ти казах, че не желая да се срещам с теб — решително отвърна тя. — А сега ме остави да си вървя.

— Зная, че това не е истина — тихо каза той, а сетне грубо пхна езика си в устата ѝ. Главата на Мери се удари в стената.

Младата жена усети, че ѝ се гади и го отблъсна с все сила. Виктор я погледна стъписано.

— Съжалявам — прошепна Мери.

— Но ти ме обичаш — настоя той със самодоволно изражение на лицето. — Ще те чакам довечера — добави. — В беседката.

— Не.

— Обещай ми, че ще дойдеш.

— Не!

Устните му отново се впиха в нейните, а ръцете му заопипваха бедрата ѝ и внезапно Мери изпита ужас. Думите ѝ не можеха да го спрат, той сякаш изобщо не я чуваше.

— Обещай ми — прошепна Виктор.

— Госпожице Сетън?

Мери разпозна мрачния глас на Далтон иззад ъгъла и чу приближаващите му стъпки. Виктор се отдръпна, сипейки ругатни.

— Ето къде сте била — каза Далтон. Междувременно Виктор бе отстъпил още няколко крачки. Мери никога през живота си не се бе радвала толкова на срещата с друго човешко същество. — Госпожа Сетън ви вика в салона.

Вперил поглед в нея, Далтон въобще не забеляза Виктор. В дълбоките му сини очи се четеше едва сдържан гняв и Мери разбра, че по някакъв мистериозен начин той е усетил, че я спасява.

— Госпожица Сетън ще дойде след миг — процеди през зъби Виктор, освобождавайки икономата с високомерен жест с ръка.

Чак тогава Далтон го изгледа свирепо.

— Ще ви придружа — каза икономът, без да откъсва очи от Виктор — Земята е кална и има много локви.

Мери незабавно се вкопчи в Далтон, поемайки с благодарност протегнатата му ръка, а когато Виктор отново ѝ зададе своя въпрос, тя иронично го погледна през рамо и лаконично отвърна:

— Не!

Утрото бе наистина прекрасно.

Далтон я заговори чак след като бяха влезли в къщата.

— Добре ли си? — попита той, докато минаваха през фойето.

Мери пусна ръката му.

— Да, благодаря ти. Моля те, кажи на Пенелопа, че няма да се бавя. Искам само да...

— Госпожа Бродерик не те е викала — с тих глас каза Далтон.

— Излъга ли?

— Да.

Мери дари с усмивка високия мъж, който с наболата си брада и пронизителни сини очи приличаше повече на бандит, отколкото на

иконом.

— Искаш ли да го убия? — Лицето му изглеждаше свирепо и... красиво.

— Би ли го направил? — прошепна тя.

— Да.

Мери се замисли за миг, но след това миролюбиво сложи ръка на рамото на Далтон.

— Не. Не бих искала да се замесваш в неприятности.

— Никой няма да узнае, че съм бил аз — увери я той.

Мери поклати глава.

— Не искам повече смърт — каза тя, спомняйки си Хет. Той кимна, като да бе разбрал какво искаше да каже младата жена.

— Въпреки това съм ти ужасно задължена. — Само допреди миг Мери бе стояла сама с Виктор, объркана и уплашена до смърт. Взирайки се в Далтон, сега тя се почувства в безопасност. За пръв път в живота си наистина *не беше* сама. — Как бих могла да ти се отблагодаря?

— Каж ми — каза той, поставяйки ръката си върху нейната. — Обичаш ли го?

Преди да отговори, Мери се замисли за миг.

— Не зная. — Далтон заслужаваше цялата истина, затова тя продължи: — Преди боготворях Виктор, но точно сега не съм сигурна, че зная какво значи да обичаш.

— Мога да ти кажа какво не е любовта — мрачно каза Далтон. — Не е домогване до някого, когото не трябва и не можеш да имаш. Освен това не наранява, макар че, когато си отива, може да причини невероятна болка.

— Да.

— Понякога — добави той — трябва да я оставиш да си отиде.

Думите на Далтон звучаха просто, но накараха Мери да се замисли. Можеше ли да остави любовта си към Виктор да си отиде? Загледана в мъжа пред себе си, тя внезапно осъзна, че това бе възможно. Помисли си също, че навярно никога не бе обичала истински. Беше очарована от идеята за любовта, от перспективата, да отнеме обожателя на Пенелопа, но това все още не бе любов.

— Мери Сетън — промърмори Далтон, — би ли припаднала, ако икономът поиска да те целуне?

— Разбира се, че не — меко каза тя, затваряйки очи в очакване на целувката му. Студените му устни жадно се впиха в нейните.

Мери потъна в забрава. Докосването на устните му сякаш я наелектризираше. Тя бе застинала, оставяйки устните на Далтон нежно да си играят с нейните, докато цялото ѝ тяло потръпваше от удоволствие.

Мери не бе и предполагала, че целувката може да е толкова вълнуващо преживяване. Далтон ту силно притискаше устни към нейните, ту едва ги докосваше, нежен като полъх на пролетен ветрец.

След това изчезна също така ненадейно, както се бе появил. Мери остана със затворени очи и блъскащо в гърдите ѝ сърце. Краката ѝ бяха омекнали, а кръвта напираше във вените ѝ.

— О, Боже — замаяно промълви тя.

Когато отвори очи, Далтон вече си бе отишъл.

Макс внимателно постави черната перука на главата си.

— Не мога да повярвам на очите си — мрачно промърмори Флетчър.

Сам Макс не си даваше съвсем ясна сметка какво прави. Бяха изминали цели два дена, откакто бе получил бележката на Пенелопа. Два дена, откакто бе видял Виктор Чадуик наперено да влиза в салона ѝ, вместо да бъде изхвърлен като досаден натрапник.

През тези два дена Макс бе избягвал срещите с Пенелопа, боейки се, че ако остане насаме с нея, може да ѝ причини болка... или да ѝ признае безумната си любов.

— Това е капан — каза Гарик — Един мил капан, поставен от собствената ти сладка женичка, а ти се каниш да влезеш в него като наивно дете, вмъкващо се в клетката на лъвовете. Дори не подозираш, че...

Макс сърдито повдигна вежди.

— Не мислиш ли, че малко преувеличаваш? Много добре зная какво ме очаква и съм добре подготвен за срещата.

— Наистина ли? — промърмори Джон.

— Да. Вие ще изпълнявате обичайните си задължения, а ако се появи Чадуик...

— *Когато* се появи Чадуик — поправиха го в един глас Луис и Бек.

— Ако — меко повтори Макс.

Далтон, останал през цялата вечер необичайно тих и замислен, внезапно се намеси в разговора:

— Позволи ми да го убия.

— Имай търпение — каза Макс, навличайки черно палто, в което бе скрил два ножа, къса сабя и пистолет.

— Тази вечер — тихо рече Далтон.

— Не. — Макс вече се бе закълел Виктор Чадуик да загине от *неговите* ръце. Нямахше да позволи на никого да му го отнеме. — Сега всички ще се приберете в къщата. Остава по-малко от половин час до срещата, а Чадуик и хората му вече ме чакат.

Макс се усмихна с усилие.

Скоро щеше да научи отговорите на всички въпроси, които си бе задавал, независимо от това, дали бе подготвен да ги чуе, или не.

Пенелопа се загърна в наметката си и с бързи крачки се отправи към беседката. Бе мразовита пролетна нощ и вятърът проникваше през лекото вълнено наметало чак до костите ѝ, та трепереше от студ.

Може би не само студът я караше да тръпне, а и сковаващият страх, че планът ѝ може да се провали.

Ами ако Синьото острие не се появи? Имаше голяма вероятност той да заподозре, че срещата им е капан и да не дойде, а може би изобщо не бе получил бележката ѝ. Тогава Пенелопа щеше да остане тук цяла нощ, опитвайки се да измисли нов план за спасяването на Тайлър.

— Останете там, където сте.

Този странен шепот я накара да спре на един завой от пътеката, само на няколко крачки от беседката.

— Кой сте вие? — тихо попита тя.

Настъпиха няколко секунди пълна тишина, преди Пенелопа отново да чуе същия шепот.

— Дойдох в отговор на поканата ви, госпожо Бродерик. Надявам се, разбрахте кой съм.

— Да — облекчено си пое въздух тя.

— Защо ме повикахте тук?

Сърцето ѝ отново заби лудо и тя за пореден път се запита защо правеше всичко това. Не познаваше този мъж и със сигурност не му дължеше тази жертва.

— За да ви предупредя.

— Да ме предупредите? — тя усети едва доловима ирония в дрезгавия му шепот.

— Виктор Чадуик знае... вярва, че Синьото острие живее в тази къща. Ако това е истина, само въпрос на време е да ви залови.

От лявата си страна чу шумолене на листа.

— Значи вие се почувствахте длъжна да ме предупредите? Къде е Чадуик сега? Чака скрит наблизко с армията си?

— Той ще пристигне след час.

Настъпи дълга пауза, но Пенелопа знаеше, че мъжът не си бе отишъл. Най-сетне той проговори:

— А вашата роля е да ме забавлявате през това време? Колко интересно го е измислил Чадуик!

Пенелопа явно бе разочаровала непознатия, както и всички останали мъже в живота си. Ами ако той не ѝ бе повярвал?

— Казах на Виктор да бъде тук в единадесет. Надявам се дотогава да сте далече.

— Какво целите, госпожо Бродерик? — попита той, а шепотът му прозвуча още по-дрезгав и тайнствен.

— Вече ви казах. Искам само да ви предупредя за опасността, която е надвиснала над вас. — Защо правеше всичко това? Този мъж очевидно не се нуждаеше от помощта ѝ. — Моля ви, господине, приемете извиненията ми за това, че ви изгубих времето. Предлагам ви да изчезнете оттук, преди да е изтекъл въпросният час.

Тя се обърна и тръгна към къщата. След час Пенелопа отново щеше да се върне тук, играейки пред Виктор ролята на примамка, но поне бе сторила всичко, което бе по силите ѝ, за да предупреди Синьото острие.

— Почакайте. — Гласът му прозвуча така настойчиво, че накара Пенелопа да замръзне на място. Ако се обърнеше, щеше да види Синьото Острие на лунна светлина. Тя не помръдна. — Защо? — настоя той. Гласът му прозвуча близо, много по-близо, отколкото бе предполагала.

Измина цяла минута, преди някой от тях да проговори.

— Аз ви се възхищавам — прошепна най-сетне тя. — Мисля, че сте достоен мъж, който се бори за убежденията си. Не бих понесла и вие да загинете.

— Какво е за вас един човешки живот? — попита той и Пенелопа позна по гласа му колко много е приближил. — Още малко кръв по ръцете ви — какво значение би имало това?

Пенелопа не можа да понесе тези думи. Тя сви юмруци и вирна брадичка в тъмнината.

— Нямам нищо общо със смъртта на Хет Лаури.

— Кое ви кара да мислите, че трябва да ви вярвам?

— А защо трябва да се интересувам от това, дали ми вярвате?

Настъпи пълна тишина и за момент Пенелопа помисли, че е останала сама. Мъжът си бе отишъл и тя никога нямаше да узнае дали ѝ бе повярвал.

Изведнъж Пенелопа чу гласа му съвсем близо зад себе си.

— Ако е истина, че нямате нищо общо със смъртта на Хет Лаури, защо той твърдеше обратното?

— Защото е мислел, че съм го предала. — От очите ѝ потекоха горещи сълзи и Пенелопа усети в нея да се надига гневът, който дълго се бе опитвала да потисне. — Бедният Хет! Умрял е с мисълта, че съм го предала, но аз не бих могла да сторя това.

— Но как е решил, че сте го предала?

— Виктор Чадуик го е измамил — гласът ѝ леко потрепера. — Виктор е излъгал, за да ме нарани, да ме накаже за това, че се омъжих за друг. — Не можеше да признае пред непознатия, че самият ѝ брак с Максимилиан може би е достатъчно голямо наказание.

— А вие не се ли опитахте да кажете истината?

— Опитах! — Пенелопа пожела да види лицето на непознатия, но една силна ръка я спря. — Опитах да обясня поне на хората, които са най-важни за мен, на тези, които обичам.

— И успяхте ли?

Пенелопа почувства истинско облекчение от възможността да излее мъката си пред този непознат мъж. Отчаяно се надяваше поне той да ѝ повярва.

— Чичо не ме изслуша, братовчедка ми не ми обърна внимание, а брат ми... — гласът ѝ потрепери — брат ми избяга, без да ми даде шанс да му обясня случилото се.

Той отново утешително сложи ръка на рамото ѝ.

— А съпругът ви?

— Той така и не ме попита. — Внезапното признание, че Максимилиан не се интересуваше от проблемите ѝ, накара сърцето на Пенелопа да се свие от болка. — Той не се интересува от мен.

— Тогава съпругът ви е по-голям глупак, отколкото изглежда — каза мъжът.

— Не съм дошла тук, за да обсъждам съпруга си — рязко рече Пенелопа. — Напуснете къщата. Идете на по-сигурно място и останете там, докато Виктор се поуспокои.

— Не мога да направя това.

— В такъв случай, аз не бих могла да сторя нищо повече, за да ви спася.

Ръката му стисна рамото ѝ още по-силно.

— Госпожо Бродерик? — прошепна той съвсем близо до ухото ѝ.
— Защо помагате на Чадуик след всичко, кое то ви е причинил?

Тя затвори очи, опитвайки се да преглътне горчивите си сълзи.

— Той държи брат ми в ръцете си.

— Тайлър — прошепна Макс.

— Познавате ли го?

Макс долови плахата надежда в гласа ѝ.

— Да, но не знаех, че е заловен.

— Арестуван — меко каза Пенелопа. — Тайлър споделя убежденията ви. Той се присъединил към група въстаници. Откраднали някакво оръжие, а след това войниците ги заловили. Виктор ме заплаши, че ще го убие, ако не изпълня онова, което иска от мен, а Тайлър ми е толкова скъп.

— Тогава имате късмет, че попаднахте на мен.

Макс искаше да грабне Пенелопа и да я завърти от щастие. Той изпита непреодолимо желание да я помоли за прошка и да ѝ признае, че нито за миг не е преставал да я обича. Това обаче не бе подходящото време и място за подобни изблици. Чадуик можеше да се появи всеки миг.

— Как бих могла да се доверя на мъж като Виктор Чадуик? — отчаяно проплака Пенелопа. — Не вярвам, че дори и да му помогнеш да ви залови, той щеше да спази обещанието си. Вечно ще използва брат ми, за да ме изнудва, подчинявайки ме напълно на желанията и прищевките си. Единствената ми надежда сега е, че ако успея да накарам Виктор да ми повярва, бих могла да спечеля малко време и да измисля друг план за спасяването на Тайлър.

Макс я прегърна. Ръцете му за миг докоснаха шията ѝ. Пенелопа бе загърната в тъмнозеленото си наметало, което в мрака изглеждаше почти черно, а качулката закри ваше почти цялото ѝ лице, така че Макс не можеше да види очите ѝ.

— Аз ще освободя Тайлър.

— Наистина ли? — В гласа ѝ отново се появи надежда.

— Имате думата ми.

Пенелопа постави ръката си върху неговата и Макс усети как пръстите ѝ леко потрепераха.

— Благодаря ви от цялата си душа, господине.

Той се наведе, за да ѝ целуне ръка и да поиска прошка за това, че не ѝ бе дал шанс да се защити от обвиненията му. Когато узнаеше истината, Пенелопа надали щеше да му прости.

— Госпожо Бродерик?

— Да?

— Пенелопа.

— Да?

За момент двамата останаха напълно безмълвни, хванати за ръце и тъй близо един до друг, че ако леко наклонеше глава, тя щеше да види лицето му.

Дали щеше да му прости някога, че я бе обвинил в нещо, което не бе извършила, и че се бе представял за друг? Разбира се, не. Единственият му шанс бе да ѝ се изповяда сега, в този момент.

— Вие сте една забележителна млада жена.

— Благодаря за комплимента, господине, но мисля, че вие сте този, който заслужава възхищение. Освобождавате бунтовници, навличайки си гнева на англичаните, защитавате слабите и невинните, предан докрай на убежденията си. Аз искрено ви се възхищавам.

Най-сетне бе настъпил мигът да ѝ разкрие... Внезапно до слуха им долетя конски тропот, който накара Пенелопа да се отскубне от прегръдката му.

— Вървете — подкани го тя, втурвайки се по пътеката. — Това сигурно е Виктор.

И не се обърна повече.

Пенелопа седеше на пейката в беседката, сгушена във вълнената си пелерина. Тя чакаше, поставила ръце в скута си. Наоколо цареше пълна тишина, но младата жена знаеше, че не е сама.

Очите ѝ вече бяха привикнали към тъмнината и Пенелопа с лекота различаваше фигурата на Виктор, скрита зад отсрещния храст.

— Може би няма да дойде.

Отговорът му бе толкова тих, че тя едва го чу.

— Моли се да дойде.

Пенелопа обаче се надяваше Синьото острие да е вече далече, спасявайки Тайлър и себе си...

Тя по-отчаяно от всякога се опитваше да отгатне кой се крие зад маската на Синьото острие. Когато бе целунал ръката ѝ, Пенелопа бе забелязала кичур черна коса. Единствените тъмнокоси мъже в къщата бяха Джон, Гарик и Флетчър, но мъжът, който се представяше за Синьото острие, не приличаше на никой от тях. Джон постоянно мърмореше под носа си, а гласът на непознатия бе доста ясен. Гарик бе студен като лед, а Пенелопа още усещаше топлина на пръстите и устните на Синьото острие. Флетчър бе груб и недодялан, а мъжът, поставил ръцете си на раменете ѝ, бе истински джентълмен.

Може би той изобщо не живееше в този дом и Виктор напразно си губеше времето. Младата жена искрено се надяваше това да е така и Виктор никога да не залови мъжа, когото преследваше с бясно настървение.

След срещата със Синьото острие уважението ѝ към тайнствения непознат бе прераснало във възхищение. Той бе силен, смел и благороден, безстрашно преодоляваше препятствията по пътя си и хитро успяваше да се измъкне от клопките на Виктор. Беше човек, готов да се бори и дори да умре за принципите и убежденията си. Защо Максимилиан не можеше поне малко да прилича на него?

Пенелопа все още се чувстваше замаяна от кратката си среща с тайнствения непознат. Тя никога повече нямаше да види Синьото острие, да се срещне с него лице в лице, да чуе спокойния му глас. Младата жена внезапно се почувства непреодолимо привлечена от мистериозния шепот на непознатия.

Колко още трябваше да седи тук? Минутите се изнизваха бавно и мъчително. Единствена тя знаеше, че Синьото острие няма да се появи.

— Добър вечер, госпожо Бродерик — долетя иззад гърба ѝ познатият шепот. Пенелопа едва не подскочи от мястото си.

Какво правеше той? Вече трябваше да е далеч оттук.

— Много съм разочарован — каза мъжът и продължи, без да дочака отговора ѝ. — Мислех, че това ще бъде среща на четири очи.

Пенелопа се вцепени, неспособна да се движи и говори. Виктор изскочи от укритието си близо до входа на беседката. В ръката си стискаше пистолет.

— Той е тук!

Пенелопа очакваше войниците да наизскачат от храстите и да открият огън, но наоколо все още бе тихо. Единственият шум, който успя да долови, бе едно леко шумолене в храстите зад нея.

— Чадуик, страхувам се, че хората ви са били задържани. Тук сме единствено двамата с вас и прекрасната госпожа Бродерик. Каква красива примамка сте ми подготвили, Чадуик. В крайна сметка, кой мъж би устоял на подобна покана?

Виктор крадешком се заизмъква от беседката. Той вдигна пистолета си и се прицели в гъстия храсталак зад Пенелопа.

— Всеки мъж си има слабо място — каза той, напрягайки очи в полумрака.

— Госпожа Бродерик за мен ли остава? — този път шепотът на Синьото острие прозвуча иронично. — Наистина ли си мислехте, че ще ме пипнете толкова лесно?

Виктор се прицели по посока на шепота и стреля. Пенелопа закри очите си с ръце и извика:

— Не!

След миг се възцари гробна тишина.

— Хванах го — триумфиращо прошепна Виктор.

Пенелопа едва потисна отвращението си. Не можеше да си позволи да се разплаче пред този мъж. В името на Тайлър привидно запази спокойствие.

— Защо си толкова сигурен?

Без да ѝ отговори, Виктор напусна беседката, за да потърси жертвата в храсталака зад Пенелопа. Минутите течаха, а той все не успяваше да открие тялото. Сипейки ругатни, претърси почти цялата градина.

Пенелопа чакаше, затаила дъх, и безмълвно се молеше изстрелът на Виктор да е пропуснал целта и сега непознатият да е въвн от опасност. Зад нея Виктор продължаваше да търси жертвата си, проклинайки съдбата и гневно кършейки гъстите клони на храстите.

Минутите се изнизваха прекалено бавно за Пенелопа. В къщата със сигурност бяха чули изстрела. Защо никой не идваше? В този момент видя по пътеката да се задава Далтон, следван от останалите мъже от прислугата.

— Какво става тук? — попита той. — Чух изстрел. Облеклото на мъжете бе доста разнообразно. Далтон и Гарик все още носеха ливреите си, Бек и Джон бяха по ризи и стегнати бричове, а Флетчър и Луис — в непретенциозните си дрехи за конюшнията, където прекарваха по-голямата част от времето. Всички те говореха в един глас, възбудени от изстрела, който бяха чули.

Максимилиан пристигна по домашен халат няколко минути след останалите. Той се прозина и тръсна глава, очевидно опитвайки да се разсъни.

— Да! Наистина съм го уцелил! — извика Виктор и Пенелопа ужасена затвори очи. Планът ѝ се бе провалил, причинявайки още една смърт. Но Бог ѝ бе свидетел, че не желаше Синьото острие да загине така безславно в градината ѝ. Защо не я бе послушал и не бе избягал?

Виктор се върна в беседката и ѝ показа ръката си.

— Кръв — сияещ каза той. — Боже мой, застрелял съм Синьото острие.

Кръвта по ръката му изглеждаше черна на лунната светлина. Пенелопа не се сдържа и потрепера. Тя едва не припадна в краката на Виктор.

— Елате тук — нареди той на мъжете, скупчени на пътеката. — Помогнете ми да намеря тялото. Има много кръв, така че със сигурност не е успял да стигне далече.

Никой не помръдна.

— Заповядвам ви да ми помогнете в търсенето на бунтовника!

— Може би утре сутринта — каза Максимилиан, прозина се още веднъж и се запъти към къщата. Останалите мъже го последваха. — Далтон — внезапно спря по средата на пътеката Максимилиан и погледна през рамо, — би ли придружил съпругата ми? Нощта е доста студена и не мисля, че за нея е здравословно да стои навън.

— Разбира се.

Далтон се обърна и зачака Пенелопа, която с облекчение напусна беседката, присъединявайки се към групичката.

— Но вие не можете да ме оставите сам. Този разбойник е сторил нещо на хората ми — извика след тях Виктор.

— Тогава предполагам, че мъжете, които намерихме завързани и със запушени уста пред вратата на кухнята, са вашите войници — каза Луис. — Тъй като виждам, че проявявате интерес към тях, ще ви кажа,

че те изглеждат напълно невредими. Малко поуплашени, вярно, но поне няма ранени.

— Господине, защо решихте, че само с осмина мъже ще можете да заловите Синьото острие? — присмехулно попита Бек.

— Спрете! — изкрещя Виктор. — Всички вие спрете там, където се намирате, без да мърдате. — Той се насочи към тях. Всеки ще бъде проверен за огнестрелно оръжие — В гласа му прозвуча отчаяние.

— Наистина ли предполагате, че сте *прострелял* някой от прислугата ми? — уморено попита Максимилиан. — Знаете ли, Чадуик, губернаторът със сигурност не би харесал тази история.

Всички знаеха, че в думите на Максимилиан е скрита заплаха. Виктор бе направил грешка, допускайки смъртта на Хет Лаури. Той не можеше да си позволи повече гафове.

Макс сви рамене облекчен:

— За Бога, всички ми изглеждат напълно здрави — Преди отново да се запъти към къщата, Макс нареди на мъжете да го последват.

— Внимавайте къде стъпвате, госпожо — каза Далтон, подавайки ѝ ръката си. Пенелопа с благодарност я пое, тъй като чувстваше краката си омекнали.

Тя забеляза как, далеч пред останалите, Максимилиан влезе в къщата. Всъщност успя да зърне само краткото проблясване на бялата му пижама в тъмнината пред входната врата, а след това силуетът му се изгуби в къщата. Защо самият той не я бе придружил? Беше я поверил в ръцете на иконома, точно сега, когато имаше най-голяма нужда от него.

Виктор ги последва, сипейки ругатни.

Едва затворил вратата, Макс разгърна халата и започна да разкопчава горнището на пижамата си. Превръзката под нея бе подгизнала от кръв. Проклятие! С дяволския си късмет Чадуик бе успял да го уцели в мрака. Раната бе съвсем безобидна, но вбеси Макс.

Той безмълвно се заслуша в тихите стъпки на Пенелопа по коридора.

Как бе могъл да обвини жената, която обичаше, без дори да ѝ даде шанс да се защити? Ако бе отишъл при нея още щом научи за смъртта на Хет Лаури и я бе попитал за случилото се, можеше да ѝ спести толкова много болка и страдания.

Пенелопа никога нямаше да му прости, както и сам той не можеше да си прости. Джон се вмъкна в стаята, бързо затваряйки вратата след себе си.

— Нека погледна — каза, без излишно да се церемони. Макс внимателно повдигна пижамата си.

— Как е тя? — попита той, докато Джон сваляше превръзката, която Макс набързо бе сложил, преди да нахлузи смешните си нощни одежди.

— Съпругата ти? — Джон вдигна поглед към Макс — Изглеждаше съсипана, а очите ѝ ми се сториха просълзени. Мисли, че си мъртъв, предполагам. Искях да кажа, жена ти навярно мисли, че Синьото острие е мъртъв. Доста неловка ситуация, нали?

Джон отново се съсредоточи върху раната.

— Тя бе изумителна, нали? — Споменът за държанието на съпругата му в беседката извика нежна усмивка върху лицето на Макс, който, като че не забелязваше ровичкането на Джон по раната. — Изумително храбра. Наистина... О-ох! — Лицето му се изкриви от болка. — Махни дебелиите си пръсти от раната ми.

Джон му хвърли кратък поглед.

— Съжалявам. Продължавай. Говореше за госпожа Бродерик. Наистина...?

Макс се намръщи.

— Наистина забележителна жена.

— Мисля, че тя те харесва — измърмори Джон, докато превързваше раната му.

— Разбира се, че ме харесва. Тя ми е съпруга.

Джон отново погледна приятеля си, усмихвайки се закачливо:

— Имах предвид другото ти Аз.

Макс с горчивина осъзна, че в думите на Джон имаше истина. Пенелопа плачеше за един мъж, когото познаваше едва от час! Очевидно бе, че съпругата му силно се възхищаваше от непознатия, на когото дори бе позволила да ѝ целуне ръка.

— Чадуик е заловил Тайлър.

— О, не — въздъхна Джон, а усмивката застина на устните му.

— Той използва момчето, за да изнудва Пенелопа. Обещах ѝ, че ще освободя Тайлър.

— Добре. Трябва да уредим бягството му и да го отведем в Сайпръс Кросроудс. Там ще бъде в безопасност.

От прозореца на стаята се виждаха войниците на Чадуик, които претърсваха всяка педя земя в градината. Тази гледка го накара да се почувства почти щастлив. Почти.

— Кога възнамеряваш да ѝ кажеш истината? — попита Джон на излизане.

— След като освободя Тайлър — прошепна Макс. Единственото, което можеше да направи сега, бе да чака. Пенелопа би направила всичко, за да спаси брат си и би пожертвала всеки.

Дори собствения си съпруг.

Пенелопа седеше на ръба на леглото, все още загърната в пелерината си. Цялата стая бе залята от нахлуващата през прозорците лунна светлина. Когато силните ръце на Макс я прегърнаха, тя с облекчение отпусна глава на рамото му. Тялото ѝ бе вцепенено, а в очите ѝ напиреха сълзи.

Дори през затворения прозорец чуваше Виктор и неговите войници, които претърсваха градината, надявайки се да открият тялото на Синьото острие.

От очите ѝ потекоха сълзи на отчаяние, които тя не се опита да задържи. Защо се бе върнал? Може би с появяването си е желал да провокира Виктор? А може би е вярвал, че печели време за освобождаването на Тайлър. Пенелопа можеше само да му бъде благодарна за това.

Но сега той сигурно лежеше ранен, а кръвта му изтичаше. Пенелопа погледна дланите си. Още малко кръв, бе казал непознатият. Изглежда, щеше да се окаже прав.

— Как да заспи човек при тази ужасна врява навън?

Пенелопа обърна глава към съпруга си. Стройното му тяло бе загърнато в ориенталски халат.

— Съжалявам — каза тя, опитвайки се да скрие сълзите си.

— Ти не си виновна, скъпа. Виновни са Виктор Чадуик и проклетите му войници.

Тя кимна безмълвно.

Максимилиан свали качулката от главата ѝ и погали влажните ѝ страни.

— Ще ми кажеш ли защо плачеш?

Пенелопа копнееше да го направи, да разкаже всичко на Максимилиан. Сега обаче не виждаше никакъв смисъл. Какво можеше да стори той? До този момент с нищо не ѝ бе дал да разбере, че желае да споделя болките ѝ. Защо да очаква това от него точно сега? Без друго често бе напомнял на Пенелопа, че разговорите за политика го отегчават.

Ако му признаеше, че лее сълзи за мъж, когото дори не познава, вероятно само щеше да го разгневи. Максимилиан и без това нямаше доверие на съпругата си и дори си бе позволил да я обвини във връзка с иконома си.

Настъпи дълго и мъчително мълчание. Неочаквано Максимилиан взе дланта на Пенелопа в своите. Той не я бе оставил сама, както се боеше тя.

— Неприятно ми е да гледам как плачеш, скъпа — каза Макс. — За Бога, скъпа, това разбива сърцето ми.

— Наистина ли?

Пенелопа погледна мъжа, когото обичаше, но който за нея бе един непознат.

— Да.

Той я целуна нежно и затваряйки очи, Пенелопа се изгуби в обятията му.

Почувствала силните му ръце, младата жена с въздишка се отпусна на рамото му. Едва успяваше да сдържи сълзите си.

— Поплачи си, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре.

Тя обви ръце около врата му. Несвикнал с ролята на утешител, Максимилиан леко се отдръпна и застина смутен. След миг тялото му видимо се отърси от сковаността си и ръцете му я прегърнаха още по-силно.

Пенелопа тихо проплака, сгушила се в прегръдката на съпруга си.

— Всичко е наред — повтори той. — Поплачи малко. Заслужила си го.

Младата жена не разбра напълно смисъла на думите му, но остави отдавна сдържаните сълзи да потекат свободно по страните ѝ. Зарида безутешно.

Максимилиан леко я люлееше в ръцете си. Притиснала лице към рамото му, тя се унесе, обзета от усещането, че стаята около нея се върти неудържимо. Светът ѝ също се въртеше с шеметна скорост и от това въртене бе започнало да ѝ се завива свят.

Хлипанията ѝ стихнаха и Пенелопа изпита необичайно спокойствие. Ръцете на Максимилиан все още я държаха, вдъхваха ѝ чувство на сигурност. Той шепнеше на ухото ѝ, уверяваше я, че всичко ще бъде наред.

Пенелопа с цялото си сърце искаше да му повярва, но дълбоко в себе си чувстваше, че в действителност целият ѝ живот се рушеше. Тайлър все още бе в ръцете на Виктор, а Синьото острие бе ранен и навярно умираше, а тя не можеше да стори нищо, за да му помогне.

Мери слезе по стълбите, добре отпочинала и истински щастлива за пръв път от месеци. А може би дори от години.

Все още не бе в състояние да анализира причините за това си състояние.

Въпреки късния час Бек тепърва сервираше закуската и нито Пенелопа, нито съпругът ѝ се мяркаха наоколо. Далтон обаче бе тук. Беше се появил малко след нея.

— Добро утро, госпожице Сетън — официално рече той.

— Добро утро, Далтон. — Тя не успя да сдържи усмивката си. Бек изсумтя и излезе от стаята. — Къде са всички тази сутрин?

— Предполагам, че все още спят след снощните вълнения.

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Какви вълнения?

— Изглежда, тази нощ Виктор е попаднал на следите на Синьото острие. В градината при беседката.

— И аз съм проспала всичко това?

Далтон я дари със сдържаната си дяволита усмивка, разкривайки искрящо белите си зъби.

— Навярно спите доста дълбоко.

— Понякога — каза тя. През изминалата нощ бе сънувала прекрасен сън, от който не ѝ се събуждаше.

— Имаше доста голяма врява точно под вашия прозорец — каза Далтон, все така усмихнат. — Първо изтрещя изстрел, а сетне войници претърсваха градината. Цялата къща бе на крак. Е, *почти* цялата.

— Пропуснала съм всичко това — намусено отбеляза Мери. — Проспала съм го.

Разбира се, тя не съжеляваше, че бе пропуснала срещата с Виктор. Сега изпитваше някакво ново, непознато за нея чувство. Вече не се терзаеше и не страдаше в името на любовта си.

Просто си бе помислила, че би било вълнуващо да види мъжа, известен като Синьото острие.

Далтон издърпа стола ѝ и зачака тя да заеме мястото си край дългата маса. Мери се приближи до него, до *иконома*, който я бе навестил в съня ѝ, и седна на стола си.

— Може би — каза тя, докато Далтон се отдалечаваше — вие бихте могъл да ми разкажете снощното приключение.

Мери хвърли поглед през рамо и го видя да стои в рамката на вратата. Усети пулсът ѝ да се учестява, но бе безсилна да стори каквото и да било.

Пенелопа довършваше своя стенопис, щастлива да намери отдушник за тревогите си.

Беше се събудила късно сутринта, след като вечерта бе заспала в обятията на съпруга си. Максимилиан бе свалил наметалото, обувките и чорапите ѝ и я бе завил. След това си бе тръгнал, връщайки се в своята спалня. Пенелопа не го бе виждала повече, а денят вече преваляше.

Тази нощ за пръв път от дълго време той бе проявил истинско съчувствие към нея. Беше се държал както през първите дни на познанството им. Като приятеля, от когото тя така отчаяно се нуждаеше. Изглежда, по някакъв неясен за нея начин той бе разбрал това.

Стенописът ѝ щеше да бъде напълно завършен след седмици, а може би и месеци, но тя не бързаше, защото работата по него изпълваше сърцето ѝ с радост.

Днес обаче ръцете ѝ трепереха, а и тя трудно успяваше да се концентрира. Пенелопа се обърна, за да остави четката си на статива. Внезапно, наред четките и боите си, забеляза чисто бял лист, сгънат и запечатан с червен восък.

На листа не бе изписано името ѝ, но Пенелопа веднага разбра, че е за нея. Тя го взе с треперещи пръсти и няколко мига го поддържа в ръцете си. Писмото беше от *него*. Почувства това с цялото си същество.

Как бе попаднало тук? Когато бе започнала да рисува, писмото все още го нямаше, а по време на работата си не бе чула никакъв шум. Вероятно Синьото острие или някой от хората му се бе промъкнал в салона, без тя да забележи.

Пенелопа счупи печата и отвори писмото. Нямаше име и адрес на изпращача. Думите бяха написани ясно и прилежно и Пенелопа ги прочете на един дъх.

Аз съм добре. Когато изпълня обещанието си, ще се погрижа да бъдете уведомена за това. Ако имате нужда от мен, завържете жълт шал на балкона си. Бъдете смела.

Писмото не бе подписано, но в долния десен край на листа бе нарисован кинжал.

Синьото острие не бе мъртъв, нито умираше. Той бе спасен. Усмивка на облекчение трепна за миг върху красивото лице на Пенелопа. Непознатият щеше да освободи Тайлър и веднага щеше да я уведоми.

„Сега трябва да бъда смела“ — помисли си Пенелопа.

— Скъпа, не можах да мигна цяла нощ — каза Максимилиан, влизайки в салона с широка прозявка.

Пенелопа припряно пъкна скъпоценното писмо в корсажа си.

Макс не бе излъгал за безсънната нощ. Раната го гореше, Джон все още не бе открил местонахождението на Тайлър, а съпругата му току-що бе скрила в пазвата си писмо от Синьото острие.

Когато влезе в салона, на устните ѝ играеше лека усмивка. Дали щеше да му разкаже за малкото си нощно приключение в беседката? За срещата си с легендарния бунтовник? Макс се съмняваше.

— Утре Хънтландови организират вечеря. Зная, че напоследък не си в настроение за публични изяви, но мисля, че трябва да приемем поканата.

— Разбира се — смирено отвърна Пенелопа.

Очевидно писмото бе изиграло ролята си и бе утешило съпругата му. Беше оставено в салона от Гарик, който бе уверил Макс, че може да се вмъкне в салона напълно незабелязано. Ловкият Гарик с лекота се бе справил със задачата си.

— Изглеждаш значително по-добре от снощи — каза Макс, оглеждайки салона, който Пенелопа бе превърнала в свое царство. — Вчера бе така безутешна.

Тя продължаваше да се усмихва.

— Да — каза младата жена, слагайки ръка на рамото му. — Благодарение на теб обаче успях да се почувствам по-добре.

— Но, скъпа — отвърна Макс, поласкан от думите ѝ, — това е мое задължение като твой съпруг.

Дълбоко в себе си Макс се надяваше, че Пенелопа ще му довери преживяванията си, ще му разкаже за изнудването от страна на Виктор, за срещата си със Синьото острие и за писмото, което бе скрила в корсажа си.

Знаеше, че няма право да очаква това от нея. Между тях вече имаше твърде много тайни и прекалено много лъжи.

Пенелопа безмълвно се повдигна на пръсти и нежно го целуна по устните. С целувката си навярно искаше да му благодари за проявеното съчувствие.

Щеше ли да продължи да го дарява с милувките си, когато узнаеше истината?

Би могла да отиде на вечерята с Пенелопа и Максимилиан, облечена в красива рокля и скрила истинските си чувства зад фалшива усмивка. Мери Сетън рядко отказваше подобни покани, но боейки се от срещата с Виктор, тя се бе извинила с главоболие и бе останала в имението Бродерик.

Къщата изглеждала огромна с високите си тавани и обширни помещения. Максимилиан очевидно притежаваше разточителен вкус. Всичко бе отрупано с китайски порцелан, а мебелите изглеждаха екстравагантни и скъпи. Прозорците бяха украсени с драперии от сатен, който се димпеше тежко до самия под.

Ето че тази вечер тя можеше на воля да се наскита из разкошния дом на Пенелопа.

Със свещ в ръка, Мери влезе в голямата зала, едно рядко използвано помещение в предната част на къщата, което изглеждало студено и неприветливо. Салонът бе предназначен за балове и други музикални забави и тържества, каквито Бродерик Хаус почти не помнеше.

Мери винаги бе обичала приемите, шума и бляскавите облекла, танците и флиртовете, но тази вечер не бе в настроение за забави. Трябваше да събере мислите си, затова държеше да остане сама. Точно сега с удоволствие се наслаждаваше на тишината.

— Мина ли ти главоболието?

Тя се извърна изненадано. Съвсем близо зад нея стоеше Далтон — с ръце на кръста и все още с измачканата ливрея, която носеше сутринта. Мери не бе чула стъпките му, а и Далтон не носеше свещ със себе си.

— Напълно — меко каза тя.

— Радвам се.

Мери не виждаше добре лицето на Далтон, затова пристъпи към него, вдигайки свещта пред себе си.

— Ако трябва да бъда напълно искрена — каза тя, осветявайки лицето му, — въобще нямах главоболие.

— И аз така си помислих.

— Виктор сигурно ще бъде там — призна тя, — а аз нямам никакво желание да го виждам отново и да стоя на една и съща маса с него.

Ъгълчетата на устата му се свиха в едва доловима усмивка.

— Радвам се да чуя това.

Далтон сигурно мислеше, че тя се е уплашила от Виктор. Щеше ли да я намрази, ако научеше всичко, което бе сторила? Интимностите, игрите, които бе играла, за да спечели любовта на Виктор, измамата, омразата и завистта към Пенелопа, когато тя бе открила щастието си с Максимилиан.

Мери бе открила, че вече не мразеше Пенелопа и не я винеше за нещастията и разочарованията в живота си. Чувстваше, че самата тя има свои проблеми, които не смееше да сподели с никого.

Един ден, когато откриеше друг дом и събереше смелост, Мери щеше да разкаже на Пенелопа за случилото се в нощта на залавянето на Хет. Тогава тя не бе подозирала колко мъка ще причини измамата ѝ. Колко болка за Пенелопа, за семейство Лаури и за самата нея. Ех, ако знаеше...

Тогава обаче Мери се съгласяваше с всяка дума на Виктор, вярваше, че той скоро ще я обикне, надяваше се на невъзможното.

Сега тя вече не го обичаше. Е, може би *съвсем малко*, но бе загърбила тази част от живота си. Беше успяла да остави любовта да си отиде, точно както я бе посъветвал Далтон.

— Наистина ли се радваш? — попита тя.

— Да.

— Защо?

Тайнствената усмивка неочаквано изчезна от лицето му.

— Защото ти заслужаваш повече от онова, което може да ти предложи Виктор Чадуик.

Това не бе истина. Дори Далтон да говореше искрено, Мери знаеше, че всъщност не заслужаваше нищо хубаво.

Далтон погали лицето ѝ. Милувката му я накара да потрепери от възбуда, а от съвсем лекото докосване на устните му пулсът ѝ се

учести. Дълго бе мечтала за тази целувка. Целувка, която я връщаше към живота.

Далтон постепенно бе притиснал тялото си към нейното. Той взе свещта от ръцете ѝ, сложи я върху масичката до тях, а сетне отново се наведе към Мери, за да я целуне.

Тя се остави на целувката му, отказвайки да се съпротивлява на чувствата, които с всяка изминала секунда я завладяваха все по-силно. Далтон я целуваше все по-възбуждащо и по-дръзко, докато всичко друго изчезна и миг след това за Мери не съществуваше нищо друго освен изгарящата му целувка.

Ръцете ѝ започнаха да гаят тялото му, търсеци топлина и покой. Никога преди не бе изпадала в такъв приятен унес. Чувстваше се така, сякаш се издига над земята в прегръдките на този тайнствен мъж.

Далтон с неохота прекъсна целувката.

— Не бива да правим това.

Мери не искаше да спира, но сега нямаше друг избор. Тя не искаше Далтон да узнае нейната тайна, ужасните неща, сторени в името на онова, което бе взела за любов. Младата жена се ужасяваше от мисълта, че той може да научи за връзката ѝ с Виктор. Искаше Далтон да вярва, че е невинна и добродетелна млада дама.

Ако допуснеше отношенията им да се задълбочат, той неминуемо щеше да узнае истината.

— Не бива повече да правим това — рязко каза Мери — Не зная за каква ме мислиш...

Тя мина покрай него и се втурна към спалнята си, където можеше да избяга от Далтон и от Виктор, да остане сама със спомените си.

Оставаше ѝ единствено да се моли тази нощ Далтон отново да я навести в съня ѝ.

— Мери!

Вече на стълбите, тя отново се обърна към него, взирайки се в изкривеното му от мъка лице.

— Знаеш, че не е редно да го правим — прошепна тя.

— Но аз не... — промълви той и внезапно замълча. — Аз нямам вечна да бъда иконом.

Сега тя трябваше да му каже с високомерен глас, че стои много над него и че никога не би се съгласила да има нищо общо с един

обикновен слуга. Думите обаче не излязоха от устата ѝ. За нищо на света не би наранила Далтон. Може би трябваше да му каже истината.

— Вината не е в теб — промълви тя. — Ти си мил и с добро сърце. Аз... аз не съм достойна за теб.

— Не говориш сериозно, нали? — ядосано отвърна той — Ти си мила и красива млада жена и... въпреки че дълго се борих с чувствата си, аз те обичам. Вече не мога да крия това от теб — призна той. — Хиляди пъти съм си казвал, че за нас няма надежда. Животът, който водя, не би бил подходящ за една истинска дама.

— Извърших ужасни неща — призна тя. — Бях наивна и не разбирах грешката си.

— Зная.

— Нима...

— Чадуик... — прекъсна я той и направи крачка към стълбището — в беседката.

— Ти знаеш — ужасено каза тя. Искаше ѝ се да избяга, да се скрие от пронизващия му поглед.

— Да — прошепна той, приближавайки се още повече. — Видях какво се случи миналата нощ и чух всичко. Защо, мислиш, досега не ти бях казал, че те обичам? Просто не вярвах, че ще ми повярваш... Искях първо да ти покажа какво е любовта, и чак след това да ти призная чувствата си.

— Но кое те кара да мислиш, че ме обичаш?

— Не мога да ти отговоря — призна той. — Просто зная, че те обичам.

— Далтон...

Той стъпи на най-долното стъпало.

— Искам да ти докажа, че онова, което ти е сторил Чадуик, няма нищо общо с любовта. Любовта трябва да е взаимна и... — Той замълча смутено.

— Какво има? — Искаше ѝ се Далтон да не спира да говори.

— Само допреди няколко седмици дори не вярвах в любовта, а сега стоя пред теб и се изразявам като слаб поет. Истината е, че ми се прииска да убия Чадуик за онова, което ти стори в беседката. Възнамерявах да го проследя и да го удуша, когато те чух да плачеш и просто не можах... не можах да те оставя.

— Не зная какво щях да правя, ако не беше ти. — Тя вечно щеше да помни нежните му ръце, попиващи сълзите ѝ.

Далтон продължи с треперещ от напрежение глас:

— Тогава реших един ден да ти покажа как трябва да се отнасят един с друг мъжът и жената.

Сърцето ѝ заблъска лудо.

— Наистина ли?

— Един ден, когато сме готови за това, ще ти покажа какво е любовта. Ако решиш да свържеш живота си с един обикновен иконом. — Думите му вече не бяха свенливи, а на лицето му отново имаше усмивка. Усмивка, която стопли сърцето на Мери и я накара да го почувства безкрайно близък.

— Ще ми покажеш ли сега? — попита тя, пристъпвайки към него. Пламъкът на свещта, която Далтон държеше в ръцете си, трепна и Мери се наведе, за да я угаси.

Далтон прошепна в мрака:

— Да.

Предната вечер се бяха прибрали късно, но Пенелопа се събуди с изгрева на слънцето. Тя незабавно отвори шкафа, в който държеше шаловете си, след което излезе на балкона и завърза за перилата един жълт шал.

Информацията, която бе дочула, можеше да се окаже от полза за мъжа, известен като Синьото острие.

Беше се надявала Максимилиан да остане в спалнята ѝ през нощта. Напоследък той се държеше много по-внимателно с нея, отколкото през първите седмици от брака им и Пенелопа си бе помислила, че съпругът ѝ се е променил. Вечерта обаче той се бе запътил към спалнята си, оплаквайки се от главоболие и преумора. Пенелопа трябваше да признае, че Максимилиан изглеждаше по-блед от обикновено и едва не бе заспал в каретата на връщане от бала на Хънтландови.

Тя не се бе разсърдила на дрямката му, тъй като ръката му бе върху нейната, а главата му почиваше на рамото ѝ. В такива моменти почти вярваше, че въпреки всичко съпругът ѝ я обича.

Сега обаче нямаше време да търси причините за проблемите в брака си с Максимилиан. Тази вечер, в десет часа, тя отново щеше да се срещне със Синьото острие, мисълта за когото с всеки изминал ден все повече занимаваше съзнанието ѝ.

С черна перука на главата и с дългото палто, което носеше при последната им среща, Макс чакаше Пенелопа, скрит сред буйната растителност край пътеката. Той бе подранил с половин час, за да има възможност да наблюдава градината и да реагира, в случай че съпругата му от ново е била изнудена от Чадуик да изиграе ролята на примамка.

Предната вечер, у Хънтландови, бе забелязал Пенелопа да разговаря с Чадуик, който навярно отново я бе заплашвал, че ще погуби Тайлър.

Точно когато градският часовник удари десет, Макс чу по пътеката да приближават нечии предпазливи стъпки.

Той надникна през листата и видя силуета на съпругата си, загърната в тъмнозеленото наметало с качулка. Макс я изчака да се приближи.

— Не се обръщайте.

Пенелопа спря, подчинявайки се на нареждането му.

— Наистина ли сте добре? — попита тя загрижено. — Толкова се тревожех за вас. Дори мислех... мислех, че сте мъртъв. Когато Виктор ми показа изцапаните си с кръв ръце, ми прималя.

Тихият ѝ глас бе изпълнен с вълнение. Нима наистина се бе влюбила в мъж, когото дори не познаваше?

— Както виждате, аз съм добре.

— Не мога да видя нищо — отвърна тя и Макс разбра, че в този момент, съпругата му повече от всичко желаше да зърне лицето на Синьото острие. Не биваше да ѝ позволява, още не.

— Тогава ще трябва да ми се доверите.

— Вярвам ви.

Гласът ѝ прозвуча така благоговейно, че сърцето на Макс се сви. Пенелопа се доверяваше на един непознат, бе излязла в тъмната студена нощ само за да се увери, че той е добре. Една среща, една бележка и съпругата му вече напълно бе хлътнала по Синьото острие.

— Защо ме повикахте? Само за да се уверите, че съм добре? — троснато рече той.

— Не — тя въздъхна тихо. — Но първо искам да ви благодаря за писмото. То ми донесе огромно облекчение.

Всяка друга жена на нейно място би се обърнала, за да види мъжа, с когото говореше, но не и Пенелопа. Тя бе уравновесена, решителна и смела.

— Защо настояхте да се срещнем тази вечер?

— Имам новини за вас — развълнувано каза тя. — Виктор Чадуик спомена нещо миналата вечер. Повика ме настрана и каза, че разговарял с Тайлър същия следобед. Това означава, че брат ми е някъде наблизо, нали?

— Да, така е. Това е много полезна информация. — Той почувства облекчение от факта, че Пенелопа не бе настояла за тази среща, защото е омагьосана от сянката му, а за да разговарят за Тайлър.

— Има още нещо. — Той притаи дъх. — Говори се, че утре ще пристигне някаква артилерийска част.

Макс се усмихна в тъмнината. Съпругата му се бе превърнала в същински първокласен шпионин. Той, разбира се, знаеше за артилерийската част, която трябваше да подсили местния гарнизон, и дори вече бе изработил план за посрещането ѝ. Пенелопа продължаваше да изрежда добре известните му подробности, а гласът ѝ трепереше от вълнение. Когато му разказа всичко, което знаеше, Макс пристъпи към нея.

— Благодаря ви, госпожо Бродерик.

— Пенелопа.

— Благодаря ви, Пенелопа — каза той и покровителствено постави ръка на рамото ѝ. Тя не помръдна.

Беше излязъл пронизващ вятър и Макс застана още по-близо до съпругата си, за да я пази от студа.

— Бих могла да продължа да ви сътруднича дори и след спасяването на Тайлър — прошепна тя. — Бих могла да ви доставям информация и при нужда да предавам съобщения. С цялото си сърце желая да ви помагам.

— Това е опасна игра.

— Зная.

— Кое тогава ви накара да вземете това решение?

Макс съвсем ясно почувства вълнението, което сякаш струеше от самото ѝ тяло.

— Онова, което правите, е достойно за възхищение. Вие сте горд, не се боите от опасностите и никога не бихте изменили на убежденията си — каза тя с треперещ от възмущение глас, който сега прозвуча почти страстно. — Бих искала животът ми да бъде нещо повече от вечерни приеми, балове и рисуване на красиви пейзажи. Бих искала да се простира отвъд стените на дома ми.

— Бунтарка по дух — промърмори Макс.

— Не съм сигурна, че определението ви е съвсем точно — колебливо отвърна тя. — Никога преди не бях размишлявала сериозно върху идеята за свободата. Живеейки в топлия си и сигурен дом, не се замислях върху въпроса за справедливостта.

— Какво ви накара да се промените?

— Вие — отвърна тя. — Вие сте готов да пожертвате всичко в името на каузата си. Също както и брат ми, който така страстно вярва в свободата. Но най-вече... — изрече тя, правейки драматична пауза — не искам хора като Виктор Чадуик да управляват тези колонии. Винаги съм мислела, че най-големият му грях е неговата безчувственост, но сега знам, че той е зъл и безмилостен и че четирите стени на моя дом няма да ме спасят от хора като него.

— Това с брат ви бе фатална грешка от негова страна.

— Да, така е — страстно отвърна Пенелопа.

Сега Макс можеше да застане лице в лице със съпругата си и да ѝ признае всичко. Можеше да ѝ поиска прошка за грешките и да ѝ признае любовта си. Той обаче не намираше сили да го стори. Тайлър все още не бе спасен, а Пенелопа... той не знаеше как би реагирала съпругата му на тези превратни новини.

— Пенелопа, ти ли си?

Макс успя да зърне през рамото си Мери, която приближаваше към тях по градинската пътека. Той отново се скри в храстите, преди Мери да бе успяла да го забележи.

— Ето къде си била.

Пенелопа бавно се извърна, за да поздрави братовчедка си.

— Какво правиш тук по това време на нощта? — попита я Мери с укор. — Търсих те в стаята ти. Искан да проверя дали си будна, защото не можах да заспя и си помислих, че бихме могли да поговорим. Толкова отдавна не сме го правили.

— Да, така е.

— Нямахте те в леглото, затова излязох на балкона, за да видя дали случайно не си там. Видях някакви силуети в градината и реших, че може би си ти. — Мери се огледа. — Сама ли беше?

— Да — спокойно отвърна Пенелопа. — Сама съм. Не можах да заспя и реших да се поразходя.

— Вече е прекалено студено за разходки — каза Мери, повеждайки братовчедка си към къщата. — Освен това аз наистина се нуждая от някого, с когото да поговоря.

Макс проследи с поглед двете жени, които се отдалечаваха по пътеката към къщата. Пенелопа погледна през рамо и на него му се стори, че на лицето ѝ бяха изписани едновременно страх и копнеж.

Изражението ѝ можеше да разтърси всеки мъж и той се надяваше онова, което си бе помислил, да не е истина.

Прекрасната му съпруга бе заплена от Синьото острие.

Пенелопа знаеше, че не можеше да отпрати братовчедка си и да се завърне в градината.

Разговорът с нея обаче скоро я увлече и тя започна да се наслаждава на всяка минута, прекарана с Мери.

Както някога в миналото, двете жени бяха свели глави една до друга и си шепнеха в мрака за това, как всяка от тях си представяше любовта.

Мери всъщност все още не бе споделила сърдечните си вълнения, но Пенелопа знаеше, че с братовчедка ѝ се е случило нещо прекрасно. Мери ѝ бе признала, че се е убедила в думите ѝ — човек не избира любовта си, а тя избира него.

— Появява се ненадейно като гръмотевица върху небосклона, а светлината ѝ е едновременно плашеща и красива.

Този разговор помогна на Пенелопа да вникне в отношенията си с Максимилиан. Той я бе обичал, знаеше това, но нещо неочаквано бе променило чувствата му. Пенелопа ясно осъзна, че единствено гордостта я бе спирала да си върне изгубеното. Тя все още не знаеше как да спечели отново сърцето на Максимилиан, но чувстваше, че само с негова помощ би могла да си възвърне желанието за живот.

Пенелопа се запита кое се бе оказало по-решаващо за настъпилата с нея промяна — срещата ѝ със Синьото острие или

разговорът с Мери.

За съжаление срещата в градината трябваше да остане тайна, която Пенелопа не смееше да сподели нито с Максимилиан, нито дори с братовчедка си.

Въпреки краткия сън Пенелопа се събуди удивително свежа. Имаше да мисли за толкова много неща, че ѝ се завиваше свят. Сигурността на Тайлър, Синьото острие, решението ѝ да възстанови брака си и да си възвърне желанието за живот.

Максимилиан и този път не ѝ помагаше особено. Беше решил да прекара няколко дни на конни надбягвания някъде северно от Чарлстаун. Щеше да отсъства през целия ден, а можеше и да закъснее за вечеря, както ѝ бе съобщил рано сутринта.

Явно хармоничният брак, за който си мечтаеше, щеше да се окаже по-голямо предизвикателство дори от спасяването на Тайлър и сътрудничеството ѝ със Синьото острие.

Часовете минаваха бавно и ако не бе компанията на Мери, Пенелопа вероятно щеше да прекара сама целия ден. Далтон ѝ бе съобщил, че Хелън не се чувства добре. Пенелопа нямаше нищо против прислужницата ѝ да остане целия ден в леглото си. Бе напълно способна сама да се грижи за себе си.

По-голямата част от следобедта младата жена прекара в салона, където продължи да работи върху стенописите си. Работата обаче вървеше много бавно, тъй като Пенелопа беше разсеяна, а мислите ѝ блуждаеха другаде.

Вечерята прекара във веселата компания на Мери. Пенелопа бе щастлива да види отново предишната Мери — оживена, приказлива, с очи, които се смееха.

Малко след вечеря двете се оттеглиха по стаите си. Негласното правило да се става с изгрева и да се ляга по залез слънце сега бе добре дошло за Пенелопа. Младата жена се надяваше продължителният сън да ѝ донесе повече мъдрост.

Тя започна да се съблича на светлината от една свещ. Нощта бе топла и в спалнята не гореше камина. Пенелопа развърза панделката на роклята си, събу копринените си пантофи и седна пред огледалото,

за да разреши косите си. Внезапно го видя — познатия правоъгълен лист хартия с червен печат.

Когато го докосна, ѝ се стори, че сърцето ѝ ще се пръсне. Нима вече имаше вести за Тайлър? Или някакви други новини?

Тя разчупи печата, а пред смаяните ѝ очи се разкриха думи, в които отначало не откри никакъв смисъл.

Голямата зала. Сега.

Без дори да нахлузи пантофите си, Пенелопа изскочи от спалнята със свещ в едната ръка. Тихо изтича по коридора и почти прелетя надолу по стълбите.

Рядко влизаше в голямата зала. Това бе грамадно и студено помещение, което почти не използваша.

Босонога, Пенелопа пристъпи в огромния салон и остави свещта си върху една изящна масичка близо до входа. Централната част на залата бе празна, а дървеният под изглеждаше недокоснат от човешки крак. Само проникващата през драпериите на високите прозорци лунна светлина огряваше това самотно и забравено място, населено с неясни сенки. Балната зала предоставяше множества места, където човек можеше да се скрие.

— Има ли някой? — тихо попита Пенелопа, за да привлече вниманието на Синьото острие, ако той наистина бе тук. След това с плахи стъпки стигна до центъра на помещението. Обляна от лунната светлина и напълно сама, тя внезапно изпита страх.

— Вие дойдохте — шепотът проехтя от далечния край на залата и, противно на волята си, Пенелопа се извърна, взирайки се в тъмнината. Той стоеше, наклонил глава към гърдите си и всичко, което се виждаше от него, бе дългата му черна сянка.

— Да — отвърна Пенелопа.

— Обърнете се.

Тя се поколеба за миг, след което послушно обърна гръб на тайнствения непознат.

— Новини за Тайлър ли ми носите?

Пенелопа инстинктивно усети, че той се бе приближил.

— Не — топлият му дъх погали шията ѝ, от което гърбът ѝ настръхна от възбуда.

— Решили сте да приемете помощта ми?

Настъпи кратка пауза, преди той да отговори. Когато сложи ръцете си върху раменете ѝ, тя едва не подскочи от изненада.

— Не — отново прошепна мъжът.

Сърцето ѝ биеше така силно, че Пенелопа се уплаши да не би ударите му да събудят всички в къщата.

— Тогава защо ме повикахте?

Пръстите му бавно, но уверено запълзяха надолу по ръката ѝ.

— Искях да ви видя отново. Миналата нощ ни прекъснаха, а аз имам да ви казвам толкова много неща.

— О!

Непознатият свойски обхвана кръста ѝ със силните си, но нежни ръце. Тя трябваше да избяга, да извика... но не стори нищо.

— Мислих за вас цяла нощ и дори не можах да заспя — Лицето му бе така близо, че младата жена усещаше дъха му по шията си. — А когато най-сетне заспах, ви сънувах. Да ви разкажа ли съня си, Пенелопа?

— Не. — Отговорът ѝ бе толкова тих, че тя не бе сигурна дали непознатият я е чул, но не намери сили да го повтори.

— А вие сънувахте ли ме? — настоятелно попита той. — Колко прекрасно би било, двамата с вас в отделни легла, но в един сън...

— Не — отвърна тя, този път по-решително. — Господине, изглежда, не сте разбрали правилно чувствата ми към вас. Аз се възхищавам от личността и от идеите ви, но... но съм омъжена.

Макс се усмихна, заравяйки лице в косите ѝ. Тя ухаеше така хубаво и се държеше достойно, като отговаряше на въпросите му съвсем благоприлично.

Но не си тръгваше.

— Омъжените жени са най-добрите любовници — каза той, разгръщайки косата ѝ, за да може да целуне изящната ѝ шия. Пенелопа не помръдваше. — Тъй като съпругът ви често отсъства, не може да не ви е хрумвало да си намерите любовник.

— Това не е вярно! — Пенелопа се опита да избяга, но той я държеше здраво.

— Може би трябва да помислите върху предложението ми.

— Господине, сигурно не сте ме разбрали правилно.

— Ами ако ви кажа, че съм спасил Тайлър и възнамерявам да го освободя, но... само при едно условие? — Тя замря в ръцете му и дълбоко си пое въздух. — Само една нощ в леглото ви, Пенелопа. Толкова много ли искам от вас?

— Да.

— Дори ако цената е животът на брат ви?

Тя дълго мълча, без да помръдне.

— Не ме принуждавайте да взимам това решение — отвърна най-сетне тя.

— Няма — увери я Макс. — Но аз зная какво чувствате към мен и какво искате от мен и мислех... ще ви бъде по-лесно да се решите, ако почувствате, че нямате друг избор.

— Аз... аз не искам нищо от вас — гласът ѝ потрепери несигурно.

Още една лъжа. Кога най-сетне щеше да престане?

— Сърцето ви бие лудо, дишате учестено, кръвта кипи във вените ви. Когато ви докосвам, настръхвате. — С едната ръка той я придърпа към себе си, а с другата погали треперещата ѝ шия. — Тези чувства може да са ви непознати, но те са доказателство за това, че ме желаете.

Макс я докосна съвсем нежно, едва плъзгайки пръсти по шията ѝ.

— Не се страхувайте — прошепна той.

— Пуснете ме.

— Скоро.

Притиснал тялото ѝ към своето, той я целуна отново. Как силно го желаше Пенелопа! Кожата ѝ бе настръхнала и зачервена и макар и уплашена, тя все пак не бе ужасена, каквато би трябвало да бъде.

— Искам да ви предложа нещо — каза той. — Заминете с мен. Напуснете глупака, когото наричате свой съпруг, и се присъединете към Лигата на Синьото острие. Елате с мен.

— Не — отвърна съвсем спокойно тя, вместо да го наругае възмутено.

— Мога да ви отведа от тази къща още сега, без да позволя на никого да ме спре. Мога да ви направя своя жена, да ви обрека сърцето

и душата си, и тогава вие никога няма да пожелаете да се завърнете в тази къща.

— Но няма да го сторите — смело каза Пенелопа.

— Какво ви кара да мислите така?

— Аз ви познавам — отвърна тя. — Колкото и да е невероятно, аз ви познавам. Можете да ме заплашвате колкото си искате, можете да се опитвате да ме шокирате и да ме накарате да изпадна в паника, но не можете да ме накарате да извърша нещо против волята си.

— Права сте — призна той, — но мога да ви накарам да я промените.

Пенелопа се засмя нервно. Един мъж, но не съпругът ѝ, я държеше в обятията си и ѝ правеше неприлични предложения, а тя се смееше.

— Уверявам ви, че по тези въпроси няма да успеете да промените волята ми. Ако трябва да съм напълно искрена с вас, ще призная, че съм поласкана от силното ви желание да ме прелъстите, но още отсега трябва да се примирите, че усилията ви са обречени на провал.

— Защо?

Какво щеше да стори, ако точно в този миг Пенелопа признаеше, че обича съпруга си?

— Аз съм омъжена, господине. Мисля, че това е достатъчна причина.

За съжаление за него не бе достатъчна.

— Пуснете ме — подкани го тя. — Моля ви.

Макс широко разтвори ръце, оставяйки я да отлети като красива, бяла птица.

Пенелопа прекара по-голямата част от нощта, въртейки се в леглото си в напразни опити да заспи.

Срещата с тайнствения непознат я бе смутила, но дълбоко в себе си тя чувстваше, че човекът, който наричаше себе си Синьото острие, не бе истинска заплаха за нея. Пенелопа не можеше да намери разумно обяснение за обзелото я спокойствие, тя просто го чувстваше с ума и сърцето си.

Тревожеше я фактът, че той се бе оказал прав в предположенията си относно нея. Синьото острие се бе отнесъл с нея по изключително неприличен и неподходящ за една дама начин. Когато шепнеше името ѝ, когато я докосваше, Пенелопа се чувстваше изключително неловко. Непознатият бе решил, че е самотна и има нужда от любов.

Тя имаше нужда единствено от Максимилиан.

Така че, когато зората прогони нощния мрак, Пенелопа се отправи към спалнята на съпруга си. През цялата нощ не бе могла да мигне, измъчвана от мисли за Тайлър, за Синьото Острие и за своя брак.

Сега искаше да си върне Максимилиан. Такъв, какъвто го познаваше преди сватбата им, преди първата брачна нощ. Само така в нея отново щеше да се пробуди желанието за живот.

Пенелопа прекоси коридора и решително влезе в спалнята на съпруга си. Максимилиан все още спеше и на бледата светлина от първите слънчеви лъчи Пенелопа едва успя да различи тялото му под зелената сатенена завивка. Предната нощ трябва да е била унесена в дрямка, когато се е прибирал, защото не бе чула стъпките му.

Пенелопа затвори вратата след себе си и тихо пристъпи към леглото. Съпругът ѝ спеше дълбоко и не усети присъствието ѝ дори когато тя приглади един златист кичур, паднал върху лицето му.

Сънят бе заличил и последната следа от високомерния аристократ. Пред нея лежеше човекът, в когото някога се бе влюбила. В негово лице виждаше приятеля, мъжа, който я бе обожавал, ухажвал и в крайна сметка бе спечелил сърцето ѝ. Мъжа, когото помнеше от първите дни на тяхното познанство и когото бе избрала за свой съпруг.

Максимилиан неспокойно се размърда, при което завивката се свлече от леглото, а от устните му се отрониха някакви неразбираеми думи. Каква ирония на съдбата — бяха женени от месеци, а тя дори и не подозираше, че съпругът ѝ спи гол. Пенелопа вдигна завивката с намерението да го завие отново, но погледът ѝ внезапно спря върху превръзката на хълбока му. Не знаеше Максимилиан да се е наранявал. Предположи, че е паднал от седлото или се е наранил при друг някакъв инцидент. Но защо бе пропуснал да спомене за това пред нея? Както и за петната от кръв по дрехите си и разкъсаната дантела. Върху превръзката му бе избило тъмночервено петно. Пенелопа потърси по стегнатото му мускулесто тяло други следи от наранявания, но не

откри такива. Изведнъж погледът ѝ спря на някакво петно върху горната част на едното му бедро.

В полумрака на стаята тя го взе за родилен белег или синина, но след като го разгледа по-отблизо, разбра, че се е излъгала.

Никога преди това не бе виждала татуировка, макар да бе чела за този разпространен сред някои екзотични народи обичай, неотдавна излязъл на мода и в Лондон. Такъв, какъвто го познаваше, не ѝ бе трудно да си представи благоприличния Максимилиан Бродерик, който в знак на протест срещу баща си се сдобива с татуировка — разбира се, на място, където никой не можеше да я види.

Пенелопа се усмихна и се наведе, за да разгледа по-отблизо тайнствената татуировка. Имаше формата на кинжал, син кинжал с извито острие... Синьо острие. Усмивката изчезна от лицето на младата жена.

Синьото острие!

Всичко си идваше по местата. Пенелопа се почувства същинска глупачка. Как бе възможно да не заподозре нищо? Очите, които вечно меняха цвета си — те бяха първата улика, — одухотвореността, прозираща изпод маската, зад която се криеше, и, разбира се, начинът, по който се бе настроил срещу нея след смъртта на Хет Лаури.

Максимилиан не ѝ бе дал никакъв шанс да се защити. Бе я осъдил с чувство за непогрешимост, заключвайки я между стените на тази къща, сред които тя бе открила своя ад. Ето защо се бе променил напоследък. Пенелопа бе разкрила пред Синьото острие, че е невинна, и той ѝ бе повярвал.

Това обаче явно не му бе достатъчно, за да ѝ се довери напълно.

Сега младата жена разбра, защо бе почувствала непознатия мъж в градината толкова близък, мъжа с тъй нежни ръце и с глас, всяващ в сърцето ѝ чувство на покой. Разбра и причината, поради която не се бе почувствала застрашена, когато непознатият се бе опитал да я съблазни. И усещането, че познава мъжа, шепнещ в тъмнината. Да, тя добре познаваше този мъж.

Пенелопа сви юмруци. Изпита непреодолимо желание да се нахвърли върху него, да го изкопчи от даряващия покой сън. Как смееше да претендира, че я обича, а да се държи толкова зле с нея? Как бе могъл с лека ръка да загърби всичко, което ги свързваше?

Безпомощно отпусна свитите си в юмруци длани.

Максимилиан изглеждаше толкова блед и неспокоен. Раната изсмукваше всичките му сили. Раната, получена докато се бе опитвал да убеди Виктор, че Пенелопа е изпълнила задачата си и да спаси Тайлър. Всичко, казано от нея за Синьото острие, бе истина. Той се бе проявил като благороден, смел и достоен мъж.

Но дори и да не бе такъв, тя навярно пак щеше да го обича.

Максимилиан обаче трябваше да плати за начина, по който се бе отнесъл с нея, за измамата и за недоверието.

Пенелопа безмълвно зави съпруга си, внимателно подпъхвайки сатенения юрган под топлото му тяло, и безмълвно му пожела лек и спокоен сън.

Той имаше нужда от него.

Мери лежеше, подпряна на лакът, и наблюдаваше спящия до нея мъж. Той бе великолепен. Силен и красив, мъжествен и нежен, идеалният любовник.

Миналата нощ Далтон се бе появил в стаята ѝ, за да я вземе в обятията си и да я люби с непозната за нея страст. Това бе истинска любов, която бе нещо напълно различно от преживяното с Виктор. Сливането на двете им тела нямаше нищо общо с неприятното усещане от припряното проникване на Виктор в нея. С Далтон тя за първи път бе изживяла удоволствието, което Виктор ѝ бе обещавал, без никога да я дари с него.

Мери отметна завивката от топлото му тяло. Боже, колко красив беше. Нима някога бе подозирала, че под ливреята на иконом може да се крие подобно тяло? Стегнати мускули, гъста руса коса, лице, излъчващо мъжественост и силна воля.

Неочаквано забеляза някакво петно точно под свивката на бедрото му и се наведе, за да го разгледа по-отблизо. Татуировка! Кой би помислил, че Далтон носеше татуировка?

Беше изображение на малък тъмносин кинжал с извито острие. Мери внезапно осъзна смисъла на своето откритие. Усмивката изчезна от лицето ѝ.

Това не можеше да бъде истина. Тя отново се вгледа в красивото му лице. Далтон Арчър, икономът на Максимилиан, бе Синьото острие?

Всичко пасваше идеално. Още от самото начало бе забелязала, че той не прилича на обикновен иконом. Бе прекалено силен и самонадеян, прекалено страстен. Малката татуировка все още не бе достатъчно доказателство, че Далтон е Синьото острие, но Мери бе твърдо решена да узнае истината.

Виктор би дал всичко, за да получи главата му. Наистина всичко.

Макс напрегнато се взираше в бележката. Пенелопа бе изписала думите с красив, плавен почерк.

Чакай ме в къщата на чичо. Вторник вечер по
обичайното време. Ще бъда на втория етаж.

Бележката не бе подписана, но Пенелопа я бе дала на Хелън, а след това чрез Джон малкият бял лист бе стигнал до Макс.

Но защо Пенелопа настояваше да се срещнат в празната къща на чичо й? Макс подозрително присви очи.

Тайлър щеше да бъде спасен след броени часове. Луис бе открил момчето на един кораб в пристанището. Спасяването му бе трудно, но не и невъзможно. Веднага щом научеше, че момчето е невинно и на сигурно място в Сайпръс Кросроудс, Макс възнамеряваше да разкрие пред Пенелопа всичките си тайни. Щеше да й се извини, но и да настоява за обяснение защо бе решила да иска среща с непознат мъж, който съвсем недвусмислено бе демонстрирал намеренията си към нея.

Макс бе така вгълбен в мислите си, че не чу стъпките й. Пенелопа рядко си позволяваше да влиза в кабинета му, но днес самоуверено пристъпи вътре. На красивото й лице грееше усмивка.

— Не те безпокоя, надявам се — весело рече тя.

— Разбира се, че не, скъпа — отвърна Макс и пусна бележката в джоба си.

Тя пристъпи напред, дарявайки го ненадейно с кратка целувка по бузата.

— Много си весела днес — мрачно забеляза той.

— Така ли мислиш? — отвърна съпругата му, отдръпвайки се от писалището. — Не бях забелязала.

Лицето ѝ наистина сияеше от щастие.

— Ужасно мразя да прекъсвам работата ти — стеснително рече Пенелопа, — но реших да отпътувам за празниците. Зная, че няма да имаш нищо против и просто исках да те уведомя за заминаването си.

— Заминаването ти?

— Реших за известно време да погостувам на чичо Уилям, ако, разбира се, не възразяваш.

— Защо да възразявам? — меко отвърна Макс.

— Възнамерявам да отсъствам само няколко седмици — невинно рече Пенелопа. — Месец или два.

— Разбирам.

— Чичо Уилям ми липсва много — жално добави тя.

— Наистина ли?

— Да. Помислих си, че е най-добре да замина в петък. — Младата жена гледаше през прозореца на кабинета му точно към мястото, където вече два пъти се бе срещала със Синьото острие.

— Ще наредя на Луис и Гарик да те придружат.

Тя се обърна към него и го дари с непроницаема усмивка.

— О, няма да има нужда. Предпочетох да наема охрана, вместо да ангажирам хората ти.

— Колко разумно — измърмори Макс.

— Толкова си мил — възкликна Пенелопа. — Знаех си, че няма да имаш нищо против.

Тя го дари с още една целувка и излезе от стаята. Съпругата му явно възнамеряваше да избяга със Синьото Острие.

За първи път от месеци Пенелопа спа спокойно и непробудно чак до сутринта.

Вечерта бе очаквала Максимилиан в стаята си, но той явно не искаше съпругата му да види огнестрелната рана на хълбока му. Очевидно все още не можеше да намери сили да разбули тайната си пред нея.

Пенелопа доста се забавляваше от факта, че съпругът ѝ я ревнуваше от самия себе си. Бе забелязала, че когато му съобщи за заминаването си, той едва успя да овладее гнева си. По време на

вечерята пък бе почервенял от ярост, гледайки я да отпива от виното си със замечтана усмивка.

Какво можеше да ѝ каже? Нищо. Макс не желаше да влиза в конфликт с нея, не и преди утрешната вечер.

Пенелопа седеше пред огледалото, когато внезапно забеляза оставената върху тоалетната масичка бележка. Познатата скъпа хартия с червен печат. Дали самият той не се бе промъкнал в спалнята ѝ, докато е спала?

С треперещи ръце Пенелопа разчупи печата и отвори писмото. Веднага позна почерка и малкия син кинжал вместо подпис.

Той е спасен.

Пенелопа въздъхна с облекчение. Тайлър бе спасен и сега се намираше на някое безопасно, избрано от Максимилиан място.

Броя часовете до нашата среща.

Само ако знаеше каква изненада му бе подготвила! Максимилиан със сигурност си я заслужаваше.

Това бе цялото съдържание на бележката. Пенелопа взе един лист от своята хартия и започна да пише послание до съпруга си.

Приемете вечната ми благодарност — старателно написа тя. Това бе самата истина. _ В сърцето ми винаги ще има място единствено за вас. _ Също истина. Утре вечер, любов моя.

Пенелопа прочете бележката и реши, че е прекалено предизвикателна. За нищо на света не искаше да уплаши бедния Максимилиан! Това само щеше да помрачи удоволствието от играта ѝ. Младата жена въздъхна и сгъна бележката, поставяйки я върху двете писма на Синьото острие. После ги привърза с червена панделка и ги постави в най-горното чекмедже на тоалетната си масичка.

Тайлър бе в безопасност.

Утре вечер тя щеше да си върне съпруга. Веднъж и завинаги.

Мери не можа да устои на изкушението. Далтон и останалите прислужници бяха ангажирани с приготвянето и сервирането на вечерята или с грижи около конете. Максимилиан и Пенелопа бяха толкова обсебени от заниманията си — той в кабинета, а братовчедка ѝ в салона си, — че Мери се питаше дали изобщо нещо бе способно да ги извади от необичайния им унес.

И тя тихо се запромъква към третия етаж.

Далтон Арчър, иконом през деня, Синьото острие нощем. Нима бе възможно? Тръпки полазиха по гърба ѝ само при мисълта, че това можеше да се окаже истина. Мери бе забелязала, че Далтон не приличаше на никой от мъжете, които познаваше. Силен и смел, природно интелигентен и с чувство за чест и достойнство.

Въпреки лоялистките си убеждения тя, подобно на всички останали в Чарлстаун, бе очарована от историите за тайнствения мъж, известен като Синьото острие. Нямахше човек, който да не се възхищаваше на смелостта на този почти легендарен герой.

Мери не бе сигурна коя е стаята на Далтон, но можеше да разпознае вещите му. Тя успяваше да чете мислите му и предугаждаше всяко негово действие.

Младата жена внимателно откря първата врата до стълбите. Пред погледа ѝ се разкри малка, но изискано подредена и чиста стая. Прислугата на Максимилиан изглежда си живееше доста добре. Слугите от плантацията живееха в скромни стаи с ниски тавани, тесни койки и голи подове, а робите направо мизерстваха. Тази стая обаче не отстъпваше по разкош на нейната.

Мери скоро разбра, че се намира не в стаята на Далтон, а на Бек. Върху махагоновия стол бе хвърлена престилка, а на масичката лежеше лист със седмичното меню. Дотук — нищо необичайно.

Мери напусна стаята също така тихо, както бе влязла, и се вмъкна в следващата.

Това определено не бе спалнята на Далтон. На пода се въргаляха чифт миризливи ботуши, а върху скъпия килим откри няколко сламки. И понеже Флетчър живееше в конюшната, Мери реши, че се намира в стаята на Луис Търнър.

Тъй като нямаше време за губене, тя се насочи към следващата, трета врата.

Веднага позна стаята на Далтон. Усети присъствието му, преди още да бе зърнала внимателно сгънатата върху скрина до леглото ливрея. На лицето ѝ трепна усмивка, когато погали завивките му. Тук той бе мечтал за нея и навярно я бе сънувал.

Сега обаче Мери не можеше да позволи на романтичните спомени да замъглят съзнанието ѝ. Тя бе тук с определена цел. Младата жена се приближи към писалището и отвори най-горното чекмедже. Единствената вещ вътре бе лъскав пистолет. Наличието му все още не доказваше нищо, макар Мери да се съмняваше, че много икономи притежават оръжие.

Върху самото писалище нямаше нищо, затова тя насочи вниманието си към огромния скрин. Ето къде би скрила компрометиращите предмети, ако бе на мястото на Синьото острие. Тя поддържа ливреята в ръцете, вдишвайки мириса на Далтон, който я накара да се замечтае за миг.

След това остави ливреята на пода в краката си и отвори скрина. Пред очите ѝ бе доказателството, което търсеше.

Сива перука, дрипаво палто и чифт стари панталони — една от маскировките на Синьото Острие. Мери ги извади, за да потърси още улики. Очите ѝ се разшириха от изумление. Вече разполагаше с най-безспорното доказателство, което човек можеше да си представи — ножове като татуирания върху бедрото на Далтон. Дръжките им бяха дървени, оцветени в тъмносин, мастилен цвят, с гравирано върху тях индигово дърво.

Мери взе един от ножовете, за да го разгледа по-отблизо. Остриетата им бяха различни по дължина и форма. Някои — закривени, а други — прави. Едните — къси и широки, други пък — дълги и тесни. За миг гледката заплени младата жена.

Изненадващо за самата нея, тя не се почувства обидена на Далтон, че не ѝ бе поверил тайната си. Той трябваше да бъде внимателен и предпазлив. Не биваше да се доверява никому.

Мери почувства силно желание Далтон да се довери на нея. Не бе сторила нищо, с което да заслужи недоверието му, нищо. Тя го обичаше и го чувстваше по-близък от всеки друг на този свят и ако той споделеше с нея всичките си тайни, това би я направило истински щастлива.

Мери върна ножа и останалите вещи на местата им, уверявайки се, че са поставени точно както ги бе намерила. Затвори скрина и постави ливреята отгоре. На лицето ѝ все още грееше усмивка.

Макс завърза коня си за един стълб близо до вратите на къщата на Уилям Сетън. Всичко наоколо тънеше в мрак, а самата къща изглеждаше злокобно.

Защо ли съпругата му я бе избрала за срещата си със Синьото острие? Навярно бе търсила усамотение, което да ѝ позволи истинска интимност.

Макс бутна вратата и прекрачи прага на бившия дом на съпругата си. Къщата бе доста по-семпла от неговата. Стаите бяха квадратни, а мебелите изглеждаха съвсем обикновени и имаха изчистени форми.

Въпреки мрака Макс с лекота се придвижи до стълбището. Дискретната светлина от втория етаж му подсказа къде го очакваше Пенелопа.

След като преди няколко часа бяха вечеряли заедно, тя се бе „оттеглила“ в стаята си. Как ли бе стигнала до къщата на чичо си?

Максимилиан безшумно се заизкачва нагоре по стълбите. Ако не ѝ позволеше да се приближи прекалено, Пенелопа не би могла да го разпознае под черната перука и голямото черно палто с подпльнки. Зърнеше ли обаче лицето му отблизо, веднага щеше да узнае истината.

Вече не го бе грижа.

Светлината идваше от стаята в края на коридора. Вратата бе открехната.

Макс пристъпи безшумно и влезе. Пенелопа стоеше до прозореца с гръб към него. Носеше тъмнозелената си наметка. Бе спуснала качулката над разпилените си коси и Макс не можеше да види лицето ѝ. Когато я зърна, сърцето му едва не спря от вълнение.

Не бе разбрал, че е усетила присъствието му, затова, когато го заговори, той почти подскочи от изненада.

— Значи все пак дойдохте.

— Нима сте допускала, че може да не дойда? — попита той и предпазливо пристъпи към центъра на стаята.

Сега Пенелопа бавно се обърна към него и Макс се приготви за двубоя на своя живот.

Тя също бе добре подготвена за срещата си с тайнственото Синьо острие. Върху очите си бе завързала познатия му жълт шал. Колебливо пристъпи към леглото. Свали качулката си, а разкошните ѝ кафяви коси плиснаха върху зеленото наметало.

— Какво искате от мен? — с дрезгав глас попита той. Усмивката ѝ беше толкова ослепителна, че Макс едва успя да си поеме дъх.

— Нима не разбирате, защо сме тук? Дори след последната ни среща...

— Не.

Пенелопа пристъпи крачка напред.

— Моля, говорете — каза тя, търсейки го слепешком, — за да мога да ви открия.

— Госпожо Бродерик — мрачно рече Макс.

— Пенелопа — поправи го тя и направи още една крачка към него.

— Пенелопа.

Това бе достатъчно. Застанала пред него, тя докосна с пръсти гърдите му.

— Отведете ме с вас — прошепна младата жена. — За няколко дена... не, завинаги.

Като че се сбъдваше най-страшният му кошмар.

— Това е невъзможно.

— Последния път, изглежда, не мислехте така. Молехте ме да тръгна с вас. — Пръстите ѝ леко галеха гърдите под ленената му риза.

— Кое ви накара да промените намеренията си само за един ден? — Нежното ѝ невинно лице бе обърнато към неговото. Очите ѝ бяха завързани с жълтия шал, но изкусителните ѝ устни го подканяха да я целуне. — Не ме ли харесвате вече?

— Разбира се, че ви харесвам, но... но, както сама казахте, вие сте омъжена.

Колко щеше да трае всичко това? Той нямаше сили да ѝ се съпротивлява още дълго. Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Омъжена съм, да, но съпругът ми не ме обича.

Как бе възможно да се съмнява в любовта му? Макс затвори очи. Нали бе направил всичко възможно, за да докаже на нея, а и на себе си, точно обратното?

— Не можете да бъдете сигурна, че той...

— Не желая да говорим за него — прошепна Пенелопа с дрезгав глас. — Нека говорим за нас. Можете ли да усетите любовта във въздуха наоколо? Любовта, която кара сърцето ми да бие тъй силно. Опитах се да ви забравя, но след последната ни среща непрестанно мисля за вас. Миналата нощ се почувствах толкова самотна, че пожелах да сте до мен в леглото ми. Реших да не бъда страхливка и да сторя онова, което искам повече от всичко.

Макс едва не се задави.

— Госпожо Бродерик, това е недопустимо... — превзето каза той.

Ръцете ѝ спряха на кръста му.

— Аз дори не зная името ти — каза тя, сякаш, без да го чува, а усмивката отново се възцари на лицето ѝ. — Но това ми харесва.

— Пенелопа... — Ръката ѝ отново се заизкачва нагоре, търсейки устните му. Дали щеше да го разпознае? Колко ли шокирана щеше да остане, научавайки истината? Очевидно, тя все още не подозираше нищо, защото продължаваше да гали лицето и изкуствените му коси.

— Каж ми, че не ме желаеш.

— Аз не... аз не те желая — рече Макс с дрезгав глас. Пръстите ѝ сега обхванаха болезнено набъбналата му под грубия брич мъжественост.

— Лъжеш, скъпи — тихо рече тя и, като се надигна на пръсти, впи устни в неговите.

В целувката ѝ нямаше и следа от невинност. Езикът ѝ дръзко се провря между устните му.

Макс не разбираше смисъла на тази игра, но тялото му искаше тя да продължи вечно.

Поддавайки се на непреодолимото си желание, той я прегърна и я целуна с такава страст, че Пенелопа едва успя да си поеме дъх... и да простене от удоволствие. Тя бе толкова отзивчива в обятията му!

Макс се усмихна. Може би трябваше малко да я сплаши, за да поохлади страстта ѝ. Какво си въобразяваше тя? Далеч от дома си, с непознат мъж, който при това съвсем недвусмислено бе демонстрирал намеренията си. Той реши да я целуне и да пъхне ръка под полите ѝ, за да ѝ даде урок.

Пенелопа дори и не понечи да му окаже съпротива. Тя хвърли наметалото си на пода, оставайки по семпла рокля с висока талия и разпилени върху гърба и раменете коси.

След миг вече разкопчаваше корсажа си с треперещи пръсти. Когато приключи с копчетата, Пенелопа го свали грациозно, освобождавайки набъбналите си под прозрачната дантелена риза гърди. Макс гледаше занемял как невярната му съпруга остава пред него само по фуста и риза.

— Вие не съзнавате какво правите — каза най-сетне той.

— Напротив.

— Съпругът ви...

— Не ме обича — прекъсна го рязко тя. — Защо продължавате да говорите за него? Той ме е лъгал безброй пъти, отхвърляше опитите ми за сближаване... Нима му дължа вярност?

— Може би е имал причина да се държи така — каза Макс, докато Пенелопа смъкваше жакета от раменете му.

— Вие женен ли сте? — небрежно попита тя.

— Да — отвърна Макс, питайки се каква ли ще бъде реакцията ѝ. Тя спря за миг, а сетне бавно и ловко продължи да го съблича.

— Обичате ли я? — попита отново тя, пъхвайки ръка в панталоните му.

— Много.

Пръстите ѝ го влудяваха.

— Признавали ли сте ѝ някога чувствата си?

Той дишаше все по-трудно и едва се сдържаше да не хвърли съпругата си върху леглото.

— Само веднъж — призна Макс. — Много отдавна.

Пенелопа притисна лице към гърдите му и се усмихна.

Според плана сега трябваше да му разкрие, че знае истината. Тя обаче невероятно се наслаждаваше на тази игра и не желаше да спира.

А и трябваше да си признае, че ситуацията ѝ действаше изключително възбуждащо. Тялото ѝ се бе сгорещило, а кръвта ѝ кипеше във вените. Пенелопа желяеше Максимилиан така силно, както никога досега.

Тя съвсем ясно усети мига, в който съпругът ѝ се предаде, и се остави изцяло във властта ѝ. Той ловко свали бельото ѝ и започна да гали нажежената ѝ кожа. Зърната ѝ се втвърдиха под пръстите му.

Пенелопа жадуваше за милувките му. Копнееше да ги усеща върху устните и гърдите, върху болезнено чувствителните си слабини. Той предусещаше и откликваше на всичките ѝ желаниа. Целуваше я страстно, а устните му изтръгваха стонове от гърдите ѝ. Пръстите му играеха с набъбналите ѝ зърна и сякаш разпръскваха енергия по цялото ѝ тяло. Внезапно те се впиха между бедрата ѝ и не прекратиха влудяващия си танц, докато Пенелопа не почувства, че се разтапя в ръцете му.

Максимилиан не ѝ позволи да стигне до края, отдръпвайки се с думите:

— Не още.

Той я отнесе до леглото, където бавно събу обувките и чорапите ѝ, обсипвайки с целувки изящните ѝ глезени. След това устните му бавно изминаха дългия път до гърдите ѝ.

Пенелопа чу ботушите му да изтрополяват на пода, сетне долови шумоленето на дрехите му и най-сетне го усети върху себе си. Голите им тела се притиснаха жадно, а краката им инстинктивно се сплетоха.

Тя го желяеше толкова силно, че за миг забрави всичко останало. Преди това обаче трябваше да завърши започнатото.

— Чакай — задъхано прошепна Пенелопа точно когато Макс се канеше да проникне в нея.

— Точно сега ли избра да се откажеш? — с рязък тон попита той.
— За Бога, жено...

— Не ме попита — каза тя.

— Какво не съм те попитал? — нетърпеливо рече той, задъхвайки се.

— Дали обичам съпруга си.

Макс замря.

— Мисля, че поведението ти говори достатъчно красноречиво.

— Попитай ме — настоя Пенелопа.

Той се поколеба. Всяко мускулче от тялото му бе изопнато до скъсване.

— Обичате ли съпруга си, госпожо Бродерик?

— Да — прошепна тя. — Обичам мъжа си с цялата си душа. — Пенелопа протегна ръка, за да смъкне грубата перука от главата на съпруга си. След миг пръстите ѝ потънаха в русите му коси. — Обичам те, Максимилиан.

Той свали шала, закриващ очите ѝ, за да може да надникне в тях. Свещта осветяваше лицето му — строгата извивка на устните, хамелеонските очи, стиснатата челюст и аристократичния нос.

— Ти си знаела? — произнесе Макс с такова облекчение в гласа, че за миг Пенелопа изпита угризение за измамата, с която си бе послужила.

Тя отново зарови пръсти в косите му.

— Разбира се, че знаех. Скъпи, та нима бих могла да пожелаая друг мъж освен теб?

При тези думи Макс страстно я целуна и бавно проникна в нея. Пенелопа откликна бързо, стягайки и отпускаяйки мускулите на таза си, люлеейки тялото си в синхрон с неговото. Удоволствието я завладя напълно и тя все по-силно люлееше таза си, докато Максимилиан проникваше все по-дълбоко в нея.

Удоволствието нарастваше лавинообразно, повличайки цялото ѝ същество към непознати досега дълбини на собствената ѝ чувственост.

— Отвори очи — нареди ѝ Максимилиан и тя му се подчини без миг колебание. — Искам да ме гледаш, докато те любя.

Погледът ѝ остана прикован към лицето му, докато вълните на удоволствието не станаха така интензивни, че Пенелопа не можа да съдържи напирания в гърлото ѝ вик.

Максимилиан се изви над нея и също простена, сетне я затисна с тялото си, сякаш да я скрие от целия свят.

— По много изкусен начин ми плати за всичките беди, които съм ти причинил — прошепна Макс в ухото ѝ.

Пенелопа се засмя и обгърна раменете му с ръце.

— Съмнявам се, че е така...

Той се повдигна на лакти и впери поглед в лицето ѝ:

— Съмняваш се? Знаеш ли как се чувствах, виждайки те да съблазняваш друг мъж?

— Но аз не съм съблазнявала друго — понечи да се защити Пенелопа.

— Още в мига, в който пристъпвах прага на тази стая, вече си знаела какво ще ми причиниш.

— Ами предишната нощ? — незабавно отвърна тя. — Искаше да ме изпиташ, нали?

— Изглеждаше доста хлътнала по чужд мъж — заотстъпва той. — Какво трябваше да си помисля, гледайки те да рониш сълзи за един непознат, без дори да помислиш да споделиш мъката си с мен?

Пенелопа го дари с целувка на облекчение и въздъхна — уморена, но щастлива.

— Нека сключим договор — предложи тя — Ако ти не ме лъжеш повече, и аз няма да го правя.

Той се поколеба, преди да й отговори.

— Няма да ти казвам неща, които биха могли да те изложат на опасност. Има въпроси, свързани с Лигата, които не бива да споделям с теб.

— В такъв случай — предложи тя — не бих ти се разсърдила, ако запазиш нещо за себе си. В брака ни обаче и в нашия личен живот, няма да понеса нито една лъжа повече.

— Съгласен съм.

— Максимилиан — каза тя, прегръщайки го още по-силно, — наистина ли ме обичаш?

Той й се усмихна непринудено и в този миг й заприлича повече на Синьото острие, отколкото на Максимилиан Бродерик.

— Да, обичам те с цялата си душа.

Макс проникна в нея, а тялото й отново се пробуди за любов. Пенелопа осъзна, че не познава съпруга си. Аристократът Максимилиан Бродерик или опасното Синьо острие, той винаги щеше да бъде загадка за нея. Тя навярно никога нямаше да успее да вникне в истинската същност на човека, за когото се бе омъжила.

23

Рано на другата сутрин двамата напуснаха къщата на Уилям Сетън. Пенелопа седеше върху седлото пред Макс, взирайки се замечтано във величественния изгрев пред тях. Ето как си бе представяла рая.

— Кога ще ме заведеш при Тайлър? — сънено попита тя. — Зная, че първо имаме нужда от почивка, но нямам търпение да го видя.

— Не можем да отидем при него — уморено рече той. Бяха прекарали цялата нощ в любовни игри, смях и шеговити препирни.

Пенелопа обърна глава към него.

— Но защо отказваш да ме заведеш при Тайлър? Той е мой брат и аз настоявам...

— Не — прекъсна я Макс нежно. — Ще бъде прекалено опасно за теб да знаеш местонахождението му.

— Прекалено опасно! Но това е нелепо.

Миналата нощ бе обещала да не очаква от Макс да ѝ разкрива тайни, които биха могли да изложат на опасност нея или някой от хората, приели да се грижат за Тайлър. В действителност обаче ѝ бе трудно да спази обещанието си.

— Не вярваш ли, че е добре?

Пенелопа мълчеше, сгушена в него.

— Не съм го виждала толкова отдавна.

— Не можеш ли да ми се довериш?

Тя се замисли, преди да отговори:

— Сега не можеш да разбереш тревогата ми, страха, че се е случило най-лошото. Един ден, когато се родят децата ни, навярно ще ме разбереш.

Макс се усмихна неволно.

— Искам да имаме много деца — каза нежно той. — Мислиш ли, че вече може да си... че може би ние...

Пенелопа го прекъсна припряно:

— Може би. Бих искала първото ни дете да е момче, а след това да имаме и момиче.

В съзнанието му изникна образът ѝ — тя носеше в утробата си детето му, а около нея се смееха щастливо останалите им деца. Макс за пръв път успя ясно да си представи бъдещето и сърцето му заби развълнувано.

— Мисля, че бащинството ще ми хареса — замислено рече той.

Когато приближиха имението Бродерик, Пенелопа го прегърна и се вгледа в очите му. На лицето ѝ изгря усмивка.

— Не мога да повярвам, че разговаряме за това! Нищо чудно след малко вече да избираме и името на първородното си дете.

— Катрин — тържествено рече Макс.

— Ричард — отвърна тя.

— Елизабет.

— Антъни.

— Дейзи.

— Хорацио.

— О, не, само не Хорацио!

Пенелопа се разсмя. Вече пред конюшната, двамата продължиха играта си. Ненадейно отнякъде изникна Флетчър, който изглеждаше така, сякаш ги бе чакал цяла нощ. Пое юздите на коня им и втренчи учудения си поглед в младата двойка.

— Фиона — каза Макс, скачайки на земята.

— Томас — усмихнато отвърна Пенелопа.

Флетчър поклати глава с отвращение. Макс се обърна към приятеля си, опитвайки се да му обясни:

— Изреждаме имената на неродените си деца.

— Боже, опази — каза Флетчър с подчертан ирландски акцент.

— Маргарет — продължаваше Макс, повеждайки Пенелопа към къщата.

— Пърсивал.

Макс хвърли бегъл поглед към Флетчър.

— Уведоми останалите, че не желаем да бъдем обезпокоявани. Не отговарям за последствията, ако чуя някого да чука на вратата на спалнята ми.

Флетчър изруга в отговор.

Мери не можеше да сподели с Пенелопа онова, което бе узнала за Далтон, но чувстваше непреодолима нужда да разговаря с някого. Прекалено много несподелени тайни имаше в душата ѝ. Може би най-сетне бе настъпил моментът да се извини на братовчедка си за измамата около смъртта на Хет Лаури.

Изправена пред вратата на Пенелопа, Мери осъзна, че все още не бе готова за това признание. Може би никога нямаше да събере сили да ѝ каже истината. Тя болезнено се боеше да не изгуби любовта и приятелството на братовчедка си. Очевидно бе по-нерешителна, отколкото си мислеше. Макар преди време да бе избягвала Пенелопа, сега Мери дълбоко ценеше приятелството ѝ.

За съжаление точно тази сутрин, когато най-отчаяно се нуждаеше от братовчедка си, Мери не успя да я открие. Пенелопа изглежда все още спеше.

Младата жена си помисли, че ако бе прекарала нощта в обятията на Далтон, сега нямаше да се чувства така безутешна. Вечерта той не се бе появил в спалнята ѝ, но Мери не му се сърдеше. Синьото острие навярно имаше важни и неотложни дела, отвели ги далеч от нея в студената нощ. Тя все още не бе готова да му съобщи, че знае за тайната му, но изгаряше от желание час по-скоро да го види.

Мери почука на вратата, отначало съвсем леко, сетне, след като не получи никакъв отговор, по-силно, и влезе крадешком в спалнята на Пенелопа. Леглото ѝ изглеждаше недокоснато, а върху златистия сатенен юрган бяха подредени множество малки и лъскави възглавнички в същия цвят.

Разочарована, Мери започна да се разхожда разсеяно из спалнята на братовчедка си. Пенелопа очевидно бе прекарала нощта в леглото на съпруга си.

Двамата понякога ѝ изглеждаха доста отчуждени един от друг. Може би просто се държаха резервирано пред другите, запазвайки любовните погледи за моментите, когато оставаха насаме. Пенелопа никога не бе обичала да привлича хорското внимание.

Мери знаеше, че един ден и тя ще има онова, което братовчедка ѝ притежаваше. Съпруг, изискан и красив дом, който да напълни с всевъзможни дреболии от цял свят. Тя се приближи до леглото и прекара пръсти по завивката. Никога досега не бе докосвала толкова

фина коприна. Баща ѝ разполагаше с много пари, но бе непоправим скъперник. Той вечно мърмореше, че била разточителна със свещите и избираща за роклите си само най-скъпи платове.

Мери си представи как двамата с Далтон заживяват в красива и голяма къща като тази. Щяха да бъдат щастливи и неразделни. Мери вече знаеше, че Далтон Арчър бе велик човек. Той нямаше вечно да остане иконом.

Младата жена седна пред огледалото, загледана в шарените сатенени панделки, които изглеждаха така великолепно в тъмните коси на Пенелопа и тъй безвкусно сред собствените ѝ червени къдрици.

Шкафчето пред нея бе наполовина отворено и Мери протегна ръка, за да го затвори, но вниманието ѝ бе привлечено от червената панделка, която зърна вътре. Тънка тъмночервена панделка, с която бе завързана купчинка писма.

Ако не бе печатът със символ, подобен на онзи, върху бедрото на Далтон, сигурно никога нямаше се случи всичко, което последва същата тази сутрин.

Мери извади писмата и отвори най-горното. Но защо Далтон бе изпращал писма на Пенелопа?

Докато четеше странните бележки, Мери цялата настръхна. Среща? Тогава тя съзря писмото на Пенелопа, което той вероятно ѝ бе върнал.

В сърцето ми винаги ще има място единствено за вас.

Мери внезапно почувства гадене в стомаха.

Утре вечер, любов моя.

Мери изведнъж разбра цялата болезнена истина. Пенелопа не бе в спалнята на съпруга си, а Далтон не спасяваше невинни хора, преоблечен като смелото Синьо острие. Те бяха заедно. Целуваха се, галеха се и сигурно ѝ се присмиваха. Подиграваха се на наивните ѝ мечти и за това, че така лесно бе дарила любовта си.

Бележката, най-силно разтърсила Мери, бе не написаната от Пенелопа, а едно много кратко съобщение:

Голямата зала. Сега.

В съзнанието ѝ изникна образът на Далтон, чакащ в усойното помещение, и промъкващата се по тъмните стълби Пенелопа. Мери вероятно го бе сънувала, докато той е любил братовчедка ѝ така, както преди това бе любил самата нея.

Пенелопа ѝ бе отнела всичко. Всичко. Любовта на собствения ѝ баща, уважението и възхищението на Виктор, вниманието на богатия Максимилиан Бродерик, а сега и Далтон.

Последната загуба бе най-болезнена и Мери не можеше да разбере защо бе така огорчена. Далтон никога не ѝ се бе вричал във вярност, а и не ѝ бе обещавал нищо. Бе я използвал, също както я бе използвал Виктор, само че по малко по-изтънчен начин.

В очите ѝ напиреха сълзи, но Мери си бе дала дума никога повече да не плаче. Нямахше да позволи още веднъж да я пречупят.

Не обвиняваше Далтон. За всичко бе виновна Пенелопа. Пенелопа, която пред всички се представяше за невинна, а всъщност в душата си бе по-черна и от дявола. Пенелопа ѝ бе отнела всичко. По някакъв неведом начин бе разбрала, колко много означаваше Далтон за нея и си бе поставила за цел да го съблазни и да ѝ го отнеме. *Пенелопа.*

Мери скри писмата в корсажа си и се взря в огледалото пред себе си. Никога досега не бе виждала кожата си така мъртвешки бледа, почти прозрачна, а очите — тъй тъжни.

Тя нямаше нищо — нито за печелене, нито за губене. Нямахше си никого — нито семейство, нито Виктор... нито Далтон. Всичко, което ѝ бе останало сега, бе парещото желание за справедливост.

Всички трябваше да получат възмездие за греховете си. Най-сетне бе дошъл редът на Пенелопа.

Тежките завеси върху прозорците в спалнята на Максимилиан бяха плътно спуснати и въпреки че навън бе ден, в стаята не можеше да се отгатне кое време на деня е.

За Пенелопа времето сякаш бе спряло. Двамата с Максимилиан се бяха мушнавали под завивките преди няколко часа, вкопчвайки се един в друг и заспивайки с любовта, която бяха открили отново.

За самата Пенелопа това бе най-спокойният сън от дълго време насам. Тя знаеше отговорите на многобройните въпроси, измъчвали я толкова дълго. Бе си върнала Максимилиан и отново намираше смисъл в живота.

Все още им предстоеше да обсъдят и разрешат много проблеми, но в този момент най-важното за Пенелопа бе, че лежеше тук, в

обятията му. Нищо не изглеждаше тъй страшно, когато бе до нея и я обичаше.

— Защо не спиш? — промърмори Максимилиан, придърпвайки я към себе си.

— Съжалявам, ако съм те събудила — прошепна Пенелопа, сгушвайки се в топлатата му прегръдка. — Опитай се да заспиш отново.

— Ще се опитам — отвърна той. — Фейт.

— Моля?

— Фейт — повтори Макс.

Тя се повдигна на лакти, вглеждайки се в съненото му лице.

— Фейт какво?

— Просто Фейт.

— О! — Пенелопа се настани удобно срещу съпруга си. — Джеймс.

Никога не бе влизала в кабинета на Виктор. Помещението бе в тон с личността на собственика си — подредено, студено и строго.

Мери закрачи пред бюрото на Виктор с четирите уличаващи писма в ръката си. Как смееше да я кара да чака? Сигурно така се опитваше да ѝ отмъсти за това, че бе отказала да се появи на последните им няколко нощни срещи.

— Каква приятна изненада — каза той, застанал в рамката на вратата. — На какво дължа тази чест?

Мери извърна красивото си лице към Виктор, мъжът, когото бе обичала и мразила, който я бе въвлякъл в своите интриги и хладнокръвно бе отнел девствеността ѝ. Широка, ехидна усмивка на лицето му, до болка позната на Мери, я накара да потръпне.

— Затвори вратата — сухо каза тя.

Докато изпълняваше желанието ѝ, усмивката му се промени и сега вместо подигравателна бе станала похотлива.

— Значи все пак дойде — самодоволно рече той. — Липсвам ли ти, Мери?

Младата жена направи отрицателен знак с глава.

— Не се ласкай излишно — пренебрежително каза тя. — Тук съм по работа.

Виктор, изглежда, не ѝ повярва, но остана сдържан. Мери го дари с резервирана усмивка.

— Ти ме научи на много неща, Виктор — каза тя с равен глас. Привидното ѝ спокойствие ѝ костваше неимоверни усилия. — Както сам ми обеща в началото. — Тя побърза да угаси проблесналата в очите му искрица надежда: — Научи ме да не се доверявам на никой мъж, защото всички вие сте безскрупулни лъжци. От теб научих, че мъжете са егоисти, които без никакви угризения се хвърлят от едни обятия в други.

Сам Далтон ѝ бе дал последния урок, унизявайки я много повече, отколкото Виктор някога.

— Тогава защо си тук?

Тя му показва четирите писма, все още завързани с червената панделка.

— Твоята скъпа Пенелопа има извънбрачна връзка.

Мери размаха писмата пред носа му.

— Изненадан съм, но какво общо има това с мен?

Мери предвкушваше тъй дългоочаквания миг. Мига, в който щеше да накаже Пенелопа. Тя не можеше да каже на Виктор, че Далтон Арчър е Синьото острие. Това много бързо щеше да сложи край на всичко. Планът, който бе намислила, със сигурност щеше да се хареса на Виктор.

— Какво е наказанието за прелюбодеяние?

— Може да бъде и смърт — тихо каза Виктор, все още смутен от поведението на Мери, — но досега никой не е бил наказван със смърт за подобно нещо. Само глоби и бичуване с камшик при повторно престъпление.

— Нещо трябва да се направи. Мисля, че Пенелопа се е омъжила за горкия Максимилиан единствено заради парите му — заяви тя.

— Не се учудвам да чуя това — строго рече Виктор. Изглежда, фактът, че Пенелопа го бе пренебрегнала, все още нараняваше самолюбието му.

Мери вече не се вълнуваше от чувствата на Виктор. Гласът ѝ остана все така равен и студен:

— Те дори рядко разговарят. Всеки има свой собствен живот. — Мери въздъхна. — Нищо чудно, че бедната Пенелопа се е принудила да потърси близостта на друг мъж.

— Все още не разбирам защо ми разказваш всичко това — нетърпеливо попита Виктор.

Мери се усмихна и пристъпи още една крачка напред. Внезапно в душата ѝ се прокрадна страх. Сега бе прекалено близо до Виктор. Той не помръдваше, но младата жена се опасяваше, че би могъл да я сграбчи със силните си ръце. Ако само я докоснеше, щеше да вика.

Умело прикривайки страха си, Мери продължаваше да се усмихва. Тя мълчеше драматично, наслаждавайки се на напрежението и любопитството, което бе разпалила у Виктор. Почувства внезапен прилив на сила от мисълта, че държеше съдбата на Пенелопа в ръцете си.

— Знаеш ли как се казва мъжът, с когото мами съпруга си?

— Синьото острие.

На вратата се почука тихо, но настойчиво и след като се поколеба няколко мига, Макс стана от леглото, в което кротко спеше Пенелопа.

— Казах — ядосано рече той през едва-едва откренатата врата, — че ако някой ни безпокои, няма да отговарям за...

— ... последствията — довърши изречението му Луис. — Флетчър ни предупреди, но тази работа не може да чака. Научихме, че Виктор Чадуик е арестувал Джеймс Терънс.

— Мъжа, който издава онзи седмичник?

— Същия. Обвинен е в клеветничество срещу краля в уводната си статия от последния брой миналата седмица.

Макс уморено потърка очи, все още неспособен да разсъждава ясно.

— Утре можем да...

— Тази вечер — прекъсна го Луис. — Терънс е на шестдесет и две години и е много болен. Няма да издържи дълго в затвора.

Макс нареди на Луис да събере всички в кабинета му, за да изработят план. Сам той запали една свещ и безшумно събра дрехите си от пода — тъмната риза и бричовите, изтърканите си ботуши, черното палто и кожените ръкавици.

Не искаше да буди Пенелопа. Сега тя повече от всякога се нуждаеше от почивка.

Не искаше обаче и да излиза, без да се сбогува с нея. Не можеше да допусне съпругата му отново да се събуди в празното легло и да се почувства изоставена — една грешка, която прекалено често бе допускал.

Напълно облечен, Макс седна на ръба на леглото и докосна рамото ѝ с ръка. Тя се събуди веднага. Очите ѝ се втренчиха в тъмните му дрехи и миг след това осъзна, че Синьото острие я напускаше.

Макс я целуна безмълвно.

Младата жена копнееше да му зададе толкова много въпроси, но не каза нищо, само нежно отвърна на целувката му.

Макс бе стигнал почти до вратата, когато Пенелопа намери сили да промълви:

— Пази се.

Гласът ѝ щеше да звучи в съзнанието му през цялата нощ, щеше да му напомня да бъде внимателен, защото вече не бе сам. Имаше Пенелопа и малкия Хорацио, и Дейзи, и Фейт, и Джеймс, за които трябваше да се грижи.

Очакваха го прекрасни дни и вълшебни нощи. Очакваше го любовта, която отново бе открил.

Той посрещна с усмивка навъсените лица на приятелите си, които вече го очакваха в кабинета.

След като Максимилиан напусна стаята, Пенелопа не можа да заспи повече. Бе отпочинала от предишната нощ, а и тревогите не ѝ даваха мира.

Къщата бе тиха. Останалите или още спяха, или бяха някъде навън. Подозираше, че някои от мъжете бяха със съпруга ѝ.

Сега Пенелопа бе намерила обяснение на някои от странностите на прислугата. Тези мъже несъмнено членуваха в прочутата Лига на Синьото острие. Това обясняваше всичко — странните часове, в които излизаха, следобедния сън на Максимилиан.

Откакто съпругът ѝ бе поел отговорност за безопасността на Тайлър, Пенелопа вече не се тревожеше толкова за брат си. Но къде бе сега Максимилиан? Не знаеше как да се избави от лошите предчувствия.

Тя стана от леглото, наметна халата на Максимилиан и отиде в спалнята си, където запали свещ и събра най-често употребяваните вещи. Сетне извади от скрина грижливо сгънатите си дрехи и ги нареди върху леглото.

Дните, в които бе спала разделена от съпруга си, бяха свършили. Щеше да направи място за дрехите си в неговия гардероб, а можеше и да премести там някои от своите мебели. Сега двамата с Максимилиан бяха истински съпрузи и тя не възнамеряваше да се отделя от него нито за минутка.

— Пенелопа? — колебливо рече Мери и влезе в стаята.

Пенелопа се усмихна лъчезарно на братовчедка си. Мери винаги влизаше, без да дочака отговор. Сега тя пристъпи в стаята и се насочи към леглото. Пенелопа продължи да подрежда дрехите си пред учудения поглед на младата жена.

— Заминаваш ли някъде? — рязко попита Мери.

Пенелопа се обърна, за да ѝ разкаже за щастието си и за любовта, която изпитваше към съпруга си, но внезапно се вцепени.

В рамката на вратата, скръстил ръце на гърдите си, стоеше Виктор Чадуик.

Той бе приковал поглед върху нея. Пенелопа инстинктивно завърза халата около тялото си.

— Какво правиш тук? — настоя да узнае тя. Виктор постави показалец върху устните си.

— Нека пропуснем неприятната сцена и не будим останалите. Най-добре ще е веднага да ме последваш. Безшумно.

Той направи знак с ръка и отнякъде изникнаха двама войници, които мълчаливо застанаха до него.

— Не искаме никой да пострада.

Пенелопа нямаше представа кой бе останал в къщата. Може би Хелън, но тя спеше в доста отдалечена стая, за да ги чуе. Бек? Луис? Навярно всичките мъже, които спяха на третия етаж, сега бяха с Максимилиан. Очевидно не ѝ оставаше друг избор, освен да се изправи сама срещу Виктор.

Дори да повикаше някого, вероятно войниците на Чадуик щяха да го убият, още преди да е разбрал какво става. Тя не можеше да позволи насилие в дома си.

— Какво искаш? — спокойно рече Пенелопа.

— Искам да дойдеш с мен — отвърна той и направи подканящ жест с ръка.

— Не — каза Пенелопа, макар да съзнаваше, че съпротивата ѝ е безсмислена.

— Мери — с досада в гласа каза Виктор, — ще помогнеш ли на упоритата си братовчедка да се облече?

— Разбира се — покорно отвърна тя. — Ще ни оставиш ли?

Виктор кимна с глава и на излизане от стаята каза:

— Поставил съм войници под прозореца ви, госпожо Бродерик. Предлагам ви да проявите благоразумие и да побързате.

Когато вратата най-сетне се затвори зад него, Мери грабна една рокля от леглото и мълчаливо започна да събира бельо за Пенелопа.

— Мери?

— Изпълнявай онова, което ти нареди Виктор — изрече на един дъх братовчедка ѝ.

— Не разбирам.

Мери сякаш обезумя.

— Не разбираш? Недей да се преструваш на невинна пред мен. Зная какво става в тази къща, а също и Виктор.

— Ти си му казала, нали? — обвинително рече Пенелопа. Тя все още не можеше да повярва, че са били предадени от собствената ѝ братовчедка. — Значи си разбрала, а след това си отишла право при Виктор.

— Да. А сега се обличай.

— Защо?

Мери гневно присви очи:

— Как смееш да ми задаваш този въпрос? Ти, грешницата? Не ти, а аз трябва да попитам защо прелюбодействаш с престъпник.

Пенелопа едва се сдържа да не ѝ отговори. За какво прелюбодеяние говореше Мери?

— Аз първа ще кажа на съпруга ти — продължи братовчедка ѝ, — че си се канела да избягаш с един разбойник, че си престъпила брачните си клетви, пускайки в леглото си Синьото острие. Какво ще си помисли бедният Максимилиан, когато научи?

Пенелопа затвори очи и въздъхна с облекчение. Мери не знаеше всичко. Максимилиан все още бе в безопасност и сега съдбата му бе в нейните ръце.

— И двете много добре знаем, че съпругът ми ме пренебрегва още от първия ден на сватбата ни. Каж ми, ако желаеш. Той само ще се радва да се отърве от мен — каза Пенелопа, а гласът ѝ дори не трепна.

— И затова си решила да избягаш с *него!* — каза Мери, цялата треперееща от ярост.

— Да.

— Ти не го заслужаваш — изсъска Мери.

Пенелопа едва успяваше да запази самообладание.

— За Максимилиан ли говориш или за Синьото острие?

Мери хвърли пред Пенелопа дрехите, които бе избрала.
— Обличай се.

— Тази работа не ми харесва — промърмори Макс, влизайки ядосан в кабинета си.

— Просто е станала грешка — каза Джон. — Нищо фатално не се е случило.

В действителност то си бе истински провал. Терънс не само не се бе оказал в затвора, но и въобще не бе напускал дома си, където го завариха след като часове наред се бяха скитали, питайки се дали все още е жив.

— Информацията дойде от самия Чадуик — напомни Макс на мъжете, събрали се в кабинета му. — Това е първият случай, в който той прави грешката да съобщи, че е арестувал някого, без да го е направил в действителност.

— Може би е имал намерение да го стори, но ние сме го изпреварили — каза Луис, свивайки рамене. — Сега Терънс е далеч от Чарлстаун, така че, ако Чадуик реши да го арестува, ще остане неприятно изненадан.

Всички се засмяха, но Макс остана мрачен.

Той реши да отложи проблемите за по-късно. Точно сега копнееше да се качи в стаята си, да хвърли дрехите си на пода и да се вмъкне в леглото при Пенелопа. Искаше да я люби, да се слее с нея. Тя единствена бе способна да разсее мрака в душата му и като истинска фея да го избави от всички грижи.

Тя бе вълшебница.

В стаята цареше непрогледен мрак, но Макс успя пипнешком да се добере до леглото.

— Върнах се — каза, очаквайки Пенелопа да го повика при себе си.

Обаче не чу гласа ѝ, нито усети някакво движение. Запали свещта и откри, че леглото е празно.

По пътя към дома си бе представял срещата им, очакващата го Пенелопа, щастливото ѝ лице...

Реши, че е отишла да вземе някоя книга или скицника от спалнята си и е останала там. Бутна вратата на стаята ѝ, без да чука.

Онова, което видя вътре, спря дъха му.

Дрехите ѝ бяха разпилени по леглото — рокли и фусти, обувки и корсажи се валяха в безпорядък върху сатенената завивка.

— Пенелопа? — прошепна той, без да чака отговор. Стаята бе призрачно тиха. — Пенелопа? — гласът му заглъхна между четирите стени.

Нещо се бе случило, нещо ужасно, а вината за това бе само негова.

Макс дочу нечий стъпки по коридора, сетне до него достигна мрачният глас на Далтон. Занемял от ужас, Макс бе напълно неспособен да извика приятеля си.

След няколко мига Далтон влезе в стаята. В ръката си държеше някакъв лист.

— Нещо се е случило — тихо каза той.

— Зная — едва промълви Макс.

— Намерих това на бюрото в стаята си. — Далтон му подаде листа. — Наистина съжалявам, Макс.

Максимилиан безмълвно прекоси стаята и взе бележката от Далтон, който все още стоеше в рамката на вратата. Останалите се бяха събрали в коридора и чакаха мълчаливо, докато Макс четеше бележката.

Пенелопа бе в ръцете на Чадуик. Макс бе разбрал това, още с влизането си в стаята ѝ.

Бележката не бе адресирана до него, а до Синьото острие. Указанията вътре бяха пределно ясни. На посочени от Чадуик дата, място и час щеше да се извърши размяната. Синьото острие срещу Пенелопа Бродерик. Всяко неспазване на инструкциите ще коства живота на госпожа Бродерик.

Всичко, което му оставаше сега, бе да чака следващото съобщение на Чадуик.

Далтон тихо разказа съдържанието на бележката на останалите, докато Макс отново и отново препрочиташе думите. Осъзна, че бе безсилен да промени фактите, колкото и отчаяно да желаше това.

— Защо е било оставено в твоята стая? — попита той, вдигайки най-сетне поглед от бележката.

— Не зная. Може би е случайност.

— Чадуик не върши нищо случайно — мрачно каза Макс. Една врата се отвори шумно в края на коридора.

— Какво става? — попита Мери и се прозина сънено. — Чух някакви гласове... — Тя занемя при вида на струпалите се пред спалнята на Пенелопа мъже.

Далтон се промъкна между Луис и Бек.

— Имам лоши новини — нежно каза той.

Някой бе направил ужасно кафе, но Мери го изпи с благодарност. Слънцето вече грееше, но на масата в трапезарията все още гореше свещ.

Далтон бе неотлъчно до Мери, успокояваше я, уверяваше я, че Пенелопа щяла да се върне съвсем скоро, постоянно я питаше дали е добре и дали няма нужда от нещо.

Бе загрижен за братовчедка ѝ, но не толкова, колкото бе очаквала. Навярно той не обичаше Пенелопа повече от нея.

За сметка на това Максимилиан изглеждаше напълно сломен. Седеше, стиснал глава в ръцете си, с разпилени по раменете коси.

Надниквайки в очите му, Мери бе открила такава болка, че повече не посмя да го погледне. Дали щеше да продължи да страда за Пенелопа, когато узнаеше за любовната ѝ връзка със собствения му иконом?

— Защо се случи всичко това? — попита Мери, втрещена в тъжните лица пред себе си. Хелън едва сдържаше сълзите си, а веселякът Луис видимо бе паднал духом. Дали бяха забелязали, че тя не бе проронила нито една сълза за братовчедка си? — Защо Виктор отведе Пенелопа?

Как щеше да се оправдае Далтон, как щеше да обясни факта, че бележката бе оставена в неговата спалня? Лично Мери се бе погрижила за това, уверявайки Виктор, че е поставила писмото на място, където Синьото острие не може да не го забележи.

Далтон можеше невинно да свие рамене и да каже, че Виктор Чадуик е полудял.

Всички на масата мълчаха — Далтон и Флетчър, Бек и Луис, мърморкото Джон.

— Кажи ѝ — промълви най-сетне Максимилиан, без да вдига глава.

— Мислиш ли, че трябва... — рече Флетчър.

Повдигайки измъченото си лице, Максимилиан ги направи свидетели на агонията си. „Колко мъка може да понесе човек?“ — съчувствено помисли Мери, загледана в безумното му изражение.

Другите също бяха потресени от страданието му. Хелън тихо проплака, а останалите съкрушено сведоха глави. Всички освен Мери. Тя почувства как в гърдите ѝ се надигна гняв. Пенелопа не заслужаваше цялата тази обич.

Далтон взе ръката ѝ.

— Нещата не са такива, каквито изглеждат — нежно каза той, опитвайки се да ѝ съобщи новината по възможно най-деликатния начин. — Чувала ли си за Синьото острие?

— Разбира се — отвърна Мери.

— Той е тук сред нас тази вечер.

Мери силно стисна ръката му.

— През цялото време подозирах това. Защо не ми каза?

— Не можех — отрицателно поклати главата си Далтон. — Имаше моменти, когато исках да ти разкрия истината, но нямах право да сторя това.

— Нямам си право? — Мери го погледна с недоверие. — Мислех, че Синьото острие сам решава как да постъпи.

Младият мъж изглеждаше видимо озадачен. Внезапно проумял смисъла на думите ѝ, той отвърна:

— Не и аз — каза Далтон. — Аз не съм този, за когото ме мислиш.

— Ти не си... не си Синьото острие?

Далтон кимна с глава. Мери го погледна изумена. Не бе Далтон! Любовникът на Пенелопа не бе Далтон. Но кой тогава бе Синьото острие? Мери се загледа в лицата на останалите мъже, чудейки се в кого от тях се бе влюбила така лудо Пенелопа.

Погледът ѝ отново спря на Максимилиан. Той изглеждаше напълно съкрушен. Къде бе изчезнало разглезеното конте? Ами префърцунените дантелени одежди?

— Максимилиан? — прошепна тя.

— Да — отвърна Далтон. — Макс е нашият водач.

Напълно вцепенена, Мери впери поглед в Далтон. Той напразно се опитваше да я успокои — младата жена сякаш не го чуваше. В този миг тя знаеше, че душата ѝ никога повече няма да намери покой.

Забравила за останалите в стаята, сега тя виждаше единствено Далтон.

— Мислех, че ти си Синьото острие.

— Разочарована ли си?

Мери енергично поклати глава.

— Не. Просто аз... — опита се да обясни тя — ... намерих писмата и ужасно се ядосах. Никога преди не съм била толкова ядосана.

— Какви писма? — попита Далтон и Мери извади от корсажа си привързаните с червена панделка бележки.

— Реших, че я обичаш — проплака тя — и просто не можах да понеса тази мисъл.

Далтон взе писмата и ги прочете набързо.

— Нищо не разбирам.

В стаята бе настъпила гробна тишина. Мери смело се взря в лицата на останалите. Всички чакаха обяснението ѝ. Тя се обърна към Далтон, игнорирайки присъствието им.

— Зная къде я е отвел Виктор.

Сините очи на Далтон помътнях и Мери разбра, че в този миг тя бе изгубила любовта му. Пред нея стоеше мъж, по-студен и безстрастен от самия Виктор. Един непознат. Мери знаеше, че никога няма да успее да поправи грешката си.

— Откъде знаеш? — изръмжа Далтон.

Въпреки че единственото ѝ желание бе да избяга, Мери събра всичката си смелост и го погледна в очите.

— Зная, защото му помогнах.

Беше очаквала затвор, влажна и тъмна стая, обаче Виктор и войниците му я бяха отвели в една гостилница в края на града, настанявайки я в малка, но уютна стаичка на втория етаж. Там бе прекарала безкрайно дългата нощ и целия следващ ден.

Отново бе вечер и поглеждайки през малкия си прозорец, Пенелопа видя, че навън бе паднал непрогледен мрак. В каменното

огнище гореше огън, а недокоснатата ѝ вечеря изстиваше на масичката до тясното легло.

Двама въоръжени войници стояха пред вратата и ѝ напомняха, че е затворничка.

Пенелопа спря пред огнището, протягайки ръце, за да се стопли. Сега не можеше да си позволи да падне духом, трябваше да събере сили и да превъзмогне страха и разочарованието си от предателството на Мери. Виктор не можеше вечно да я крие от Максимилиан. Съпругът ѝ скоро щеше да я намери и освободи.

Тази мисъл я успокояваше и обнадеждаваше. Максимилиан бе по-умен и по-силен от Виктор, а и справедливостта бе на негова страна. Всичко, което ѝ оставаше сега, бе да чака.

Внезапно вратата се отвори и Пенелопа съзря самодоволното лице на Виктор Чадуик. В едната си ръка той държеше бутилка с вино, а в другата — кристални чаши. Влезе в стаята, а един от войниците му затвори вратата след него.

— Искрено се надявам, че се чувстваш добре тук — небрежно каза той, сякаш се намираха в кабинета на чичо ѝ Уилям или в балната зала на семейство Хънтланд.

Пенелопа не му отговори. Виктор сложи бутилката и чашите на масичката до вечерята ѝ, след което се приближи към огъня, за да се стопли.

— Не си вечеряла. Не ти ли харесва храната? Мога да поръчам нещо друго.

— Не съм гладна — спокойно отвърна тя. — Предпочитам да изчакам. Ще вечерям по-късно у дома.

Виктор я погледна присмехулно.

— Ще се наложи да чакаш доста дълго, Пенелопа.

— Съмнявам се.

Младата жена знаеше, че ако загубеше надежда, с нея бе свършено.

Виктор любопитно се вгледа в лицето ѝ, сякаш я виждаше за пръв път.

— Тогава може би ще пийнеш малко вино. Това тук е от превъзходна реколта.

— Не — лаконично отказа тя.

Виктор въздъхна, но бе ясно, че все още не се бе отказал от подлата си игра.

— Никога не съм предполагал — каза той, наливайки вино в чашата си, — че изтънчената и скромна Пенелопа Сетън Бродерик ще си намери любовник, при това не друг, а Синьото острие, както сам нарича себе си този негодник. Ти наистина много ме разочарова. Щом си била недоволна от съпруга си, трябваше да дойдеш при мен.

Сега тя осъзна защо я бе гледал така странно. Жена, която вече е имала един любовник, може да има и друг. Виното, тази стая вместо затвора... той очевидно желаше да я прельсти.

Ако започнеш да се държи като невинна и предана съпруга и гневно отхвърляше неприличните му предложения, Виктор можеше да заподозре, че Синьото острие е собственият ѝ съпруг. Пенелопа нямаше да допусне това, но само като си представи, че Чадуик би могъл да я докосне, усети да ѝ прилява.

— Всъщност никога не ми е хрумвала тази възможност — сериозно каза тя. — Предполагам, защото винаги съм те възприемала като по-голям брат и скъп семеен приятел.

— Винаги съм те обичал, Пенелопа.

— Като приятел — каза тя, усъмнявайки се в думите му.

Той изглеждаше силно раздразнен.

— Нямаше толкова дълго да настоявам да се омъжиш за мен, ако те обичах само като *приятел*. И нямаше да бъда така огорчен от отказа ти, ако не те обичах по много по-различен начин, Пенелопа.

Тя само поклати глава.

— Можем да бъдем нещо повече от приятели — тихо рече Виктор. — Наистина ти вече си омъжена за онзи безхарактерен глупак и неразумно се обвърза с един опасен престъпник, но аз ти прощавам всичко. Двамата можем да опитаме отново. Още тази вечер.

— Не. Никога.

Усмивката най-сетне изчезна от лицето му.

— Мога да получа онова, което искам, и без твоето съгласие. Ти си само една прелюбодейка. Кой би повярвал, че не си дошла тук по своя воля? Кой би повярвал на жена, която вече е измамила клетия си слабоумен съпруг? Да — каза той, сякаш току-що бе осъзнал смисъла на думите си, — мога да получа от теб всичко, което пожелаея.

Внезапно я обзе паника. Колкото и да бе уплашена обаче, трябваше да се опита да скрие това от него, защото чувстваше, че в противен случай реакцията ѝ само още повече щеше да го възбуди.

— Би могъл да го сториш — каза тя, опитвайки се да успокои дишането си, — но аз ще ти се съпротивявам с всички сили. Не ме принуждавай да правя това, Виктор. Някога с теб бяхме приятели.

— Отново тази дума — промърмори той. — Е, някога може и да сме били *приятели*, но всичко между нас приключи, когато ти провали плановете ми, омъжвайки се за онова конте Бродерик — с дрезгав глас рече Виктор. — Трябва да признаеш, че стори това само заради парите му.

— Може би — отвърна Пенелопа. Тя желаше да отклони вниманието му от Максимилиан.

— Никога не бях предполагал, че ще се продадеш за пари, Пенелопа — гневно каза той. — Отхвърляйки предложенията ми, ти всъщност си се надявала да срещнеш някой още по-богат. Ако знаех това, може би щях да се опитам да увелича капиталите си. — Той шумно остави чашата на масата. — Разбирам, че Бродерик те е примамил с парите си, но можеш ли да ми кажеш как точно успя да стори това онзи негодник Синьото острие? Какво ти даде той, с което аз не бих могъл да те даря? — попита той, изправен пред нея. — Сърцето си? — процеди през зъби ѝ внезапно извърна главата ѝ към себе си. Сетне притисна отвратителните си студени устни към едната ѝ буза. — Сърцето си? — изсъска присмехулно, стиснал лицето ѝ с двете си ръце. — Каква романтична глупост. Мислех те за по-разумна.

Виктор отново наведе глава, за да я целуне. Миг преди да докосне устните ѝ, Пенелопа извика:

— Ако ме докоснеш, ще те убие.

— Той няма да разбере.

— Ще се погрижа да узнае. Ще направя така, че всички в Чарлстаун да научат. — Гласът ѝ звучеше равно и уверено. — Повечето от бунтовниците тук на драго сърце биха те върнали обратно в Англия, но мъжът, когото наричат Синьото острие, ще те накара да страдаш истински.

Виктор видимо се поколеба.

— Нека само опита.

— Ако той не го направи, ще го сторя аз. — Тя говореше напълно сериозно. Ако имаше оръжие в себе си, би го използвала, без да се замисли нито за миг.

— Ти не си способна да убиеш човек.

— Ще го направя, кълна се.

Пенелопа съзря в очите му смътен страх. Той явно бе неприятно изненадан от решителността ѝ.

— Не си струва да убиеш и да умреш заради сърцето на един мъж — опита се да остроумничи той.

— Виктор — отвърна Пенелопа, отскубвайки се от ръцете му, — сърцето на един мъж е единственото нещо, заради което си струва да убиеш и да умреш.

Той вече не усещаше студа. Нощта се бе спуснала отдавна и въздухът бе влажен и мразовит, но всичките му сетива бяха напълно притъпени.

Макс се обърна към Далтон, опитвайки се да не поглежда Мери Сетън.

— Ако я нарани, скъпо ще ми плати. Не ме интересува кой е и колко войници от Кралството има зад гърба си. Когато този кучи син падне в ръцете ми, на драго сърце ще предпочете смъртта.

— Той няма да ѝ стори нищо — тихо каза Мери. — Виктор винаги е бил влюбен в Пенелопа.

Макс се извърна към зъзнещата червенокоса жена. Тя бе мълчала през целия път на излизане от Чарлстаун.

Никога не бе предполагал, че е способен да мрази някого така силно, както мразеше сега братовчедката на Пенелопа.

— Мисълта, че мъжът, отвлякъл съпругата ми, е увлечен по нея, не ме успокоява особено.

Само да знаеше къде е Пенелопа в този миг. Мери имаше в себе си бележка, която сутринта трябваше да предаде на Синьото острие. В нея пишеше, че може да намери съпругата си в гостилницата на Сайпръс Кросроудс.

Чадуик знаеше от опит, че градчето бе мирно, а и хората в него — невъоръжени. Какво по-подходящо място от това за залавянето на Синьото острие?

Досега Далтон, също както и Макс, напълно бе игнорирал Мери Сетън. Той дори се бе държал демонстративно зле с нея. Бяха я взели с тях, само защото самата тя бе проявила желание, но това не променяше нищо. През цялото време я бяха оставили със завързани ръце, макар това да не се налагаше. Младата жена бе така ужасена от дивата природа наоколо, че бе малко вероятно да се опита да избяга.

Когато Виктор напусна стаята, затръшвайки вратата след себе си, Пенелопа въздъхна с облекчение и седна треперееща на ръба на леглото. По чудо не се бе строполила в несвяст в краката му.

Най-сетне го бе победила.

Никога преди не бе подозирала, че притежава такава самоувереност, може би защото досега не ѝ се бе налагало да я проявява. Преди Максимилиан да се появи в живота ѝ, дните ѝ бяха протичали спокойно и еднообразно, но Хет се бе оказал прав. Имаше неща, заради които си струваше човек да се бори и да загине.

Младата жена чувстваше, че не само любовта ѝ вдъхваше сили. През изминалите няколко месеца тя бе погребала миналото си и бе открила в себе си една нова Пенелопа. Животът ѝ вече никога нямаше да бъде заключен между четири стени. Истинската жена се нуждаеше от нещо повече.

С парите си Максимилиан можеше да живее спокойно навсякъде по света. Вместо това той бе изправил гърди срещу несправедливостта, неспособен да остане безразличен към страданията на хората.

Докато си събуваше обувките, за да се пъхне под завивките, Пенелопа се питаше дали Синьото острие има нужда от ново попълнение в Лигата — вярна и отдадена на делото жена, която съвсем наскоро бе открила колко силна може да бъде.

Тя мразеше това място. Бе студено, тъмно и изпълнено с призрачни сенки. Нощта се бе оказала безкрайна и така студена, че Мери се питаше дали премръзналото ѝ тяло някога отново щеше да се стопли. Тя с благодарност гледаше как слънцето изгрява на хоризонта с обещание за поне малко топлина.

Подобно на Далтон и Макс, Мери не бе мигнала цяла нощ. Някаква сила ги бе държала будни през цялото време.

За Максимилиан това бе силата на любовта. За Далтон — силата на омразата. Омразата към нея.

Ако не беше търсила измамник у всеки човек, би могла да помоли Пенелопа да ѝ обясни смисъла на писмата. Можеше да отиде при Далтон и да го попита кой е Синьото острие. Ако беше имала повече доверие в хората, всичко това нямаше да се случи. Далтон все още щеше да я обича, а Пенелопа щеше да бъде в безопасност у дома със съпруга си.

Животът ѝ вече нямаше смисъл и Мери си помисли, че дори мисълта за смъртта не може да я уплаши.

Болката от предателството към единствените хора на този свят, които истински я бяха обичали, щеше да я преследва до края на дните ѝ.

Колкото и да се опитваше да не мисли за това, Мери често се питаше какво ли ще стане с нея, ако Далтон не я убие. Вече не можеше да се върне в дома на Пенелопа, не желаше да живее и в плантацията при властния си баща, който винаги се бе държал пренебрежително с нея. Можеше да се омъжи, но кой ли би пожелал съпруга като нея?

Никой.

Имаше само един мъж на този свят, който би я приел. Не като съпруга, както дълго се бе надявала, а единствено като съучастница и любовница. Не бе успяла да накара Виктор да се влюби в нея, но все пак, по свой собствен начин, той все още я желаше.

Тя потрепери, но не от утринния хлад.

След като бяха яздили цяла сутрин, кръчмата в Сайпръс Кросроудс им се стори невероятно топла и уютна. Беше пълно с хора, наседали по разпръснатите навсякъде маси. Мъжът зад грубия дъсчен тезгях веднага позна Виктор, който току-що бе тикнал Пенелопа вътре през вратата.

— Господин Чадуик — едрият мъж го поздрави с угодническа усмивка. — Много се радвам, че отново сте мой гост.

Пенелопа отчаяно си помисли, че вече никой не е в състояние да я избави. Собственикът на кръчмата очевидно бе стар познайник на Виктор, а постоянните клиенти дори не погледнаха странната двойка. Изглежда, никой не забелязваше, че Виктор бе стиснал ръката ѝ над лакътя, а пред вратата навън чакаха четирима от хората му.

Прегърбена старица и възрастен мъж се караха шумно на една маса близо до камината. Възрастната жена наруга мъжа, който вероятно бе неин съпруг.

Беловлас старец — бивш моряк, съдейки по дрехите — седеше на съседната маса. С монотонен глас той мърмореше нещо под носа си между глътките бира. Единствената дума, която Пенелопа успя да разбере, бе ураган.

Друг мъж с разрошена червена коса и карирана кърпа, увита около врата, бърбеше с бармана. Пенелопа долови ясният му ирландски акцент. Високо чернокосо момиче зад тезгяха стоеше с гръб към младия мъж, но едва доловимо наклонената глава и леката извивка на тялото му издаваха, че дава ухо на думите на ирландеца.

Виктор избра една отдалечена маса и се настани с лице към вратата. Той накара Пенелопа да седне до него и стисна дланта ѝ под масата.

— Какво ще правим сега? — попита го тя.

— Ще чакаме.

Бе го чула да нарежда на войниците си да нахлуят в кръчмата по даден от него сигнал.

Пенелопа вече бе започнала да губи вчерашната си увереност. Под масата Виктор криеше сабя, а войниците му бяха нащрек пред вратата. Какво можеше да стори Максимилиан срещу петима въоръжени мъже? Дали щеше да дойде сам, каквито бяха инструкциите в бележката, или с приятелите си?

Едрият собственик на кръчмата излезе иззад тезгяха и се приближи до масата им, ухилен широко.

— Какво ви води в Сайпръс Кросроудс?

Виктор го погледна строго:

— Това не ви засяга.

— Разбира се — отвърна мъжът, без да покаже, че е засегнат от думите му. — Ще поръчам на дъщеря ми да ви донесе две халби от най-добрата ми светла бира.

— Отлично — рече бързо Виктор и отново впери поглед във вратата.

Собственикът се обърна към тезгяха и викна на високото момиче, което продължаваше да флиртува с ирландеца.

— Ребека!

Девойката го погледна през рамо.

— Две халби от най-добрата бира за господин Чадуик и спътницата му.

Ребека се наведе към ирландеца и нежно прошепна нещо на ухото му. Дори от своята маса, Пенелопа можеше да види, че момичето е грозновато и кокалесто. Устата му бе прекалено голяма, а носът — твърде дълъг. Във вида му имаше нещо много познато...

— Помниш ли какво ти казах? — прошепна Виктор на ухото ѝ, когато собственикът на кръчмата се отдалечи.

— Да.

Как можеше да забрави? Виктор я бе заплашил, че ако се обърне за помощ към някого, ще пострада не тя, а онзи, към когото е отправена молбата ѝ.

Към масата със свенлива усмивка приближи Ребека. В ръцете ѝ имаше поднос, върху който звъняха халбите с бира. Пенелопа бе в Сайпръс Кросроудс за първи път и въпреки това лицето на момичето ѝ изглеждаше познато. Навярно бе срещала Ребека в Чарлстаун.

Дъщерята на собственика постави халбите върху масата, кимвайки срамежливо с глава. Пенелопа учтиво прошепна

„благодаря“, докато Виктор игнорира грозноватото момиче, приковал поглед във вратата.

Пенелопа се взря в скулестото лице на Ребека... лице, което бе виждала и преди и всъщност *познаваше* много добре. Очите ѝ се разшириха от учудване, когато видя Бек да ѝ намига насреща.

Мери отново погледна Максимилиан. Бе облякъл най-скъпите си дрехи — кадифен жакет в кралско синьо, панталони и наметало в същия цвят, дантелена вратовръзка, бродирана жилетка, лачени обувки със сребърни катарамии.

Собствениците на малката горска къщичка бяха изчезнали малко след пристигането им. Далтон бе оставен да охранява Мери, докато останалите мъже от Лигата се съвещаваха навън. Тя така отчаяно желаше да го заговори, да му каже колко много съжалява, да го помоли за прошка, но продължаваше да стои безмълвна пред него. Той също мълчеше. Може би вече нямаше какво да си кажат.

Бе прекарала последните няколко часа край ниското огнище, заслушана в тихия разговор на Максимилиан и Далтон. Бяха завързали ръцете, но не и краката ѝ. Навярно щеше да ѝ се удаде да избяга.

Тогавя обаче Далтон с лекота щеше да я настигне. Мери се питаше дали щеше да я убие с някой от ножовете, които криеше в пояса си. Нещо ѝ подсказваше, че би го сторил, без дори да се замисли.

Максимилиан изглеждаше напрегнат. Планът му бе прост, но за да успее, трябваше да бъде изпълнен перфектно.

— Позволете ми да ви помогна — глухо каза тя. Навън вече се стъмваше. — Всичко стана по моя вина — продължи Мери, след като не получи отговор. — Искам да се опитам да оправя нещата. — Неспособна повече да се бори с отчаянието, младата жена се разплака — Моля ви.

— Не — отсече Максимилиан.

Мери погледна умоляващо Далтон. Някога този мъж я бе обичал. Дори да не можеше да ѝ прости стореното, може би все пак щеше да прояви милост към нея.

— Мога да убедя Виктор, че Синьото острие няма да дойде. Той ми има пълно доверие.

— Сега Чадуик е единственият глупак, който все още ти вярва — рязко рече Максимилиан.

Той ѝ обърна гръб, но Далтон продължаваше да я гледа така, сякаш я виждаше за пръв път, сякаш бе някоя непозната. Сега той гледаше на нея като на свой враг.

— Запуши ѝ устата — каза Максимилиан — Не искам да се развика за помощ и да събере половината британска армия.

Пенелопа отново огледа помещението. Само за миг успя да зърне лицето на ирландеца, но можеше да се закълне, че това бе конярът Флетчър. Морякът все още държеше главата си наведена, но малката сива брадичка издаваше вечно мърморещия Гарик.

Възрастният мъж, когото прегърбената старица постоянно ругаеше, изглежда бе Джон, камериерът на Максимилиан. С острите си черти и издадена брадичка жена му много напомняше на Луис Търнър.

Пенелопа прикова поглед към вратата и зачака. Изглежда, не само тя бе неспокойна тази вечер. Все още недокоснал бирата си, Виктор почукваше неспокойно с пръсти по масата. На въпроса на кръчмаря не му ли харесва бирата, бе отвърнал, че не бил жаден.

Гърлото на Пенелопа бе пресъхнало, но тя се боеше, че дори само от една глътка ще почне да ѝ се гади. Вече дори и най-малкият шум я плашеше. Когато „ирландецът“ се изсмя гръмогласно, тя едва не подскочи от стола си.

Тягостното очакване я влудяваше.

Внезапно вратата се отвори и през нея, изискано облечен и невъзмутим, влезе Максимилиан.

— Пфу — каза той, затръшвайки вратата след себе си, — навън е такъв студ, че не се мяркат ни човек, ни звяр.

Максимилиан се приближи към масата им. Бе зашеметяващо красив, а сивозелените му очи гледаха с измамно спокойствие. Той хвърли кадифеното си наметало пред смаяния поглед на Пенелопа.

— Ето къде си била, скъпа — рече той. — Докато не получих бележката ти, нямах представа къде може да си отишла. Радвам се да видя, че си добре — небрежно каза Макс.

— *Вие* ли взехте съобщението? — тихо попита Виктор.

— Разбира се, добри ми човече. Все пак бе оставено на моята възглавница.

Максимилиан извади сгънатия лист от джоба на жилетката си и го подаде на Виктор.

Виктор пое бележката и бавно я разгърна. Пенелопа се наведе към него, опитвайки се да я прочете.

Съпругата ви бе взета за заложенница от Виктор Чадуик. Може да я откриете довчера в кръчмата на Сайпръс Кросроудс.

— Това е неговият почерк — избухна Виктор. — Бих го познал дори насън.

— Неговият? — попита Максимилиан. — Не виждам подпис, а само някакъв надраскан в дъното на листа кинжал.

Пенелопа вдигна поглед. Лицето на Максимилиан изразяваше несмутимо спокойствие.

— Синьото острие, глупако — каза Виктор, вбесен, че планът му заплашваше да се провали. — Мъжът, който си играеше със съпругата ти.

— Играел? — безизразно попита Максимилиан. От устните му се отрони въздишка.

Виктор окончателно изгуби контрол над себе си.

— Мъжът, който ти сложи рога!

Всички в кръчмата извърнаха погледи към тях.

Максимилиан най-сетне срещна погледа на Пенелопа. Ако не го познаваше, тя би решила, че наистина е изненадан. Изненадан, но не и разстроен.

— Скъпа — нежно каза той и Пенелопа най-сетне долови в гласа му огромното му облекчение от това, че я бе открил, — какво те е накарало да го сториш?

Пръстите на Виктор се впиха в китката ѝ, но в момента тя почти бе забравила за него.

— Любовта — отвърна тя.

Погледът на Максимилиан заблестя и мълчаливо я увери, че всичко ще бъде наред.

— Значи си влюбена в този човек? — развеселен попита той.

— Безумно — отвърна тя, без да се поколебае нито за миг. Максимилиан ѝ подаде силната си длан.

— Тогава ела с мен, ще те заведа у дома и ще се опитам да те накарам да ме обикнеш също тъй силно.

Тя сложи дланта си в неговата. Максимилиан я целуна нежно, а Пенелопа стисна пръстите му, опитвайки се да съхрани тази крехка връзка със съпруга си. Никога нямаше да го остави да си отиде. Никога.

За съжаление Виктор продължаваше да стиска другата ѝ китка.

Скрита зад едно дърво, Мери наблюдаваше чакащите пред кръчмата войници, а от време на време хвърляше бегли погледи към Далтон. Заклевайки я да мълчи, той бе извадил напъхания в устата ѝ парцал, но ръцете ѝ бяха останали завързани.

— Позволи ми да се опитам да помогна.

— Нямаме нужда от твоята помощ — без да откъсва очи от войниците, каза Далтон.

— Бих могла да...

— Нямаме нужда от твоята помощ — повтори той, но този път я погледна. При вида на нескритото презрение в погледа му на Мери ѝ се поиска да не го бе правил. — Планът е вече в ход.

— Отровата в бирата на Виктор — прошепна тя. — Чух Максимилиан да споменава за някакви специални билки.

Той отново обърна поглед към кръчмата, без да отговори. Нищо неподозиращи, войниците разговаряха и се смееха, наблюдавайки пътя за съмнителни лица или някой, който би могъл да бъде Синьото острие.

Максимилиан бе влязъл в кръчмата, без изобщо да привлече вниманието им.

— Ами ако планът ви се провали? Ако войниците се справят с хората ви... Ако ми позволиш да вляза вътре, ще ви помогна, уверявам те. — Питаше се дали Далтон е доловил отчаянието в гласа ѝ. — Трябва да опитам.

— Защо?

— Защото аз съм единствената, която може да го стори.

Мери видя как маската на безразличие върху лицето на Далтон се пропука за миг. Той я сграбчи за ръцете.

— Защо даде писмата на Чадуик? — попита гневно. — Бях готов да жертвам всичко за теб, а ти ме предаде. Предаде и собствената си братовчедка. — Тя направи опит да отстъпи крачка назад, но ръцете на Далтон здраво я държаха, а пръстите му се впиваха в китките ѝ. — Защо го направи?

— Не зная — тихо отвърна тя.

Това бе самата истина. Обсебилите я ревност, омраза и алчност я бяха заслепили и подтикнали да извърши ужасни неща. Бе проиграла единствения шанс да бъде щастлива с мъжа, който я обичаше... Заради едно отмъщение.

Далтон извади един от ножовете, които Мери бе открила в скрина в стаята му, и го насочи към нея.

— Толкова те обичах — каза той.

— Все още те обичам — прошепна тя, знаейки, че думите ѝ не биха го спрели да извърши каквото бе намислил. Наведе се към него, за да го целуне, за да притисне устни към неговите за последно, и усети острието на заплашително насочения към гърдите ѝ нож.

Мери осъзна, че не желаше да се съпротивлява на онова, което я очакваше. Далтон дръпна ръцете ѝ към себе си и с умело движение разряза впиващите се в китките възета.

— Бягай! — процеди през зъби той. — И никога повече не се връщай! Ако нещо се обърка, Макс ще те убие.

Макс видя, че Чадуик бе стиснал китката на Пенелопа и едва се сдържа да не се нахвърли върху него. Единствено мисълта за критичността на ситуацията, в която се намираха, и за надвисналата над Пенелопа опасност го накара да запази самообладание.

— Вече можете да пуснете съпругата ми, господин Чадуик — сдържано каза той. — Ще отведе Пенелопа вкъщи и ще я защитя от онова приятелче Синьото острие.

— Тя няма да ходи никъде.

Макс хвърли поглед към недокоснатата халба с бира.

— Ако не греша, не съм ви упълномощавал да защитавате съпругата ми.

— Мога да се упълномоща и сам.

Макс знаеше, че четиримата войници отвън само чакаха сигнал от Чадуик, за да се намесят. Далтон и хората от Сайпръс Кросроудс, посветени в плана на Синьото острие, също бяха в готовност. Макс обаче реши да се опита да овладее ситуацията без тяхната намеса. Ако се стигнеше до сблъсък, неизбежно щяха да пострадат невинни хора — кръчмарят, жителите на градчето, съгласили се да вземат участие в това начинание, Пенелопа.

Защо Чадуик не отпиеше от проклетата бира? Джон бе стрил вътре специална смес от своите треви. Всичко щеше да приключи бързо и тихо. Пръстите на Макс погалиха горещата длан на Пенелопа, при което сърцето ѝ едва не се пръсна. Да, скоро щяха да се отърват от Виктор Чадуик.

Само да отпие от бирата!

— Какво ще кажете да обсъдим това на по едно питие? — с усмивка предложи Макс. — Гърлото ми е пресъхнало.

Думите едва бяха излезли от устата му, а собственикът на таверната вече стоеше до него с халба бира. Макс отпи дълга глътка, преди да остави халбата на масата. Чадуик не докосна своята.

Това надлъгване можеше да продължи още дълго. Макс нямаше представа колко.

Още минута, може би две, и той щеше да измъкне Пенелопа от лапите на Чадуик и да се захване с него. По дяволите планът! Ръката на този мъж върху китката ѝ го влудяваше.

Пенелопа, изглежда, не бе пострадала, но докато не я притиснеше в обятията си, не можеше да бъде напълно сигурен в това.

Вратата зад него рязко се отвори, а след това се затвори с трясък. Макс се надяваше това да не е някоя невинна случайност, която да взриви напрежението, но по всичко изглеждаше, че беше точно така. Дали пък не беше пристигнал истинският собственик на кръчмата, което щеше да означава, че Далтон и хората му са закъснели? По дяволите, нямаше какво повече да чака.

— Мери! — Чадуик бе толкова изненадан, че поотпусна ръката на Пенелопа, която веднага се отскубна от него и се хвърли към Макс.

Скрила бледото си лице под качулката на наметалото, Мери бавно влезе в помещението и се насочи към масата на Чадуик. Някак бе успяла да се изплъзне от Далтон, и сега щеше да каже всичко на Чадуик. Кръвопролитие то изглеждаше неизбежно.

Пенелопа прошепна името ѝ, но тя дори не я погледна. Очите ѝ бяха вперени в Чадуик.

— Пусни ги да си вървят, Виктор — тихо каза тя. — Станала е ужасна грешка.

— Няма никаква грешка — остро рече Чадуик. — Пенелопа призна, че е имала връзка със Синьото острие.

— Че е била измамена от Синьото острие — сърдито се намеси Макс, избухвайки Пенелопа зад гърба си.

И сам не разбра какво точно го издаде. Може би нещо съвсем просто, като гримасата на лицето му или несвойственият за Максимилиан Бродерик гняв.

— Ти! — извика Чадуик и скочи на крака, при което бутна масата и едва не събори халбата на Макс. — Това си бил ти!

Той извади сабята си от висящата на кръста му ножница и насочи смъртоносното острие право към сърцето на Макс.

Разнесе се трясък от съборените столове и дрънчене на стомана, тъй като маскираните „клиенти“ на кръчмата също бяха извадили скритите си оръжия.

Мери се хвърли към Чадуик, а пелерината ѝ се развя зад нея. „Как бързо премина отново на негова страна“ — горчиво помисли Макс. Тя сграбчи силната ръка на Виктор и вкопчи пръсти в дръжката на сабята. Нима се опитваше да помогне?

— Недей — каза тя, без да откъсва поглед от очите на Чадуик. — Ако някога съм означавала нещо за теб, пусни оръжието.

— Мери? — Пенелопа направи крачка към братовчедка си, но тя сякаш не я забелязваше.

— Можем да отплуваме заедно за Англия — продължи Мери. — И двамата не бихме могли да останем тук. Всеки вече ще знае, че си дошъл, за да убиеш Синьото острие и независимо дали ще успееш, или не, той ще се превърне в герой. Вече не можеш да отречеш намеренията си. Ако беше дошъл, за да го задържиш, щеше да доведеш със себе си повече от четирима войници.

Сега двамата мъже бяха разделени единствено от опряното в гърдите на Макс острие. Едно движение и Синьото острие щеше да бъде мъртъв.

— Можем да бъдем щастливи там — продължаваше Мери.

— Стражи! — извика с все сила Чадуик, приковал поглед във вратата. След дълга пауза, извика отново, този път още по-силно. — Търман!

Виктор не изпускаше сабята, но очите обхождаха въоръжените мъже около него — моряка, стареца с жената, „Ребека“. Той трескаво преценяваше шансовете си, които очевидно не бяха твърде големи.

— Няма да се измъкнеш — спокойно каза Макс. — Ако искаш, можеш да ме убиеш, но ще бъдеш мъртъв още преди да си извадил оstriето от тялото ми.

— Къде са войниците ми?

— Завързани — кратко отвърна Бек.

Чадуик хвърли изумен поглед към сервитьорката с изненадващо дебел глас.

— Изглежда, сме в задънена улица — припряно каза Мери, — така че предлагам да сключим примирие. Не е необходимо да се пролива кръв. Пуснете ни да си отидем. — Тя обърна отчаян поглед към Макс, а след това към братовчедка си. — Ще отплуваме за Англия, далеч от тук.

Пенелопа умолително стисна ръката на Макс.

— Съгласи се — прошепна тя. — Моля те.

Едно леко кимване с глава, и всичко щеше да свърши. Но беше ли достатъчно това? Щеше ли някога да намери покой при мисълта, че човекът, отвлякъл съпругата му бе на свобода? Англия бе много далеч. Може би достатъчно далеч.

— Съгласен.

Мери се усмихна и протегна ръка към халбата на Чадуик.

— Нека го полеем, какво ще кажете?

— Мери... — извика Макс, но бе твърде късно. Тя надигна халбата и отпи дълга глътка. След това я подаде на Чадуик.

— Хайде, трябва да скрепим споразумението. — В този миг очите ѝ срещнаха тези на Макс, а в погледа ѝ имаше някакъв странен блясък. — Наздраве на всички.

Халбите бяха надигнати, включително и тази в ръката на Чадуик, който най-сетне бе свалил сабята.

Мери с притаен дъх гледаше как Чадуик отпива от бирата си, а сетне с въздишка се строполи върху най-близкия стол.

— Добре — прошепна тя, а на лицето ѝ отново се появи усмивка. Изглежда, билките вече бяха започнали да действат. Очите ѝ помръкнаха и тя залитна назад. — Сега, Виктор — каза с дрезгав глас, — ще онемееш от изненада.

— Аз... — поде той, а сетне стисна главата си с ръце. — О, небеса, какво става с мен?

— Отрова — обясни тя, хващайки много внимателно ръката му. — В бирата имаше отрова.

— Отрова?

— Съжалявам, но това наистина е най-доброто решение. Не бих ти позволила да убиеш Максимилиан или да нараниш Пенелопа. Освен това те познавам, Виктор. Ти нямаше да удържиш на думата си. — Гласът ѝ трепереше от усилието да забави още няколко мига въздействието на билките. — Не можеш да ти позволя да продължиш да нараняваш хора, а и знаеш, че няма да се задоволиш с живота с мен в Англия. Далтон не ме обича вече, а Пенелопа никога няма да ми прости за всичко онова, което ѝ причиних. Аз също трябва да умра.

Пенелопа трескаво се впусна към Мери.

— Какво направи? — попита нежно тя.

— Опитвах се да оправя тази каша по възможно най-добрия начин.

Чадуик, който бе изпил доста по-голямо количество от отровното питие, отпусна безжизнено глава. Последното му съзнателно движение бе да издърпа дланта си от тази на Мери.

По лицето на Пенелопа се стичаха едри сълзи, а Макс се опитваше да я успокои. Той постави ръка на рамото ѝ.

— Това е упойваща смес, не отрова — тихо обясни той. — Тя ще се справи.

Пенелопа въздъхна с облекчение.

— Прости ми — промълви Мери, която вече изпаднаше в унес. — Така и не успях да ти призная за Хет, а трябваше. Трябваше да ти повярвам за всичко, Пенелопа. Ти никога не престана да ме обичаш.

— Всичко ще бъде наред — каза Пенелопа, отмятайки една червена къдрица от лицето на Мери.

— Кажи на Далтон, че съжалявам... — прошепна Мери, а главата ѝ увисваше все по-ниско. — Кажи му, че го обичам от момента, в който той... ми помогна.

Мери затвори очи в мига, когато Далтон и доброволците от Сайпръс Кросроудс се втурнаха в кръчмата. Далтон трескаво заоглежда помещението, докато погледът му не спря на Мери, която вече бе отпуснала глава на масата. На лицето ѝ бе изписан покой.

— О, не! — вдигнатият нож се изплъзна от пръстите му и издрънча на пода и той се спусна към Мери. Очите на Пенелопа бяха пълни със сълзи. — Опитвах се да я спра... наистина, Макс. Пуснах я, защото нямаше да преживея, ако с нея се случеше нещо, но вместо да избяга, тя се втурна право към вратата на кръчмата.

— Далтон... — каза Макс, но приятелят му сякаш не го чуваше.

— Все още не бяхме готови да заловим войниците и аз бях принуден да стоя горе, неспособен да я избавя от всичко това. И ето сега тя е...

— ... заспала — довърши изречението му Макс, хващайки разтрепераната ръка на Далтон. — Благодарение на специалните треви на Джон.

— Заспала? — Далтон изумено вдигна очи към Макс. — Но тя е пила от питието на Чадуик!

Макс кимна.

— Само глътка.

Мери бе отпила от халбата на Чадуик с мисълта, че в нея има отрова, опитвайки се да оправи нещата, както сама бе казала. За нея лошото бе само лошо, доброто — само добро и никога нямаше нищо по средата. А сега се бе изправила пред съдбовна дилема.

Далтон въздъхна с облекчение и заобиколи масата.

— А този тук? — Далтон сграбчи Чадуик за косата и повдигна главата му от масата. — Този кучи син заслужава да умре.

Максимилиан си даде сметка, че никога не е бил толкова съгласен с Далтон, но сега трябваше да му се противопостави.

— Не можем да го убием.

— Защо?

— Защото ако го убием, ще навлечем беди на тези хора. Те ще трябва да платят за нашето отмъщение, а това не е справедливо.

Далтон пусна главата на Чадуик и тя тежко падна на масата.

— Няма да му позволиш да се измъкне нали?

— Не. — Върху лицето на Макс трепна усмивка. — Луис даде чудесна идея.

Луис им изложи плана си да изпратят Чадуик на дълго пътуване до Индия, където той щеше да бъде *гост*, или по-скоро подарък на варварския набаб на Бенгал. Щяха да изпратят Виктор с един от предприемчивите помощници на Далтон, за да са сигурни, че пътуването му ще бъде дълго и мъчително. Макс прегърна Пенелопа и силно я притисна към гърдите си.

Сега тя бе в безопасност, но щеше ли винаги да успява да я защити? Времената бяха несигурни, а и имаше много хора като Виктор Чадуик и дори по-лоши от него. Макс прошепна на ухото на съпругата си:

— Бях ужасен. — Никога не бе признавал, че се страхува, дори като дете. За него страхът бе едно, а признанието, че се боиш — съвсем друго. То правеше човека уязвим. Бе се почувствал така, сякаш стоеше изправен гол на ръба на палубата по време на ураган. Беззащитен. Но Макс искаше Пенелопа да знае как се бе чувствал, за да разбере какво означаваше тя за него. — Ужасен — повтори той.

Тя вдигна глава и му се усмихна.

— Имаше моменти, в които и аз бях уплашена, но и такива, когато изобщо не чувствах страх.

— Наистина ли?

— Знаех, че ще дойдеш — тя изрече думите си така спокойно, сякаш седеше в салона си в Бродерик Хаус.

— Имаш голямо доверие в мен, скъпа.

— Имам доверие в нас — отвърна му Пенелопа, прегръщайки го през кръста.

Бек бе предложил да татуират Чадуик за спомен от Синьото острие. Малка изненада за момента, в който щеше да се събуди на борда на кораба, откарващ го към Индия.

— Татуировка като твоята? — попита Пенелопа.

— Всички тук имаме такива — отвърна й Макс, снижавайки глас.

Пенелопа огледа странните мъже, които я бяха наобиколили.

— И кой е специалистът по татуировките? — Тя бавно обходи с поглед лицата на мъжете, докато накрая очите ѝ не спряха върху подсмивващия се Далтон.

— Ще направиш ли една и на мен?

— В никакъв случай! — отвърнаха Макс и Далтон в един глас. Зад тях Луис и Бек се смееха от сърце.

Когато Далтон се залови за работа, Макс отведе Пенелопа в един отдалечен ъгъл на кръчмата. Там той я взе в обятията си и я притисна до себе си така силно, както бе пожелал, когато я бе видял да седи до Чадуик. Ако зависеше от него, никога не би я пуснал. Тя не трепереше и не плачеше. Единствените сълзи бе проляла за Мери. Изглежда, крехката му съпруга бе по-силна, отколкото бе мислил.

— Знаеш ли колко много те обичам? — нежно попита той.

— Може би толкова, колкото аз теб?

— Може би.

Щастливи, те стояха и наблюдаваха как мъжете от Лигата на Синьото острие сваляха своите костюми. Дрипите, няколкото набързо съшити костюма изчезнаха в една чанта.

С помощта на Луис Далтон събра необходимите инструменти — кост с изострен край и съдинка с мастило — и седна на масата между двете безпаметни жертви на билките на Джон. Той започна магическия си ритуал от врата на Чадуик.

Синият кинжал, който Далтон изрисува, бе дълъг и тънък и върхът му свършваше точно в ухото на Чадуик. Това бе скучно

занимание, което отне известно време, но всички наблюдаваха със смесица от любопитство и насмешка.

Това обаче, изглежда не бе достатъчно на Далтон. Същият, но по-малък кинжал бе изписан над дясната вежда на Чадуик. По време на тази процедура собственикът на кръчмата и хората от Сайпръс Кросроудс, пристигнали заедно с Далтон, постепенно започнаха да губят интерес и да се разотиват, докато накрая не останаха само Пенелопа и мъжете от Лигата.

Друга татуировка се появи над лакътя на лявата ръка на Чадуик. Далтон навярно щеше да продължи, но внезапно раздвижилата се Мери привлече вниманието му.

Младата жена бавно повдигна глава. Пенелопа понечи да пристъпи към братовчедка си, за да я утеши след всичко онова, което се бе случило, но Макс я задържа.

— Аз трябва да... — започна тя.

— Погледни — прошепна той.

Осъзнала, че все пак не е мъртва, Мери се изправи толкова бързо, колкото ѝ позволяваха силите.

Тя тъкмо се канеше да се втурне към вратата, когато Далтон я сграбчи за ръката и я взе в обятията си.

Луис и Бек се спогледаха мълчаливо, хванаха Чадуик за ръцете и го изправиха. Мъчителното му пътешествие започваше.

Мери проследи с поглед двамата мъже, които извлякоха от кръчмата все още безжизненото тяло на Чадуик. След това вдигна поглед към Далтон.

— Изглежда, не съм пила достатъчно.

Тя търсеше омраза в сините очи на мъжа, взел я в обятията си, но вместо това откри сълзи. Сълзи, които заплашваха всеки момент да потекат по суровото му, загоряло от слънцето лице. Какво бе накарало мъж като него да заплаче? Да не би... — сърцето ѝ трепна при тази възможност — да не би все още да я обичаше?

— Помислих, че си мъртва — прошепна той. — За един кратък миг, когато те видях да лежиш там, помислих, че Макс или Чадуик те е убил.

— Аз пих...

— Знам какво си направила, по дяволите — троснато рече той. — Ако в последния момент Макс не бе решил да заменим отровата с

упойващи треви, сега щеше да си мъртва.

— Не е било отрова?

Далтон въздъхна и я погали по бузата.

— Не, слава Богу. Не беше отрова.

Трябваше да бъде отрова. Сега тя трябваше да е мъртва, но дланта на Далтон върху лицето ѝ беше толкова нежна и топла, че Мери бе благодарна, че е жива и щастлива, че ѝ бе предоставен втори шанс.

Но какво щеше да стане с нея сега? Тя не можеше да се върне обратно в Чарлстаун. Не можеше да отиде другаде, освен в плантацията, а Мери мразеше това място, винаги го бе мразила, но какъв избор имаше?

Сега обаче имаше само едно желание — да се махне оттук. Искаше да избяга далеч от Далтон, Максимилиан и Пенелопа.

— Трябва да променим много неща — каза меко Далтон и Мери успя единствено да кимне с глава. — Трябва да се научиш да ми вярваш — продължи той, — за всичко. Не мога да приема за съпруга жена, която ме лъже и вярва, че съм способен да я нараня.

Тя го погледна изумена.

— Съпруга?

— Трябва да се научиш да бъдеш ведра и усмихната — промълви той.

— Съпруга? — повтори тя.

— Ако ме желаеш.

Тя поклати бавно глава. Далтон я дари с усмивка, отпусна се тежко върху най-близкия стол, придърпа младата жена и я положи в скута си.

— Искам, преди да продължим, да разбереш кой съм и защо съм тук.

Тя се притисна към него и облегна глава на рамото му, завладяна от непознато чувство за сигурност.

— Искам да зная всичко.

Той обви ръце около нея и силно я притисна към себе си.

— Казваше се Джейми... — започна Далтон.

В своя ъгъл Пенелопа се почувства неловко от факта, че бе станала неволен свидетел на тази сцена. Разговорът между Далтон и Мери бе твърде личен, така че тя насочи вниманието си към Гарик, Флетчър и Джон, които колебливо се приближиха към Макс.

— Добре де — промърмори Джон, — какво ще правим с четиримата британски войници?

— Те са почти хлапета — добави Флетчър. — Единият от тях, кой знае защо, ми изглежда познат. Името му било Брадфорд Търман.

— Наистина ли — промърмори Максимилиан. Флетчър поклати глава.

— Май не ти харесва особено, Макс, прав ли съм? След като му запуших устата, той ясно даде да се разбере, че не му пука за колониите.

Максимилиан дяволито повдигна вежда.

— От главите им не е паднал и косъм — продължи Флетчър, — само дето са уплашени до смърт. С изключение на този приятел Търман. Опасявам се, че трябва да ги убием.

Гарик безучастно почесваше козята си брадичка.

— Имаме ли избор?

Максимилиан се замисли за миг, след което се засмя и рече:

— Да им дадем възможност да изберат сами. Могат да отплават за Индия с Чадуик или за Англия, като дадат дума никога повече да не стъпват в колониите.

— Не ми приличат на дезертъори — скептично каза Гарик.

Макс само се усмихна.

— Качи ги на някой сигурен кораб, който пътува за Англия, и им препоръчай да изкарат остатъка от живота си на село, да се оженят, да си народят деца и да забравят, че някога са чували за Чарлстаун, за Виктор Чадуик и за Синьото острие. Обясни им, че през следващите месеци на британската армия няма да ѝ е до издирването на четирима войници, които може вече и да не са сред живите. — Усмивката изчезна от лицето му. — Кажим също, че ако упорстват и се върнат, ще им се прииска никога да не са си и помисляли да го сторят. Давам им думата си.

Всички одобриха това разрешение, сигурни, че няма да се наложи дълго да убеждават войниците.

Неочаквано Гарик впери черните си очи в Пенелопа.

— Съзнавам, че ви дължа извинение, госпожо — хладно рече той. — Невинаги сме толкова прибързани в преценките си, уверявам ви, но... — погледът му омекна. — Достатъчно е да кажа, че ви поднасям искрените си извинения и оставам завинаги ваш смирен

слуга. — Той посегна към дланта ѝ, стисна я здраво и понечи да целуне пръстите ѝ, но Джон го сръга.

— Да не би да му повярва? — попита Джон с дяволита усмивка и на свой ред взе дланта на Пенелопа. — Гарик не би могъл да бъде смирен, освен ако не го сриташ по задника. — Той поднесе ръката ѝ към устните си, а целувката му продължи по-дълго, отколкото позволяваше приличието. — Що се отнася до онова, което каза, че съжالياвал и всичко останало... — той вдигна поглед към нея — същото се отнася и за мен, госпожо.

Джон се отдръпна, за да направи място на Флетчър. Със зачервено лице и видимо смутен, той леко стисна пръстите ѝ.

— Винаги съм знаел, че тези момчета не са с всичкия си — каза нежно той. — Но никога не съм мислил, че покрай тях и аз ще заприличам на глупак. — Тя се усмихна на извинението му и Флетчър окуражен поднесе ръката ѝ към устните си.

— Достатъчно — намеси се Максимилиан.

— Мисля, че Луис и Бек също биха желали да поднесат извиненията си — каза Джон, докато тримата се отправяха към вратата.

— Пази Боже — отвърна Флетчър, а думите му предизвикаха всеобщ смях.

Пенелопа се отпусна в прегръдката на съпруга си.

— Животът със Синьото острие се очертава като истинско приключение — каза тя.

— Това тревожи ли те? — с престорено безпокойство попита Максимилиан, сякаш не знаеше отговора. Може би наистина не го знаеше. Толкова много неща се бяха случили през последните няколко дни. Дали не се съмняваше, че тя би предпочела сигурния и подреден живот, на който се радваше, преди да се омъжи за него?

Пенелопа вдигна глава от гърдите му и го погледна в очите. В тях се четеше любов, любовта, която бе видяла в нощта, когато се срещнаха за пръв път. Сега обаче бе невероятно по-мъдра и по-силна. И щеше да става все по-силна.

— Не бих искала да бъде иначе.

ЕПИЛОГ

През изминалия месец работата по стенописа бе напреднала значително, но макар някои части да бяха готови, други стояха недокоснати. Щеше да ѝ отнеме седмици, може би месеци, за да го завърши и да му придаде вида, който желаше.

Разбира се, работата щеше да напредва много по-бързо, ако не бяха всекидневните уроци. Максимилиан обаче бе неумолим. Ако Пенелопа възнамеряваше да стане член на Лигата, трябваше да получи подобаваща подготовка. Тя много харесваше заниманията със сабя, но стрелбата с пистолет все още не ѝ се удаваше. Максимилиан настояваше младата му съпруга да овладее и двете.

В нощта на отплаването на Виктор времето рязко се бе променило. Имаше някакъв символичен смисъл в странното съвпадение, че Виктор и последните следи от зимата бяха изчезнали от живота им едновременно.

— Когато хората видят това, ще решат, че си си загубила ума.

Пенелопа погледна през рамо и се усмихна на Тайлър. След като се бе освободил от Виктор, Максимилиан бе намерил брат ѝ и го бе довел вкъщи, където той всекидневно всяваше безредици. Тайлър бе в непрекъснат конфликт с Гарик, но затова пък бързо се бе сприятелил с Джон и Бек.

— На мен ми харесва — защити се тя.

— Не съм казал, че не ми харесва — рече Тайлър, все още любопитно оглеждайки творбата ѝ. — Изглежда ми... *особено*.

Пенелопа не желаше да спори с Тайлър. След твърде дългата раздяла тя предпочиташе привидно да се съгласява с него. Често не успяваше да се сдържи да не го прегърне — просто така, без причина.

Един ден Тайлър щеше да се присъедини към Максимилиан и неговата лига. Пенелопа дълго не желаше да приеме този факт, но в крайна сметка реши, че това би било най-добре за него. Не познаваше друг човек, така страстно жадуващ за свобода, като брат ѝ.

Подобно на останалите, Тайлър бе научил, че сестра му нямаше нищо общо със залавянето и смъртта на Хет Лаури. Той искрено ѝ се бе извинил и я бе помолил за прошка. Пенелопа, разбира се, му бе простила.

— Възразяваш ли да имаш особена сестра?

Тя остави четките настрана и се обърна към брат си. С всеки изминал ден Тайлър ставаше все по-строен и красив. Със светлата си коса и сини очи, той сякаш бе не неин брат, а на Максимилиан. С времето тримата все повече заприличваха на семейство.

— Умерено особена сестра мога да понеса — каза той насмешливо. — Но съпругът ти е дяволски чудат.

— Тайлър! Как можа да го кажеш. — Тя не се сдържа и се усмихна.

Тайлър снижи глас.

— Днес след обяда трябваше да изтърпя лекция за значението на правилно вързаната вратовръзка — В гласа му се чу появи престорена нотка на ужас — С помощта на Джон и Бек Максимилиан ми изнесе лекция върху тази значима тема, която продължи четвърт час — обясни той с едва прикрит подигравателен тон.

— Добре звучи — каза Пенелопа, като безуспешно се опитваше да сдържи усмивката си.

Щом видя Максимилиан да влиза в салона, облечен в бледосиня коприна и замислено оглеждащ бялата връзка на маншета си, Тайлър излетя през вратата, смотолевяйки някаква обидна дума, която Пенелопа не можа да разбере. Брат ѝ все още не подозираше, че наконтеният му зет е Синьото острие, и буйният млад мъж не можеше да понася суетния Максимилиан Бродерик.

Останал насаме с Пенелопа, Максимилиан се усмихна широко.

— Брат ти е красив млад мъж — каза той, докато оглеждаше стените, преценявайки напредъка ѝ. — Притежава твоята пламенност и решителност.

Никой досега не ѝ бе казвал, че е пламенна и решителна.

— Мисля, че вече е време да му кажем кой си — меко предложи тя. — Той ще бъде неимоверно щастлив.

— Скоро — съгласи се Максимилиан. — Не мислиш ли, че първо трябва да му дадем време да осмисли новината, че братовчедка му ще се жени за иконома?

Чичо ѝ Уилям и Тайлър бяха сломени от тази новина — при всичките приказки за равенство и свобода у брат ѝ все пак се таеше известна доза снобизъм.

Очевидно се задаваше скандал, но за първи път Мери не се интересуваше от ничие мнение. Казваше, че това бил последният ѝ шанс и нямало да позволи на никого да попречи на брака ѝ с Далтон. Максимилиан все още не бе простил напълно на Мери, но Пенелопа се надяваше един ден да го стори. В крайна сметка Мери бе показала, че е готова на саможертва, за да ги спаси.

Максимилиан, който не пропускаше възможност да напомни на Пенелопа за флирта ѝ със Синьото острие, не бе склонен да прощава така лесно.

Сега Пенелопа гледаше как съпругът ѝ нервно крачеше из салона. Той като че все още не смееше да ѝ съобщи нещо. Очевидно му предстоеше поредното рисковано начинание и той все още се колебаеше да ѝ съобщи за това, опасявайки се да не я разтревожи.

От известно време Максимилиан ѝ бе забранил да язди.

— Става чудесно — каза той, докато кръстосваше стаята и разглеждаше всеки детайл от стенописа. — Когато приключиш тук, би могла да вложиш същото старание и в уроците ми.

— Не мисля, че ще имам време — каза тя, изпречвайки се пред съпруга си, който сякаш не можеше да си намери място.

— Така ли? — Макс я прегърна през кръста.

— С Тайлър вкъщи и с уроците ти, а и след като се роди бебето, няма да имам много време за рисуване.

Той се разсмя. Изглежда, не бе изненадан.

— Джесика — нежно каза той.

— Кристофър — отвърна Пенелопа.

Лекото докосване на устните му до нейните накара тялото ѝ да потръпне.

— Има само един проблем — прошепна тя.

— Какъв проблем?

— Не зная дали бащата на моето дете е аристократичният ми съпруг, или бунтовникът с буйна глава, известен като Синьото острие.

— Ах — съчувствено поклати глава той. — Какъв проблем!

— Да, истински проблем.

Той я взе в обятията си.

— Ако трябва да избираш, кого би предпочела за мъж на живота си и баща на своето дете?

— Аз съм невероятно егоистична жена — призна тя. — Искам и двамата.

— Повярвай, скъпа — прошепна Максимилиан и дъхът му погали тръпнещите ѝ в очакване устни. — Ще имаш всичко онова, което пожелае сърцето ти.

Издание:

Линда Джоунс. Синьото острие
ИК „Ирис“, 2000

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.